

கனவ
இலக்கிய
மாத
சஞ்சிகை

137

மார்ச் 2020

ஜீவதரி

பிரதம ஆசிரியர் : க.பரணீதரன்

க.பரணீதரன், பண்டிதர் ம.கடம்பேசுவரன், ஈழக்கவி, சி.ஓசாநிதி, வாகரை வாணன், எஸ்.கிருபானந்தகுமாரன்,
தெணியான், சி.ஜெயசங்கர், மு.யாழ்வன், புலோலியூர் வேல் நந்தன், ஜெயம் நதியன், வ.வடிவழகையன்,
கெகிராவ ஸ்லைஹா, பஸ்லி ஹமீட், கொற்றையூர் சிவ.சிவகுமார், ராணிசீதரன், நஸார் இஜாஸ்,
க.சட்டநாதன், ஈழநல்லூர் கண்ணதாசன், நீ.பி.அருளானந்தம், கரவை மு.தயாளன், அ.ராமசாமி,
பனைமீன் நாடன், கொற்றை பி.கிருஷ்ணானந்தன், சாங்கிருதியன்

பொருளடக்கம்

கட்டுரைகள்

மலையக மக்களின் பிரச்சினைகளுக்காக தன் எழுத்துக்கள் வாயிலாக குரல் கொடுத்த படைப்பாளி மல்லிகை சி.குமார் க.பரணீதரன் - 03

அறிவறிதலும் ஆசிரியமும் ஆள்வினையுடைமையும் பண்டிதர் க. கடம்பேசுவரன் - 07

இஸ்லாத்தின் தோற்றமும் மாக்ஸிய அனுதமறையும் ஈழக்கவி - 14

சிறுகதைகள்

க.சட்டநாதன் - 12
ஈழநல்லூர் கண்ணதாசன் - 18
நீ.பி.அருளானந்தம் - 31
கரவை மு. தயாளன் - 38

கவிதைகள்

சி.ஜெயசங்கர் - 06
மு.யாழவன் - 23
புலோலியூர் வேல் நந்தன் - 23
ஜெயம் நதியன் - 23
வ.வடிவழகையன் - 24
கெகிராவ ஸ்லைஹா - 25
பஸ்லி ஹமீட் - 30
கொற்றையூர் சிவ.சிவகுமார் - 33
ராணி சீதரன் - 37
நஸார் இஜாஸ் - 42

எதிர்வினை

சாங்கிருத்தியன் - 44

புதி

பனைமீன் நாடன் - 46

நேர்காணல்

அ.ராமசாமி - 26 (பகுதி -2)

கதைஇல்லலாக் கதைகள்

கொற்றை பி. கிருஷ்ணானந்தன் - 11

அட்டைப்படம்

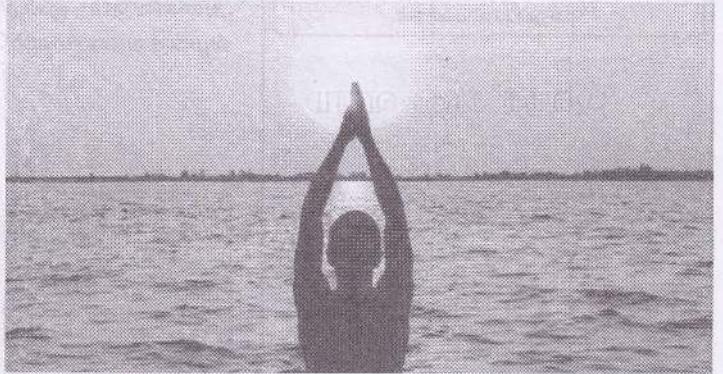
நன்றி இணையம்

அந்தன் சேகவ்வின சிறுகதை - ஓர் உளவியல் நோக்கு சி.ஓசாநிதி - 22

தமிழர் வரலாற்றில் இயற்கை வழிபாடு வாகரைவாணன் - 37

கரடி வாழ்க்கை எஸ்.கிருபானந்தகுமாரன்

திரும்பிப்பார்க்கிறேன் - 11 தெனியான் - 47

ஜீவநதி

2020 மார்ச் இதழ் - 137

பிரதம ஆசிரியர்

க.பரணீதரன்

துணை ஆசிரியர்கள்

வெற்றிவேல் துவேயந்தன்
ப.விஜேயுவாத்தீனி

பதிப்பாசிரியர்

கலாநிதி த.கலாமணி

தொடர்புகளுக்கு :

கலை அகம்
சாமாந்தரை ஆலம்பிள்ளையார் வீதி
அல்வாய் வடமேற்கு
அல்வாய்
இலங்கை.

ஆலோசகர் குழு:

திரு.தெனியாள்
திரு.கி.நராஜா

தொலைபேசி : 0775991949
0212262225

E-mail : jeevanathy@yahoo.com

வங்கித் தொடர்புகள்

K.Bharaneetharan
Commercial Bank, Nelliady
A/C - 8108021808 - CCEYLKLY

இச்சஞ்சிகையில் இடம்பெறும் அனைத்து
ஆக்கங்களின் கருத்துக்களுக்கும்
அவற்றை எழுதிய ஆசிரியர்களே
பொறுப்புடையவர்கள்.

ஜீவநதி சந்தா விரும்பு

நவீனம் - 100/= ஆண்டுசந்தா - 1500/=
வெளிநாடு - \$ 60U.S
மணியோடரை
அல்வாய் தபால் நிலையத்தில்
மாற்றக்கூடியதாக அனுப்பி வைக்கவும்.
அனுப்ப வேண்டிய பெயர்/முகவரி

**K .Bharaneetharan,
Kalaiahram,
Alvai North west, Alvai.**

வங்கி மூலம் சந்தா செலுத்த விரும்புவோர்
K.Bharaneetharan Commercial Bank - Nelliady Branch
A/C No.- 8108021808 CCEYLKLY

ஜீவநதி

(கலை இலக்கிய மாத சஞ்சிகை)

அறிஞர் தம் இதய ஓடை
ஆழ நீர் தன்னை மொண்டு
செறி தரும் மக்கள் என்னை
செழித்திட உற்று உற்று...
புதியதோர் உலகம் செய்வோம்!
- யாரதிதாசன்-

நல்லதொரு முயற்சி

எங்கட புத்தகங்கள் கண்காட்சியும் விற்பனையும்

அண்மையில் யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெற்ற வர்த்தக கண்காட்சி 2020 இல் "எங்கட புத்தகங்கள்" என்ற ஈழத்து எழுத்தாளர்களின் நூல்கள் அடங்கிய விற்பனைக்கூடம் ஒன்று குலசிங்கம் வசீகரன் என்னும் இலக்கிய ஆர்வலரால் அமைக்கப்பட்டிருந்தது. ஈழத்தை சேர்ந்த 120 எழுத்தாளர்களின் 230 வகையான புத்தகங்களின் 3000 பிரதிகளை காட்சிப்படுத்தி இருந்தார்கள். மூன்று நாள் நடைபெற்ற இவ்விற்பனைக் கண்காட்சியில் 1200 பிரதிகள் விற்பனையாகியுள்ளதாக அறியத் தந்துள்ளார்கள். வாசிப்புச் சூழல் குறைந்து வருகின்ற இக்காலகட்டத்தில் இவ்வாறானதொரு செயற்பாட்டு பாராட்டிற்குரியது. "ஒரு வாசகனாக பத்தாண்டு கால ஆதங்கம் தீரும் நாள் இன்று. முதலாவது சர்வதேச வர்த்தக கண்காட்சியில் இருந்து ஒவ்வொரு ஆண்டும் வர்த்தக கண்காட்சியில் புத்தக காட்சியறைகளையும் விற்பனை கூடங்களையும் தேடி ஏமாற்றும் அடைந்து இருக்கிறேன். அந்த ஏமாற்றத்தின் வெளிப்பாடே என்னையும் இவ்வாறான ஒரு புத்தக கண்காட்சி மற்றும் விற்பனை ஒழுங்கு செய்யத் தூண்டியது" என குலசிங்கம் வசீகரன் அவர்கள் "எங்கட புத்தகங்கள்" - எழுத்தாளர் கையேட்டில் கூறும் வார்த்தைகள் நிதர்சனமானவை. இந்த கூடத்தில் முழுநேரமாக நின்று செயற்பட்ட குலசிங்கம் வசீகரன் அவர்களுக்கும் அவருடன் உறுதுணையாக நின்ற கிருஷ்ணா, பிரதீப் குணரட்ணம், சித்திராதரன் மற்றும் அங்கு உதவிக்கு நின்ற பெண் பிள்ளைகள் அனைவருக்கும் நன்றியும் வாழ்த்துகளும். 200 பிரதி அடிக்கும் எழுத்தாளர் வெளியீடு செய்தால் 50 பிரதி அன்று விற்பனையாகும். 25 பிரதி இலவச பிரதியாக போகும் கடைகளுக்கு என்று பார்த்தால் 40 பிரதி போக ஏனையவை வீட்டில் கிடப்பில் இருப்பதும் காலம் செல்ல செல்ல கறையானுக்கு இரையாவதும் எமது பெரும்பாலான எழுத்தாளர்களது நிலைமை. இவ்வாறானதொரு செயற்பாடுகள் மூலம் எழுத்தாளர்களுக்கு ஒரு புது உத்வேகம் கூடும். தொடர்ந்தும் நூல்களை எழுதும் மனப்பாங்கு அதிகரிக்கும். மேலும் இனி வரும் ஆண்டுகளில் வரும் கண்காட்சியில் விசாலமான காட்சி அறை அமைப்பதுடன், ஈழத்து எழுத்தாளர்கள் அனைவரும் ஒன்றிணைந்து இக்கண்காட்சிக்கு தங்கள் நூல்களை வழங்குவதன் மூலம் மேலும் எமது இலக்கிய சூழல் விரிவடையும்.

- க.பரணீதரன்

ஜீவநதியின் பிரதி கிடைக்கும் இடங்கள்

யாழ்ப்பாணம் - பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை,
புகல்பை - திருநெல்வேலி,
செட்டித்தெரு - பூபாலசிங்கம்,
பரணி புத்தகக் கூடம் - நெல்லியடி
ஸ்ரீலங்கா புத்தகசாலை - நல்லூர்

“பரணீதரன் சேரா, சேர் ஒரு கதை அனுப்பி யிருக்கன் சார், அதை தங்கடை சஞ்சிகையிலே பிரசுரிச்சுக் கொன்றீங்களா சேர்” இப்படித்தான் எங்களுக்குள் அறிமுகம் ஏற்பட்டது. “பாலங்கள்” என்ற சிறுகதை தான் அந்தக் கதை. அந்த கதை பின்னர் தகவம் விருதையும் பெற்றுக் கொண்டது. ஜீவந்தியின் தொடர் வாசகனாக இருந்ததோடு ஜீவந்தியில் தனது கதைகளையும் இடையிடையே பதிவு செய்து வந்தவர் மல்லிகை சி. குமார். சென்ற ஆண்டு ஒரு நாள் காலையில் தொலைபேசியில் அழைத்தவர் விக்கி விக்கி அழுதார்... “சார் என்றை வூட்டுக்காரி என்னை விட்டுட்டு போட்டா தம்பி... இனி நான் என்ன செய்வேன்... நான் எழுதுறதுக்கு அவ தான் சார் காரணம்... எவ்வளவோ உதவி அவ செய்ததாலை தான் என்னாலை எழுத முடிஞ்சது தம்பி இனி என்னாத்தை எழுதிக்கிறது...” ஒரு குழந்தையை போல தேம்பி தேம்பி அழுதார். ஆறுதல் வார்த்தைகளோடு அவரை சமாதானப் படுத்தினேன். இருப்பினும் அந்த மனிதன் தன் மனைவி மீது வைத்திருந்த அன்பை நினைக்க மரியாதையும் பிரமிப்பும் என் மனதில் எழுந்தது. அதற்கு பின்னர் நீண்ட காலத்திற்கு பின்னர் அவரது கடைசிக்கதையான “கரண்ட் கட்டான நேரம்” சிறுகதையை ஜீவந்தி 2020 தை மாத இதழுக்கு அனுப்பி வைத்திருந்தார். இந்த மனிதநேயம் மிக்க படைப்பாளி மலையக மக்களின் விடிவுக்காய் தன் பேனாவை தூக்கியவர்.

1944 ஆம் ஆண்டு தை மாதம் 04 ம் திகதி பெரிய மல்லிகைப்பூ என்னும் இடத்தில் சின்னையா கதிராயி தம்பதியினருக்கு மகனாகப் பிறந்தார். இவருக்கு 4 பெண் சகோதரிகளும் ஒரு ஆண் சகோதரரும் உடன் பிறப்பு களாக வாய்த்தார்கள். தோட்டத்துப் பாடசாலையில் 5 ம் வகுப்பு வரை கற்ற இவர் பின்னர் தலவாக்கலை கனிஷ்ட வித்தியாலயத்தில் தன் மேற்படிப்பை மேற் கொண்டார். வறுமையும், சுரண்டலும் மிக்க வாழ்வின் நடுவே மிகுந்த துயரத்துடன் இவரது ஆரம்ப கால வாழ்வு அமைந்திருந்தது. பொன்னம்பலம், நடராசா, பெருமாள் போன்ற ஆசிரியர்கள் இவருக்கு கல்வி புகட்டி வந்தார்கள். பொன்னம்பலம் மாஸ்ரரிடம் இருந்து ஓவியத்தை மிகுந்த விருப்புடன் கற்று வந்தார். பாடசாலைக்காலத்தில் பாடசாலையில் இருந்து வெளியான “தமிழோசை” என்ற கையெழுத்து சஞ்சிகையில் சின்ன சின்ன கதைகளையும், ஓவியங்களையும் வரைந்து ஆசிரியர்கள் மாணவர் களது பாராட்டைப் பெற்றுக் கொண்டார். குடும்ப வறுமை காரணமாக கல்வியை நிறுத்திக் கொண்டு 1962 இல் தோட்ட ஸ்ரோருக்கு வேலைக்கு சென்றார். கொழுந்து பறித்தல், கவ்வாத்து, புல்லு வெட்டுதல் போன்ற வேலை களை ஆரம்பத்தில் செய்து குடும்பத்தை காப்பாற்றி வந்தார். அங்கும் மலையக மக்களுக்கு நடைபெறும் அநியாயங்களைக் கண்டு பொங்கியெழுந்தார்; அவற்றிற்கு எதிரான குரலை கொடுத்து வந்தார். பின்னர் கால்நடை வைத்திய சாலையில் ஊழியராக பணி

மலையக மக்களின் பிரச்சினைகளுக்காக தன் எழுத்துகள் வாயிலாக குரல் கொடுத்த படைப்பாளி மல்லிகை சி. குமார்

க.பரணீதரன்

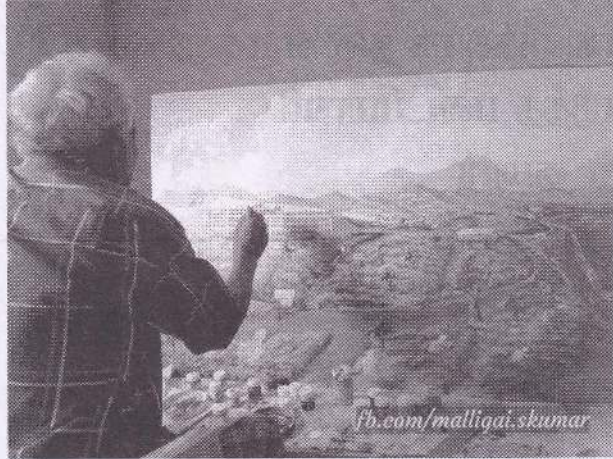

யாற்றினார். மக்களுக்கு நியாயம் கிடைக்க வேண்டும் என்பதற்காக தன் பேனாவை ஆயுதமாக பயன் படுத்தினார். கங்காணிகள், துரைமார், அரசியல் வாதிகள், கணக்கு பிள்ளைமார் மலையக மக்களுக்கு இழைக்கும் துன்பங்களை தன் படைப்புகள் வாயிலாக வெளியுலகத்திற்கு தெரிவித்து தனது எதிர்ப்புக் குரலை தெரிவித்து வந்த சமூக போராளி.

இவரது முதல் கதை வீரகேசரியில் தோட்ட மஞ்சரிப்பகுதியில் 1962 இல் “மதுவேட்டை” என்னும் தலைப்பில் வெளியானது. பொதுவாகவே மலையக ஆண்கள் பலர் குடிக்கு அடிமையாகி இருந்தார்கள். அந்த கருவை அடிப்படையாக வைத்து இந்த கதையை புனைந்தார். பின்னர் தனது கதைக்கான ஓவியத்தையும் தானே வரைந்து வீரகேசரியின் வாரமஞ்சரியில் “பூரணி” என்ற கதையை எழுதினார். இவரது கதைகளில் வரும் மாந்தர்கள் பெரும்பாலும் இவரைச் சழவுள்ள மலையக மக்களே. சிந்தாமணி பத்திரிகை

fb.com/malligai.skumar

fb.com/malligai.skumar

யில் கணக்குப்பிள்ளை ஒருவன் மக்களுக்கு இழைக்கும் கொடுமைகளை மையமாகக் கொண்டு “ஒரு கட்டு விறகு” என்னும் கதையை படைத்தார். இந்த கதை அக்காலத்தில் மலையக மக்கள் இடையே பலராலும் கொண்டாடப்பட்ட கதையாக திகழ்ந்தது. மேலும் சிந்தாமணி பத்திரிகையில் “உறவுக்கு ஒருத்தி”, “ஒரு துண்டு ரொட்டி”, “ஓட்டம்” போன்ற பல கதைகளை எழுதி மக்கள் மனம் கவர் எழுத்தாளராக திகழ்ந்தார். மலையகத்தில் ஆடப்பட்டு வரும் காமன் கூத்தை மையமாகக் கொண்டு “காமன் கூத்து” என்னும் கதையை எழுதினார். அடிப்படைத் தேவைகளை கூட பூர்த்தி செய்ய முடியாத இடர் மிகுந்த வாழ்வை வாழ்ந்து வரும் மக்களை முன்வைத்து “தீபாவளி பட்டம்”, “பஜனை கீதம் மாற்றி எழுதப்படும்” போன்ற கதைகளை எழுதினார். எழுத்தாளன் ஒருவனுக்கு ஒழுக்கம் அவசியம், சாதாரண மக்கள் மீது கரிசனை வேண்டும், மக்களுக்காக எழுத வேண்டும் என்ற கருவை மையப்படுத்தி “மலைமுகில் தாசன்” என்னும் கவிஞரின் சீர்கேட்டுத் தனத்தை தோலுரித்துக்காட்டி எழுதப்பட்ட கதையாக 1992 ஐப்பசி மாத கொந்தளிப்பு இதழில் எழுதப்பட்ட “பொன்னாடை” கதை காணப்படுகின்றது. புதிதாக ஒரு தொழிலை ஆரம்பிக்க முனையும் ஒரு இளைஞனுக்கு ஏற்படுத்தப்படும் இடர்களையும் மலையக மக்களை கொழுந்து பறிக்கும் தொழிலிலும் அடிமைகளாகவும் வைத்திருக்க விரும்பும் திமிர்த்தனம் மிக்க கொடியவர்களைப்பற்றிய கதையாக 1987 ஆடி மாதத்தில்

கொழுந்து சஞ்சிகையில் வெளியான “வளரும் மரங்கள்” கதை காணப்படுகின்றது. இவ்வாறாக மலையக மக்கள் படும் இடர்களை கண்ணீர் காவியங்களாக சிறுகதைவாயிலாக படைத்து வந்த இவரது முதற் சிறுகதைத் தொகுப்பாக “மனுஷியம்” என்னும் தொகுப்பு 2001 ஆம் ஆண்டு 13 சிறுகதைகளை உள்ளடக்கி சாரல் வெளியீட்டகத்தால் வெளியீடு செய்யப்பட்டது. இந்த தொகுப்பில் உள்ள கதைகள் மலையக மக்களின் ஏமாற்றங்கள், எதிர்ப்புகள், கல்விக்காக படும் பாடு, ஒருவேளை கஞ்சிக்காக ஏங்கும் ஏக்கம், பெற்ற குழந்தைக்கு தாய்ப்பால் கொடுக்க முடியாது பெண்படும் அவலம், தோட்டங்களில் மலையக மக்கள் நடாத்தப்படும் விதம், இயற்கையின் கொடுங்கள், அரசியல் வாதிகளால் மலையக மக்களுக்கு இழைக்கப்படும் துன்பம், லயன்களில் மக்கள் படும் அவலம் என மலையக மக்களின் அல்லலுறும் வாழ்வை கண்முன்னே காட்சிப்படுத்து கின்றன. மலையக மக்களது மொழியில் மண் வாசனை

மணக்கும் சொற்களின் சேர்க்கையுடன் தான் இவரது பெரும்பாலான கதைகள் எழுதப்பட்டுள்ளன. பேச்சு மொழியே இவரது கதையின் பலமும் கூட எனலாம்.

மலைமுரசு செய்திப்பத்திரிகையில் முதற் கவிதையை எழுதியிருந்த இவர், “மாடும் வீடும்” எனும் கவிதைத் தொகுதியை 1995 இல் வெளியிட்டார். கவிஞர் வைரமுத்துவின் அணிந்துரையுடன் வெளியான இந்த கவிதைத் தொகுதியில் 22 கவிதைகள் காணப்படுகின்றன. கவிதைகளிலும் மலையக மக்களின் நாளாந்த இன்னல்களே பேசப்பட்டுள்ளன. மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்படும் அரசியல்வாதிகள் வாக்குப்பெற்று கதிரையில் அமர்ந்தபின்னர் வாக்கு போட்ட மக்களுக்கு கொடுத்த வாக்குறுதிகளை மறந்து சுய இலாபம் தேடும் போக்கை அம்பலப்படுத்தி “எங்கள் தவறுகள்” என்னும் கவிதையை எழுதியுள்ளார். மலையக மக்கள் பிரஜா வரிமைக்காக படும் பாட்டை, “அசோகவனத்தை நேசிக்கின்றேன்” என்னும் தலைப்பில் ஒரு கவிதையாக எழுதியிருந்தார்.

“கடவுச்சீட்டின்
கடைசித் தேதிப்படி
நாங்கள் என்றோ
காலாவதியான ஜென்மங்கள்

கப்பலே ஓடாதபோது
கடலைத் தாண்டவில்லை
என்ற குத்தலுக்கு ஆளான
குற்றவாளிகள்”

என தம் சோகத்தை வெளிப்படுத்துகிறார்.

இவ்வாறாக இந்த தொகுப்பில் உள்ள கவிதைகள் அனைத்தும் மலையக மக்களில் ஒருவனாக வாழ்ந்து வரும் மல்லிகை சி.குமாரின் நேரடி அனுபவ தரிசனங்களாக புனையப்பட்டுள்ளன. இலகுவான மொழிப்பயன்பாடும் மக்கள் கவர் சொற்சேர்க்கையும் வாசிப்பவர் இடத்தே ஈர்ப்பை ஏற்படுத்தவும் தவறவில்லை.

மலைப்பொன்னி என்னும் பெயரில் சில கட்டுரைகளையும் எழுதி வந்த இவர் சிறந்த ஒரு ஓவியராகவும் காணப்படுகின்றார். இயற்கை காட்சிகளை, மலையக மக்களின் வாழ்வை, மலைச்சாரல்களில் - மலை முகடுகளில் மக்கள் தொழில் புரியும் காட்சிகளை இயல்பாக வரைந்து வந்தார். தனது ஓய்வு நேரங்களில் ஓவியங்களையும் வரைந்து வந்தார். சமூக விரோதி, பாசக்கயிறு, போராளிகள் போன்ற டாகங்களிலும் நடித்துள்ளதோடு நாடகங்களில் அதீக ஈடுபாடு உள்ளவராகவும் திகழ்ந்தார். வானொலிக்கு நாடகங்களை எழுதி வந்துள்ளார்.

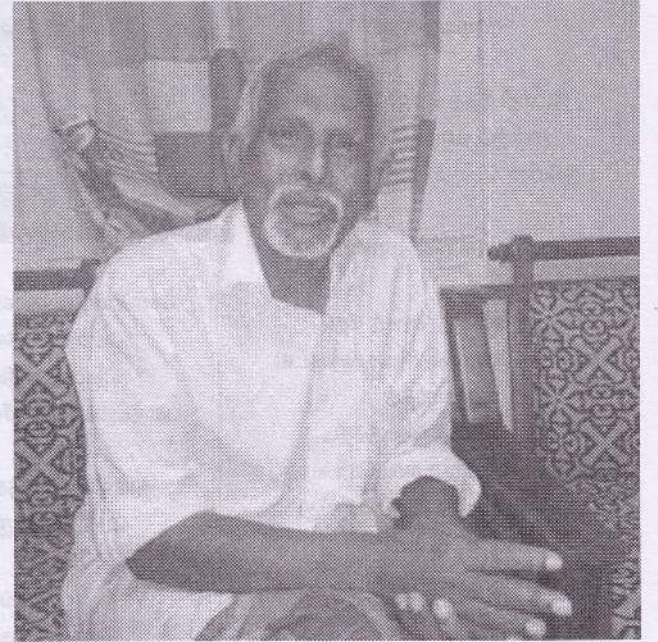
தரம் 11 இற்கான மொழி தேர்ச்சிப் பகுதிக்கு இவரது சிறுகதையில் இருந்து எடுக்கப்பட்ட மலையக பேச்சுவழக்கு பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. ஜீவந்தியில் இவரால் எழுதப்பட்ட “மனசு” மற்றும் இவரது இறுதிக்கதையாக ஜீவந்தியில் எழுதப்பட்ட “கரண்டி

கட்டான நேரம்” போன்ற கதைகள் இவரது மலையக பேச்சு வழக்கில் முற்றாக அமைந்த சிறுகதைகளாக கொள்ளத்தக்கன.

வீரகேசரி, தினக்குரல், தினகரன், சிரித்திரன், துரியகாந்தி, வண்ண வானவில், மல்லிகை, இந்துமதி, ஈழமணி, பெரட்டுகளம், ஈழகேசரி, கலைக்குருவி, மலைச்சாரல், கொழுந்து, நமது மலையகம், குன்றின் குரல், அஞ்சலி, கொந்தளிப்பு, மாலைமதி, பூரணி, தாயகம், சுடர், வானொலி மஞ்சரி, ஞானம், ப்ரவாகம், ஜீவந்தி போன்ற பத்திரிகை சஞ்சிகைகளில் தனது உயிர்த்துடிப்பான படைப்புகளை படைத்து வந்தார்.

இறுதியாக, கொடகே நிறுவனம் நடாத்திய கையெழுத்துப் பிரதிப் போட்டியில், இவரது “வேடத் தனம்” என்னும் தலைப்பின் கீழான சிறுகதைத்தொகுதி முதற்பரிசை பெற்றுக் கொண்டுள்ளது.

எழுத்தாளர்களான குறிஞ்சி தென்னவன், மு.சிவலிங்கம், மொழிவரதன், குறிஞ்சி நாடன்,

சாரல்நாடன் போன்றவர்களுடன் நெருங்கிய உறவுடன் பழகி வந்தார்.

மலையக நிகழ்வுகள் அனைத்திலும் முதல் பங்களாராக கலந்து கொண்டு அந்நிகழ்வுகளை சிறப்பித்தும் வந்தார். மனித நேயமும் ஒழுக்கமும் மிக்க இவர், தமிழ்மணி விருது, 2006 இல் கலாபூஷணம் விருது, கலைமாமணி விருது, தகவம் விருது, மத்தியமாகாண சாஹித்திய விருதுகள் என பல விருதுகளையும் பட்டங்களையும் பெற்றுக் கொண்டவர். ஆர்ப்பாட்டம் இல்லாத அமைதியான மனிதர். 27.01.2020 அன்று மல்லிகை சி.குமார் இவ்வலக வாழ்வை விட்டு நீங்கி யிருந்தாலும், மலையக மண்ணை சுவாசமாகக் கொண்டும் பொதுநோக்கம் கொண்ட சமூக சிந்தனை யாளனாக வாழ்ந்த மல்லிகை சி.குமார் படைத்துச் சென்ற படைப்புகள் மலையக மக்களின் விடிவுக்கான அடிப்படைகளாக கொள்ளத்தக்கன.

புதைகுழி தோண்டும் அரசியல்

தொன்மையின் சான்று சொல்ல
நிலம் அகழ்ந்து ஆராய்ச்சி
புழுவாக மண்ணுள் குடைந்து
போட்டிக்கு வாழும் ஒரு வாழ்வு

நிலத்தின் நலம் அறிந்து
நிம்மதியான ஒரு வாழ்வு
ஆக்குதல் காத்தலற்ற அரசியலில்
நலிந்தோம் அன்றி
நலிந்தோம் அல்லோம்
என்று சொல்லும் வாய்ப்புழித்து
வாழ்வற்றோம்

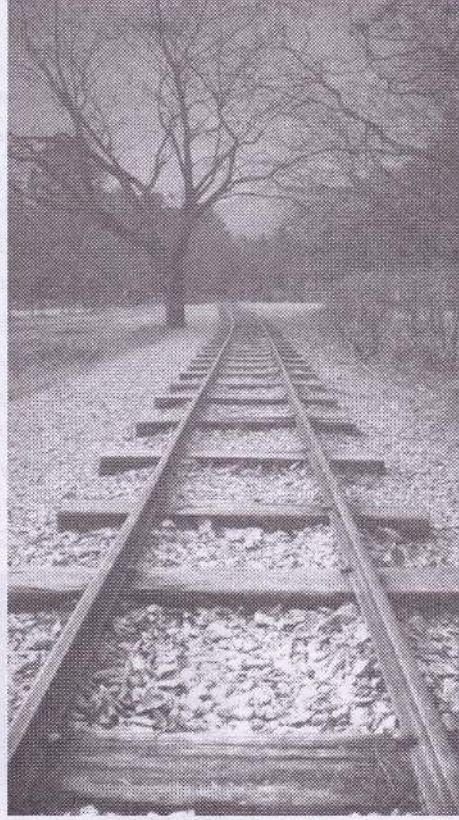
நிம்மதி நீத்த பெருங்கடலுள்
மூழ்கும் வாழ்வு செய்தல்
புத்தியின் பெரும் பணியாயிற்றே?

கொள்ளைகாண் பயணங்கள்

நாடுகளைத் தேடித் தேடி
கூலிக்கு கொலை ஆயுதங்களுடன்
ஆளமர்த்தி
நாடுகளைத் தேடித்தேடி
வணிகமென்றும் சமயமென்றும்
உள்ளுழைந்து இருப்பெடுத்து
முரண்பாட்டு முகமறிந்து
திட்டம் வகுத்துப் பிரித்துப்
பிரச்சினைகள் பெருக்கி
எதிர்ப்புகள் அழிந்து போக
கோட்டைகள் அமைத்து
என்றென்றும் அழிந்து போக
பள்ளிகள் கோயில்களுடன்
நிதிமுறையும் நீதிமன்றும் அமைத்து
அதிபதியாய் ஆயினர் எமக்கவர்

மேலோர் தாமென்னும் செய்தியை
எம்தலையுள் புகுத்திக்
கப்பலேறிப் போகும் நிலை
வந்துற்ற பொழுதும்
போகாதபடி எம்புத்தியைத் தமக்கெனப்
பதப்படுத்திப் போயினர் காண்

போயிருந்தும் போதாதென்று
அதிகார மந்திரக் கோல் அசைப்பில்
இன்றும் அவர் வசத்தில்

அவரெனவே எம்மைப் பாவித்து நாம்
நட்டம் எமக்கே பயிற்றுவித்து
நிமிர்ந்து திரிகின்றோம்
புதைபுண்ட புத்திசீவித் தனத்தின்மேல்

துருவேறிய தகரக்குழலாகிய பெருமிதத் தூணொன்று

விடயங்களைத்
தெரிந்து கொள்வதற்கும்
பொய்களைத்
தெரிந்து கொள்ளாமல் விடுவதற்கும்
இடையிலான அதலபாதாளத்தில்
வீழ்ந்துபோய்க் கிடக்கின்றன

சனநாயகத்தின் தூண்களில்
ஒன்றென நிமிர்ந்து நின்ற
நம்பிக்கைகள் பெருமிதங்கள்
ஆதிக்கத்தின் அதிகாரத்தின்
கறள் கட்டிப் போன
தகர ஊது குழல்களாக

பொய்களைப் புனைவுகளை
வெளிகளெங்கும்
அள்ள முடியாத வகையில்

சி.ஜெயசங்கர்

கொட்டித் தீர்த்த வண்ணம்
வணிகத்தின் பெருங்குடலுள்
குமைகின்றன அவை.

உயிர்நிலை திரித்தும் எரித்தும்

நாங்கள் நம்புகிறோம்
இயல்புகளுடன் இருக்கிறோமென்று
நாங்கள் விரும்புகிறோம்
இயல்புகளுடன் வாழ்வதற்கென்று

எவரையும் நாங்கள்
வகைப்படுத்துவதில்லை
அடையாளமிடுவதுமில்லை
எவரையும் நாங்கள்
பரிசீலிப்பதில்லை
பரிசோதிப்பதுமில்லை
ஆக்குவதில் காப்பதில் பங்குண்டு
அழிப்பதில்லை

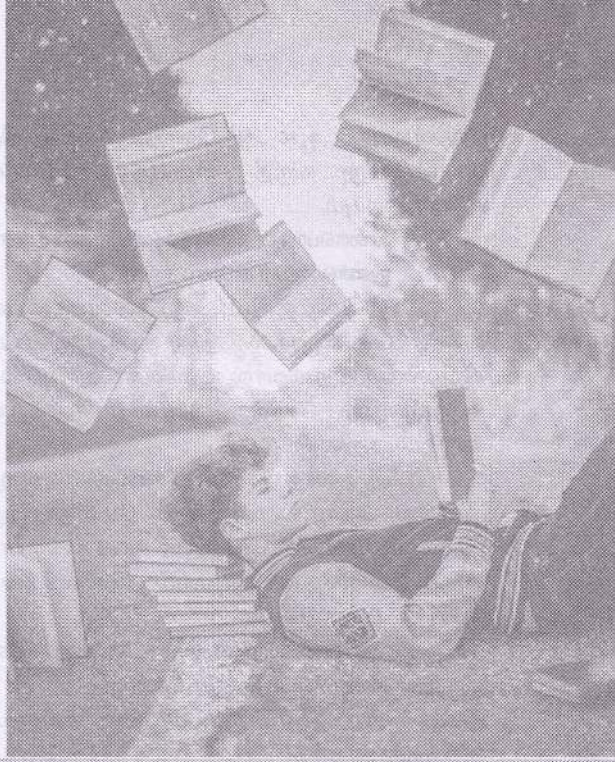
எங்கள் இயல்புகளுடன்
புல்லாகப் பூண்டாக
மரஞ்செடி கொடியாக
கண்ணுக்குப் புலனாகா
இன்னும் பலகையாக
பசுமை விரித்து
நிழல் பரப்பி
ஊட்டம் நிறைத்து
பல்லுயிரும் வாழ்ந்திருக்க
இருந்தும் இறந்தும்
உயிர்கொடுக்கும் உயிர் நாங்கள்

ஆயினும்
அடையாளமிட்டு வகைப்படுத்தி
பயனறிந்து
இயல்பு மாற்றி
எம்முயிர் இருப்பு
சோதனைக் கூடங்களில் சிறைப்பட்டு
எம்முயிர் உரிமம்
உமக்கென்பதாயிற்று

இயல்பு திரிய
இயற்கை திரிய
எரியும் நெருப்பில்
குளிர்காய்பவர்
உடல்கருகி மாள்பவர்
யாரென்று அறிவது அறிவு

அறிவறிதலும் ஆசிரியமும் ஆள்வினையுடைமையும்

■ பண்டிதர் ம.ந. கடம்பேசுவரன்

கல்வியறிவு இல்லாதவன் - உலகியல் அறிவு இல்லாதவன் என்ற பேச்சுக்கள் சாதாரண வழக்கில் உள்ளதைப் பலரும் அறிவர். ஏன் இக் கேள்வி எழுகின்றதென ஆராய்ந்து பார்க்கையில், அறிவை இரு வகையில் வைத்து விளக்குதல் எளிதாகும். பிறவகையில், கணித அறிவு, விஞ்ஞான அறிவு, தமிழ் அறிவு என்றெல்லாம் பல வகையாகப் பேசப்படினும் இவையாவும் கல்விக்குள் அடங்குகின்றன. இது போலவே உலகியல் அறிவுக்குள் வாழ்வியலின் கூறுகள் யாவும் அடங்குதலைக் காணலாம்.

ஆக, கல்வியறிவு உலகியல் அறிவு ஆகிய இரண்டும் முறையே நூல்களாலும் உலகியல் அனுபவங்களினாலும் வருவன. ஆதலால், நூல்களும் உலகமும் பாடப் புத்தகங்களாகி அவற்றின் மூலம் அறிவு நம்மிடம் வந்து சேர வேண்டும். அவை எமக்கு நல் விருந்தாக வேண்டும். விருந்தாகாத போது கல்வி மட்டும் அறிவாகாது. உலகமும் அறிவாகாது. அவை அறிவுக் களங்களாக மட்டுமே இருக்கும் என்பதால் கல்வியும் அனுபவமும் ஒன்றாகி இணைந்து சிந்திக்கவும் செயற்படுத்தவும் தூண்ட வேண்டும். அவ்வாறேதான் நமது தூண்டலும் துலங்கலும்

நிகழவேண்டும்.

கல்வி + அநுபவம் = அறிவு எனவே, கற்பவனுக்கும் கற்பிப்பவனுக்கும் அறிவுத் தேட்டமென்பது பொதுவான தொழிற்பாடாகின்றது. கற்றல் கற்பித்தற் செயற்பாடுகளும் அறிவை விருத்தி செய்வதற்காகவே நடைபெறுகின்றன. அறிவைத் தராத கல்வி - ஆள்வினை உடைமையைத் தராது. தராதவிடின், அதுவெறுஞ்சமையாகவுஞ்சுவையற்றதாகவும் ஆகிவிடும்.

சமையற்றதாகவும் சுவையாகவும் ஆகவேண்டுமென்றால் கற்பவனாகிய மாணவன் ஆசிரியனிடத்து அன்பு கொள்ள வேண்டும் - ஆசிரியன் அருள் செய்ய வேண்டும். அன்பும் அருளும் கலந்துவிட்டால் ஆசிரியனிடத்து அர்ப்பணிப்பு வந்தமையும். அதற்கெல்லாம் ஈடுபாடான உழைப்பு இருவரிடத்தும் இருக்க வேண்டும், பரீட்சை நோக்கில் மாணவன் செயற்படக் கூடாது. தேர்வுக்கு வழிகாட்டியாக மட்டுமே ஆசிரியன் இருக்கக் கூடாது. இருவரிடத்தும் கரவு இருத்தல் கூடாது. ஈடுபாடுடைய உண்மையான உழைப்பு ஈற்றிலே சமையாகத் தோன்றாது. ஆரம்பத்திலே சிறிது கடினமாகத் தோன்றினாலும் பின்னர் சமையற்ற சுகந்தெரியும்.

திருவள்ளூர் ஆசிரியர் தமது நூலின் ஊடாகக்

கற்பிக்கின்றார். நாமும் கற்கிறோம். கற்றலும் - கற்பித்தலும் இன்பந் தருகின்றது. அவ்வாறு நூல்களிடத்து ஈடுபாடு உண்டாகி மனம் செம்மைப்பட்டால் சுவைதோன்றி நயக்கக் கற்றுக்கொள்வோம். நயத்தல் இன்பச் சுவையாகுமன்றோ! ஆதலால் கற்று - அறிவைத் தேடி அதனைக் கொடுப்பது ஆசிரியனுக்கும், பெறுவது மாணவனுக்கும் வேண்டியதே. கற்றல் அறிவுத்தேட்டத்திற்காக. கற்பித்தல் அறிவைக் கொடுப்பதற்காக. இன்னும் சொல்லப்போனால் கற்பித்தலில் கற்றலில் சுவையின்பம் தோன்ற வேண்டும் ஆசிரியனுக்கும் மாணவனுக்கும் கற்பித்தலில் கற்றலில் சுவையும் இன்பமும் ஏற்படவில்லையானால் எல்லாமே சமையானது.

அறிவுப்பிரயோகம் கொடுப்பவர் எடுப்பவர் ஆகிய இருவரையும் காக்கும். அறிவறிதல் என்பதும் இவ்வாறான செயற்பாடேயாகும். அறிவு சிந்தனை யாலே புடமிடப்பட்டதாயின் - தெளிவு பெற்றதாயின் அதுவே வாழ்வை வளமாக்கும். அந்த அறிவுப் பிரயோகம் வாழ்வுக்குரியதாகிவிடும். ஆதலால் அனுபவமும் கல்வியும் அறிவின் கூறுகளாகும். கற்றலும் அறிதலும் என்பது அனுபவத்தாலாகும் பயன் - அறிவுத்தந்த பயன். மிக நுண்ணியதாக நுழையும் வண்ணம் சொல்லப்பட

வேண்டியது. ஆக அறிவெனும் சொல் திருக்குறளில் வெவ்வேறு கருத்துடையதாக அமைதலையும் உணரமுடியும்.

“எண்பொருள வாசுச் செலச்சொல்லி தான் பிறர்வாய் நுண்பொருள் காண்பதறிவு”

இவ்விடத்தில் அறிவென்பது எண்பொருள வாசுச் சொல்லுதல். அது எவ்வாறு கிட்டுமெனின் சிந்தனைத் தெளிவால் உலகியல் அறிவால் - கல்வியும் அனுபவமும் சேர்ந்த வாழ்வியலால் நுண்பொருள் காணும் அறிவுகிட்டும்

ஆதலாற் செலச்சொல்லும் ஆற்றல் வரும். ஆகவே தொழில், அறிவின் மேலதாயிற்று. எனவே அறிவுடையார் எல்லாம் உடையவர் என்றும் அறிவாகிய அது இல்லாதவர் எதுவும் இல்லாதவர் என்றும் பேசப்பட்டது.

“அறிவுடையார் எல்லாம் உடையார் அறிவிவர் என்னுடைய ரேனும் இவர்”

இங்கு அறிவென்பது உடைமை என்னும் பொருள் குறித்தது காண்க.

மேலும்

“அறிவற்றங் காக்கும் கருவி செறுவார்க்கும் உள்ளளிக்க லாகா வரன்”

இவ் விடத்தில் அறிவென்பது குற்றம் மறைத்தல் என்னும் பொருளதாயிற்று. இவ்வாறு அறிவுடைமை என்னும் அதிகாரத்தில் மட்டுமல்லாது ஏனைய இடங்களிலும் உதாரணமாகக் கல்வி என்னும் அதிகாரத்தில் அறிவு என்பது அளவற்றதாக நீர் ஊற்றுப்போல் ஊறுவது என்னும் பொருளில்

“தொட்டனைத் தூறும் மணற்கேணி மாந்தர்க்குத் கற்றனைத் தூறு மறிவு”

என வந்தது.

நிலத்தைத் தோண்டுவதற்குக் கடப்பாரை (அலவாங்கு), மண்வெட்டி, கொந்தாலி (கல்லை ஒழுங்காக்கும் கருவி) போன்ற பல கருவிகள் தேவை. அறிவைப் பெருக்குவதற்கும் கருவிகளாகின்ற நூல்கள் தேவை. அவை மட்டுமல்லாமல் அவற்றுள் நுழையும் அடிப்படை ஆற்றலும் உடன் தேவை. விளங்கிச் சிந்திக்கும் திறனும் தேவை. இவை மட்டுமா நிலத்தின் தன்மை பயிர்க்குளதாகும் ஆதலால், களர்நிலமல்லாத நல்ல நிலமுந் தேவை. ஆக நல்ல நூல்களை, ஒழுக்க நெறியில் வாழும், கற்றோரது- சான்றோரது நூல்களைத் தேடி நுழைதல் மிகமிகத் தேவை. இவ்வாறெல்லாம் அறிவென்னும் சொல் அமையும் இடங்களி லெல்லாம் பல்வேறு தொனிப்பொருளில் கருத்துக்கள் விரிந்து வந்துள்ளமையை உணரலாம்.

எனவே வள்ளுவம் வாழ்க்கையின் பாதையை - வழியைத் திறந்து வைத்திருக்கின்றது. ஒருவரது வாழ்வு அவரது செயற்றிறமையிலிருந்தே ஆரம்பிக்கின்றது. செயற்றிறமைக்கு அறிவு காரணமாகின்றது. செயல் காரியமாகின்றது. இவ்வாறெல்லாம் வாழ்வியல் தெரிவிக்கும் வள்ளுவம்.

வாழ்வியல் பேசுமிடம்.

குறளின் தொடக்கம் கடவுள் வாழ்த்தில் வரும் அகர முதல்... என்னும் தொடக்கமன்று. அதனுள் திருக்குறள் கருத்துக்கள், பாடுபொருள்கள் ஆரம்பிக்கப்

படவில்லை. கடவுள் வாழ்த்து, வான்சிறப்பு, நீத்தார் பெருமை, அறன் வலியுறுத்தல் இவை நான்கும் பாயிரமே. வள்ளுவர் தன் கருத்தைக் கூறக் களமமைத்த பகுதிகள் பாயிரப் பகுதிகளாகும்.

இவ்வாழ்க்கையிலிருந்தே வள்ளுவரது கருத்துக் கள் தொடங்குகின்றன. விருந்து அறம் முதலாய பாடு பொருள்கள் தலைமைத்துவம் பெறுகின்றன, குறள் முழுவதிலுமே இவ்வாழ்வான் வாழ்வியல் பரந்து பேசப்படுகின்றமையைக் காணலாம். காமத்துப்பாலும் வாழ்வியல் பேசும் பகுதியே தான். வாழ்வியலுள் ஆள் வினைத்திறன் - ஆள்வினையுடைமை என்ற அதிகார மும் வருகின்றதைக் காணலாம். எமது ஆள்வினையுடைமை தனித்த ஒரு அதிகாரத்தில் மட்டும் வரவில்லை. குறள் முழுவதுமே நமது ஆள்வினைத் திறன்களை அதிகரிக்கச் செய்யவல்லவை ஆகும்.

குடிசெயல்வகை (குடிமை) என்னும் அதிகாரத்தில் **“ஆள்வினையும் ஆன்ற அறிவு மெனவிரண்டின் நீள்வினையான் நீளுங் குடி”**

ஆள்வினை - முயற்சி. ஆன்ற அறிவு - நிறைந்த அறிவு நீள்வினையென்பது கருமச்செயலின் நீட்சி அதாவது தொடர்ந்த இடையறாத முயற்சி இதனால் குடியுயரும்.

அறிவு நிறைதலென்பது இயற்கையறிவு செயற்கையறிவோடு கூடி நிரம்புதல்.

ஆள்வினை வினையை ஆளுதலுக்குச் சோம்பல் வேண்டாவாம்

ஆன்ற அறிவு - உயர்த்து ஏற்ற செயல்களையும் அவற்றை முடிக்கும் விதத்தையும்

செயல் - செயலை முடித்தல்

ஆக, ஒருவரது குடியானது அவனது முயற்சியாலாகும்

இரண்டு வகை அறிவு

இயற்கையறிவு பரம்பரைக் கூறுகளால் விதி வழியால் வருவது. செயற்கையறிவு கல்வி கேள்விகளாலான நல்லறிவு “கற்றல் கேட்டலுடையார் பெரியர்” என்று உரைப்பார் இயற்றமிழ் வல்ல ஞானசம்பந்தர்.

இவ்வாறெல்லாம் மேலே கூறிய பெரியாராகிய வள்ளுவரினது குறள்களின் பொருளை விரித்துரைக்க முடியும். ஆள்வினையும் ஆன்ற... என்ற இக்குறளை வள்ளுவர் தமது ஆள்வினையுடைமை அதிகாரத்தில் கூறவில்லை. குடிசெயல் வகை என்னும் அதிகாரத் திலேயே கூறியுள்ளார். இவ்வாறெல்லாம் அறிவும் ஆள்வினையுடைமையும் குறளில் பரந்து கிடக்கக் காணலாம். ஆக இயற்கையறிவை ஊழ் எனும் அதிகாரத்தில் அறியத்தருகின்றார்

“நுண்ணிய நூல்பல கற்பினும் மற்றுந்தன் உண்மை அறிவே மிகும்”

எனக் காட்டுவார்.

இவ்வாறெல்லாம் அறிவு எனும் சொல் ஒவ்வொரு இடத்திலும் காலத்தாலும் இடத்தாலும் பக்கச்சொல் அதிகாரம் என்பவற்றால் பொருள் சிறந்து ஒவ்வொரு பொருளைத் தருவதைக் கண்டோம். தனித்தசொல் பக்கச்சொல் இடம் காலம் என்பவற்றால் வேறுபடும். பக்கச்சொல் இடம், காலம், சந்தர்ப்பம் உணரமுடியாத இடத்து அதற்கும் பொருளில்லை. அறிவு

என்பதைச் சுருங்கச் சொன்னால் விரைந்து விளங்கிக் கொள்ளலும் நினைவில் நிறுத்தலுமே அறிவு. அது அறிந்து கொண்டிருத்தலாகும். ஆக என்றும் படிப்பவனே அறிவுக்கு உரியவன். படித்துக் கொண்டிருக்காதவன் ஆசிரியன் என்று சொல்லு தலுக்கு அருகதையற்றவன். கற்றலாவது - நுண்ணறிவு காண்பது. கற்பித்தலாவது சிந்தனையைத் தூண்டித் துலங்கச் செய்வது. அதாவது அறிவைத் தேடுவதற் குரியவனாக மாணவரைச் செய்தல் நற்சமூகத்திற்கான மாற்றமாகும்.

“மாற்றமாம் வையகத்தின் வெவ்வேறே வந்து அறிவு ஆம்” சிவபுராணம் தந்த மணிவாசகர் கூற்று இது. வையகம் முழுவதும் மாற்றங்கள் நிகழ்வதால் வெவ்வேறு வகையான அறிவை ஆக்கும்.

மாற்றமாம் வையகம் என்பதை வையகத்தின் மாற்றமாம் எனக் கொண்டு கூட்டினால்,

வையகம் - வையும் அகம்: வாழ்வு - வாழும் இடம். வையகம் மாற்றமாம். மாறிக்கொண்டே இருத்தல் பிரபஞ்சத்தின் மாற்றம்.

வெவ்வேறே வந்து அறிவு ஆகும்.

ஒவ்வொரு பொருளிலும் மாற்றங்கள் வந்து வெவ்வேறு ஆகும்.

மீன்களில் செதில்களின் மாற்றம் அதன் வயதைக் கூறும். மரங்களில் பட்டைகளின் மாற்றம் அதன் வயதைக் கூறும். தென்னை, பனை ஆகிய வற்றில் அதன் வட்ட வரிகள் (ஓலை விழுந்தபின் வரும் அடையாள வரிகள்) அதன் வயதைக் கூறும். இவ்வாறு மாறுபட்டவைகள் வெவ்வேறாம். அறிந்து கொண்டே யிருக்க, மாறுவதெல்லாவற்றையும் உணரும் மனம்.

சூரியனுக்கு அப்பாலுள்ள அண்டங்களைப் பார்க்க விஞ்ஞானிகள் துடிக்கின்றன. சூரியனை ஆய்வு செய்ய விளைகின்றார்கள். இதனை அறியும் அறிவு வந்தால் கோடிக்கணக்கான பொருள்களின் மாற்றங்களை அறிந்துணர முடியும் என்று கூறும் திருவாசகம். எல்லா மாற்றங்களையும் செய்ய வல்லவனே சூரியன்.

அறிவில் ஆதவர்களே ! அல்லது அறிவில்லாதவர்களே எவரும் ஆசிரியர்களாக வரலாம் என்ற நிலையே இன்று உள்ளது. இது வருத்தத்தக்கது. அறிவறிந்த ஆதவர்களே வேண்டும். அவரும் ஒழுக்க சீலர்களாக இருத்தல் வேண்டும். எவருக்கும் எடுத்துக்காட்டாக இருத்தல் வேண்டும். எவரும் வணங்கக்கூடியவனாக ஆசிரியன் இருக்க வேண்டும். ஆதலால், உலகியல் அறிவும் உயர் குணமும் உடையவனே ஆசிரியன் என்பது தேற்றம்.

உரத்தின் வளம் பெருக்கி யுள்ளிய தீமைப் புரத்தின் வளமுருக்கிப் பொல்லா - மரத்தின் கனக்கோட்டம் தீர்க்குநூல்க்தேபோன் மாந்தர் மனக்கோட்டம் தீர்க்கு நூன் மாண்பு. குலனருள் தெய்வம் கொள்கை மேன்மை கலையில் தெளிவு கட்டுரை வன்மை நிலைமை நிறைகோன் மலர்நிகர் மாட்சியும் உலகியல் அறிவோ டியர்குண மினையவும் மவைபவன் நூலுரை ஆசிரியனே.

தெரிவரும் பெருமையும் திண்மையும் பொறையும்

பருவ முயற்சி யளவிற பயத்தலு மருவிய நன்னில் மாண்பா கும்மே.

அளக்க வாகா வளவும் பெருமையும் துளக்க வாகா நிலையுந் தோற்றமும் வறப்பினும் வளந்தரும் வண்மையு மலைக்கே.

ஐயந் தீர்ப் பொருளை யுணர்தலும் மெய்நடு நிலையு மிகுநிறை கோற்கே

மங்கல மாகி யின்றி யமையா தியாவரு மகிழ்ந்து மேற்கொள மெல்கிப் பொழுதின் முகமலர் வுடையது யுவே.

என்றிவ்வாறு ஆசிரிய, மாணவ மரபெலாம் கூறும் இலக்கண, இலக்கியச் செய்திகளை விரிக்கிற பெருகும்.

தற்காலக் கல்வி முறை

மரபு முறையில் அடங்குதலும் மரபு முறையில் அடங்காமையும் என இரு திறத்தினதாகக் கொண்டால், மாணவன் கற்பதற்கு தூண்டப்பட வேண்டும். தூண்டுதலை ஆசிரியன் செய்யவேண்டும் என்பது தற்காலத்தில் மிகவும் வலியுறுத்தப்பெறுகின்றது. மரபு முறையில் இயற்கையாகவே தூண்டுதலை மாணவர் பெற்றுவிடுவிகின்றனர்.

எல்லோருக்கும் கல்வி என்பதற்கமைய கற்பதற் கான வாய்ப்புக்களை ஆசிரியர் ஏற்படுத்த வேண்டும். மரபு முறையில் இன்னினார் தாம் கற்பதற்கு தகுதி யுடையோர் எனவும் ஆசிரியர் எனவும் இருந்தது. மாணவர் சுயமாகக் கல்வித் தேடலைச் செய்ய வேண்டும் என்பது இக்கால முறை. “குருவில்லா வித்தை பாழ்” என்பது பண்டைய செய்தி.

எளிமை ஆனவற்றில் இருந்து சிக்கலான விடயப் பரப்புக்கு செல்லல். அன்றிலிருந்த இன்றும் தொடர்புபடு கின்றது.

அறியாதவற்றில் இருந்து அறியாதவற்றுக்கு செல்லல். (உவமை விளக்கம்) தொடர்ந்திருக்கின்றது.

அடுத்து, பருப்பொருளை அறிந்து நுண் பொருளை நாடி நுனித்துச் செல்லுதலாகும். அதாவது, தூண்டக்கூடிய முறையில் செயற்படுதல் அறிய, அறிய நூலின் நுண் பொருள், குறிப்புப்பொருள் யாவும் தெற்றெனத் தெரியும்.

அறிவும் காதலர் இன்பமும்.

தலைவன் தலைவியோடு அனுபவிக்கும் இன்பம் பின்னும் பின்னும் புதிது புதிதாகும். செயல் ஒரே மாதிரி இருப்பினும், மனம் புதிது புதிதாகக் காணும் என்பதைக் கொண்டு விளக்க வந்த வள்ளுவர் கண்ட உவமை நூலுடன் பழகப் பழக அறியாமையை உணர முடியும் என்பதே அவர் சொல்ல எடுத்துக்கொண்டது. “செறி தொறும் சேயிழைமாட்டு” என்றிவ்வாறு காட்டிய உவமை இரட்டைப் பயன் தருகின்றது - அறிதோ றறியாமை கண்டற்றால் என்ற உவமை நின்று வாழுகின்றது. எடுத்துக் கொண்ட பொருளைக் காட்டிலும் சிறந்து பயிலுகின்றது.

செந்திற அணிகலன்களை அணிந்த தலைவியிடம் பொருந்துந் தோறும் ஏற்படும் காதல் உணர்வானது நூற்பொருளை அறிய அறிய அறியாமை கண்டார்

போன்றது என்கின்றார்.

அந்தக் குறள்,
அறிதோற்றியாமை கண்டற்றால் காமம்
செறிதொறும் சேயிழை மாட்டு.

என்பதாகும்.

இங்கே , அறிவு அறிந்துகொண்டே இருத்தல் என்பதாகும். இதற்கு பரிமேலழகர் உரை விரிக்கையில், (புணர்ந்துடன் போகின்றான் தன்னுள்ளே சொல்லியது)

“களவொழுக்கத்தில் பல இடையீடுகளான எய்தப்பெறாது அவாவுற்றான் இதுபொழுது நிரந்தரமாக எய்தப்பெற்றமையின் “செறிதோறு” மென்றான். அறிவிற்கெல்லையின்மையின் மேன்மேல் அறிய அறிய முன்னையறிவு அறியாமையாய் முடியுமாறு போலச் செறிவிற்கெல்லையின்றி மேன்மேற் செறியச் செறிய முன்னைச் செறிவு செறியாமையாய் முடியா நின்றதெனத் தன்னாராமை கூறியவாறு. இப்புணர்ச்சி மகிழ்தல், தலைமகட்கும் உண்டேனும் அவள் மாட்டுக் குறிப்பால் நிகழ்வதல்லது கூற்றால் நிகழாமையறிக” என்பார்.

நூலின்கண்ணும் பருப்பொருளை முதலிலும், உள்ளே நுழைய நுழைய நுண்பொருளும் காணலாம்.

அறிவறிதல் பற்றி “ஜோன்ரூயி” கூறுவது,

சுயாதீனமாக சிந்தனைக்கு இடம் கொடுத்தலும் அனுபவங்களை வழங்குதற்கு சந்தர்ப்பம் கொடுத்தலும் முக்கியம் என்பர். ஆக, கற்றல் வாழ்நாள் பூராகவும் நிகழ வேண்டியது... அன்றும் இன்றும் சொல்லப்படுவதேயாகும்.

தற்காலத்தில் முக்கியத்துவம் தரப்படுவது “ரியூட்ஸ்” முறையே. அதாவது ஒப்படைகள் எனவும் பேசப்படுகின்றது.

பண்டும். இன்றும்

• நினைவாற்றலுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்தல் மனனக்கல்வி முறை - பண்டைய முறைகளில் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது.

• விரிவுரை முறை முழு வகுப்புக்கும் பயன்படுத்தக்கூடியது. அதனை இக்காலத்தில் மேற்கொள்கின்றனர். கேள்வி கேட்கச் சந்தர்ப்பம் வழங்குமிடத்து மாணவன் தூண்டப்படுகின்றான். வகுப்புச் சூடு பிடிக்கும். மாணவர் உற்சாகம் பெறுவர். குழுமுறைக் கற்பித்தல் அணிமுறைக் கற்பித்தல் என்பன இக்காலத்தன எனச் சொல்கிறார்கள். பண்டு இவை வேறு முறைகளில் இருந்தன.

• ஒருகுறி கேட்போன் இருகாற் கேட்பின் பெருக நூலிற் பிழைபாடினே.

• முக்காற் கேட்பின் முறையறிந் துரைக்கும் ஆசானுரைத்த தமை வரக்கொழினும் காற்கூறல்லது பற்றலனாகும்.

• அவ்வினை யாளரொடு பயில்வகையொருகாற் செவ்விதினுரைப்பவ்விரு காலும் மையறுபுலமை மாண்புடைத்தாகும்.

• அழலினீங்கா னணுகா னஞ்சி நிழலினீங்கா நிறைந்த நெஞ்சமோ டெத்திறத் தாசானுவக்கு மத்திற மறத்திற்திரியாப் படர்ச்சி வழிபாடே!

திட்டமிடல்

இலக்கு - நோக்கம் இதனை அடைவதற்கு முன்கூட்டியே ஆயத்தப்படுத்தும் செயல்முறையே திட்டமிடல் ஆகும். அறிவு - மனப்பாங்கு - திறன் - விருத்தி எனவெல்லாம் அடங்கும்

“நீல் போட்ஸ்மன்” கருத்தாவது,

கற்பித்தல் என்பது இராசதுரோகச் செயல். அது ஆசிரியனது பணி அல்ல எனவும் குறிப்பர். தற்காலத்தில் கற்பித்தல் புறத்தே விட்டு வழிகாட்டல் என்னும் எண்ணக்கரு முன்வைக்கப்பட்டுள்ளது.

எது எவ்வாறிருப்பினும் -- கல்வி முறையில் சொல்லும் பொருளும் கவைபடத் தேர்ந்தால் அமைந்தால் அதுவே உண்மையில் கல்வியாகும்.

தற்காலத்தில் கற்பித்தல் புறத்தே விட்டு வழிகாட்டல் என்னும் எண்ணக்கரு முன்வைக்கப்படுகிறது என முன்பு கூறப்பட்டதாயினும், ஆசிரியர் தேவையில்லை என்பதைச் சிந்திக்குமிடத்து வழிகாட்டலில் நயத்தல் அமைய வேண்டுமாயின் ஆசிரியர் தேவை உள்ளமையை மறுப்பதற்கில்லை.

நிறைவாக, ஒருவன் ஆணை(யானை) போன்ற வலிமையும் எதிர்க்கும் திறனும் உள்ளவனாயினும் அவனது நலிவைப் பார்த்திருந்து தாக்குவோர் உண்டு. எனக்கு எல்லா நலனும் உண்டு என்றதனால் ஒரு செருக்கும் வந்துள்ளதென வைத்துக்கொள்ளுங்கள். என்னை யாரும் எதுவுஞ் செய்ய முடியாது என்ற எண்ணத்தை அந்தச் செருக்குத் தந்துள்ளது எனக் கருதுங்கள். அற்றம் பார்த்து தாக்கும் நரி போன்றவர்கள் சமூகத்தில் இருந்து தாக்குவார்கள். அந்தக் குள்ளநரிக் கூட்டமாகிச் செய்யும் செயலும் இடனறிதல் என்று போர்வியுகம் செய்வோர் பேசலாம். ஆயினும், இதனை அறிந்து வைத்திருத்தலும் தன்னைக் காத்தலும் கூட ஆழ்வினை உடைமையே.

காலாழ் களரின் நரியூடே உம் கண்ணஞ்சா வேலாழ் முகத்த களிற்று.

வேல் ஏந்திய வீரரைக் கோத்தெடுத்த கொம்பையுடைய அஞ்சாத யானையையும் காலாழும் சேற்று நிலத்தில் அகப்படும்போது நரிகள் கொன்றுவிடும் அன்றோ!

இவ்வாறெல்லாம் குறளில் குறிப்புப் பொருளையும் நுண்பொருளையும் கண்டு அவற்றால் ஆள்வினைத் திறன் பெற்று நலங்காணலாம். நலமானது, நாணமுடையார்க்கே சாலும்.

நலம்வேண்டிநாணுடைமைவேண்டுங்குலம்வேண்டிந் வேண்டுக யார்க்கும் பணிவு.

ஒருவனுக்கு நன்மை வேண்டுமானால் நாணமுடையவகாக இருக்க வேண்டும். குடியின் உயர்வு வேண்டுமானால் எல்லோரிடத்தும் பணிவு வேண்டும் என்பது குறளின் கருத்து.

நாணமாகிய வெட்க உணர்வுக்கு உள்ளாகிக் கலங்கும் ஒருவன் முயற்சி செய்து அதனைத் தவிர்க்க முயல்வானாயின் உயர்ச்சி பெறுவான். முயற்சியும் ஆள்வினையன்றோ.

ஆக, முயற்சி-பயிற்சியாகி உயர்ச்சி தரும் கற்றலும் கேட்டலும் கவையாகினால் சொல்லுதல் வன்மை பெற்று ஆர்வம் தரும். அதுவே, மேற்கூறப்பட்ட எல்லா ஆளுமைக்கும் அறிவுக்கும் வேண்டத் தக்கதாகும். ●

கொற்றை
பி.கிருஷ்ணானந்தன்

எழுபதுகளின் பிற்பகுதி, சுன்னாகத்தில் உள்ள வங்கியொன்றில் வேலை செய்த கேசவன் பஸ்ஸில் வந்து புத்தூர் சந்தியில் இரவு ஏழுமணியளவில் இறங்கினான். இனி யாழ் - பருத்தித்துறை வீதியில் பருத்தித்துறை பஸ்ஸில் ஏற வேண்டும். அதற்குள் ஒரு அலுவலை முடித்துவிட வேண்டும். வீதியிலிருந்து இருநூறு மீற்றரளவு தூரத்தில் நெருங்கிய உறவினர் ஒருவரின் வீட்டில் பகல் ஒரு திருமண வைபவம். வேலை காரணமாகப் பகல் கலந்து கொள்ள முடியாமற் போய் விட்டது. ஆகவே அங்கே போய் வந்து பின்னர் பஸ்ஸைப் பிடிக்கலாம் என்று நடக்க ஆரம்பிக்கும் போது பஸ் நிறுத்தத்தில் குமாரசாமி அண்ணர் பஸ்ஸிற்காக காத்திருப்பதைக் கண்டு விட்டான். ஒரே ஊரவன், உறவினன் வேறு. கிட்டப் போய்க் கதைத்தான்.

“அண்ணை... கல்யாண வீட்டுக்கு வந்தனிங்கள் போல...”

“ஓம் தம்பி... பகல்வர முடியாமல் போயிட்டுது. இப்பதான் போயிட்டு வாறன். பஸ்ஸிற்காக நிற்கிறன்”

“நானும் அப்படித்தான் அண்ணை... பகல் எனக்கு வேலை தானே. இப்பிட்யே போயிட்டு வந்திட்டால் சோலி முடிஞ்சிடும். சரி அண்ணை... அப்ப நீங்க நில்லுங்கோ நான் போயிட்டு வாறன்...”

விடை பெற்றுக் கொண்டு கேசவன் புறப்பட்டான். சுமார் ஒருமணித்தியாலமளவில் திருமண வீட்டிலிருந்து திரும்பி வந்தான். இனி அவன் பருத்தித்துறை பஸ்ஸைப் பிடிக்க வேண்டும்.

என்ன ஆச்சரியம்... குமாரசாமி அண்ணை பஸ் நிறுத்தத்தில் நின்ற இடத்திலேயே நின்று கொண்டிருந்தார். இந்த ஒரு மணித்தியாலத்தில் நான்கு அல்லது ஐந்து பஸ்ஸாவது போயிருக்க வேண்டும்.

“ஏனண்ணை... இவ்வளவு நேரமும் நிற்கிறியள். பஸ் வரேல்லையோ...?”

“என்ன தம்பி இப்பிடிக்க கதைக்கிறியள். நீங்கள் தானே சொல்லிவிட்டுப் போனனிங்கள் நில்லுங்கோ போயிட்டு வாறன் என்று. அதுதான் நிற்கிறன்”

வேலாயுதம் அண்ணை மரக்கறி வியாபாரம் செய்து வருகிறார். திருநெல்வேலிச் சந்தைக்கு மோட்டார் சைக்கிளில் சென்று கொள்வனவு செய்து வடமராட்சியில் பல கடைகளுக்கு விநியோகம் செய்து வந்தார்.

வியாபாரம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக விசாலிக்கத் தொடங்கியது. விரலுக்கேற்ற வீக்கம் போல கொஞ்சம் அரைப்பழசில் ஒரு “வடி” வாகனத்தை வாங்கினார். கண்ணா ரான்ஸ்போர்ட் என்று பேரும் வைத்தார். அதில் வியாபாரத்தை நடத்த வெளிக்கிட்டால் அது அடிக்கடி “மக்கர்” பண்ணத் தொடங்கியது. வீட்டிலிருந்து வெளிக்கிட்டால் ஊரில் எங்கோ ஓரிடத்தில் பிழைத்து நின்றுவிடும். உடனே கராஜ்ஜிற்கு அறிவிக்கப்பட்டு ஒருவர் வந்து வாகனத்தைத் திருத்தி ஓட வைப்பார். அல்லது ஏதோ செய்து கராஜ்ஜிற்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டு திருத்திக் கெடுக்கப்படும்.

“கௌரவம்” சினிமாப் படத்தில் இரட்டை வேடத்தில் வழக்கறிஞர்களாகப் பாத்திரமேற்ற தகப்பன் சிவாஜிகணேசனுக்கும் மகன் சிவாஜிகணேசனுக்குமிடையே முரண்பாடு வர மகன் வீட்டைவிட்டு வெளியேறத் தாய் பண்டரிபாய் கேட்பாள்.

“கண்ணா... நீ எங்கேடா போற...?”

மகன் சொல்லுவான்

“போகலும்னுதான் தோணுது. எங்கே போறதென்று தான் தெரியெல” என்று.

ஊரிலே O/L தாண்டாத கொஞ்சம் வாலுகள் ஊரின் எல்லையில் இருக்கும் பிள்ளையார் கோயில் ஆலடியில் இருந்து வம்பளப்பது வழமை. அன்று வேலாயுதம் அண்ணை வியாபாரத்திற்காகப் புறப்பட்டு தனது “கண்ணா” வாகனத்தை கோயிலடியில் ஆலடியில் நிறுத்திவிட்டு இறங்கி பிள்ளையாரை வணங்கினார். பின்னர் “கண்ணா” வில் ஏறி ஸ்ரார்ட் பண்ணினார்.

ஆலடியில் இருந்தவர்களில் ஒருவன் வேலாயுதம் அண்ணைக்கும் கேட்கும்படியாக மற்றவர்களைக் கேட்டான்.

“கண்ணா... நீ எங்கேடா போற...?”

ஒருவன் சொன்னான்

“அது... அது... நான் கராஜ்ஜிற்கு போறன்”

வேலாயுதம் அண்ணை வாகனத்திலிருந்து இறங்கி தடியொன்று எடுத்துத் துரத்தத் தொடங்கினார்.

ரவிதான் அவனது இயற்பெயர். இயக்கப் பெயர் குமணன். குமணனுக்கு இருபது இருபத்திரண்டு வயதுக்கு முன்பின்னாக இருக்கும். அனுராதபுரம் பழைய ரவுணில் நடந்த பஸ்ஸில் இருந்தவர்களை இயக்க உறுப்பினர்கள் கூட்டுக் கொலை செய்தார்கள். போராளியான குமணனும் அதில் பங்கு கொண்டிருந்தான். அந்தப் படுகொலையில் அவனது பங்களிப்பு மிகமிகக்குறைவு. குறைவு என்பதிலும் பார்க்க முற்றாக இல்லை என்றே கூறலாம். அங்கே அந்த பஸ்ஸில் ஏராளமான பெண்களும் குழந்தை களுமே இருந்தார்கள். அவர்களுக்கு எதிராக அவனது பெண்களும் குழந்தைகளுமே இருந்தார்கள். அவர் களுக்கு எதிராக அவனது A.K.47 உயரவில்லை. அங்கிருந்த பெண்களின் முகங்களில் அவன் உயிர் தந்த அருமை அம்மாவையே கண்டான். குழந்தைகள் அவனது தம்பி தங்கைகளாகவே காட்சி தந்தனர்.

உளர் பட்டவேம்பு வயிரவரை நினைத்தபடி அவன் பேசாமல் இருந்தான். அதனைக் கவனித்த குறாப் லீடர் வேந்தன் : அந்த ஆமிக்காரன்களையாவது சுட்டா..." என்று சத்தம் வைத்தான்.

வேந்தனுக்குப் போதுமானதாக இருக்க வில்லை. தனது கோபத்தைப்பஸ்ஸில் இருந்தவர்கள் மீது காட்டினான். இளைஞர்கள், பெண்கள், குழந்தைகள், முதியோர் என அறுபதுக்கு மேற்பட்டவர்கள் கொன்று குவிக்கப்பட்டார்கள் பஸ்ஸில் இரத்த வெள்ளம் குமிழிட்டு ஓடியது. குமணனுக்கு உள்மன ஓரங்கள் கசிந்து உருகியது. நெஞ்சு படபடக்க மயங்கி விழுந்தான். அந்தக் கொலைக் களத்தில் அவனது பங்கு மிகமிகக்குறைவானது என்பது மேலிடத்துக்கு அறிவிக்கப்பட்டது. வேந்தன் தான் அந்தக் காரியத்தைச் செய்தான். அவனுடைய செயல் தண்டனைக்குரிய குற்றமாக மேலிடத்தில் கருதப் பட்டது. கடுமையான தண்டனைக்கு உட்படுத்தப்பட்டான். முதலில் அவன்

சிறையில் அடைக்கப்பட்டான். சிறை ஐந்து தர ஐந்தடி பரப்புள்ளது. மலசலகூடம் சிறிய அளவில் தான் இருந்தது. மலசலங்கழித்தான்.

கைகளும் கால்களும் நிலத்தோடு நிலமாகப் பிணைக்கப்பட்ட நிலையில் அவன் கிடந்தான். காலை உணவு அவனுக்குத்தரப்படவில்லை. மதியம் இரவென்று ஏதாவது தருவார்களா? அவனுக்குப் பசி ஏதும் இல்லை. அதனால் அவன் கவலை கொள்ளவில்லை.

இரண்டு நாட்களாக அவன் மிகுதியான மன அழுத்தத்துடன் இருந்தான் மூன்றாம் நாள் காலை அது காலையா மாலையா அவனுக்குத் தெரியவில்லை. வேந்தனுடன் உயர் தரத்திலிருந்த போராளியான வேங்கையன் வந்தான்.

வந்த வேங்கையன் அவனை நிர்வாணமாக்கி அவன் கிடந்த நிலையில், சவுக்கால், இரத்தக் கண்டல், ஏற்படும் வரை அடித்தான் அவன் மூச்சுப்பறிந்த நிலையில் மயங்கினான். அவன் மயக்கம் தெளிந்த பின்னர் கூட அடிகள் தொடர்ந்தன. காயங்களின் மேல் அடி விழுந்த போது அவன் உயிர்க்குலை சிதைந்து துடிதுடித்தான்.

மாலையில் அவனுக்கு உணவு தரப்பட்டது. காய்ந்து போன கோதம்பை ரொட்டியும் பருப்பும். அவன் அவற்றை உண்ட போது விக்கல் எடுத்தது ஒரு குவளை அவனது கையில் தரப்பட்டது. அதை அவன் பருகினான். உப்புக்கரித்தது. என்ன இது. இது மூத்திரமா? அவன் ஓங்களத்துடன் வாந்தி எடுத்தான். களைப்பு மேலிட நிமிர்ந்து உட்கார்ந்து கொண்டான்.

இந்தத் தண்டனை எத்தனை நாள் வரைக்கும் நடை பெறும் இதிலிருந்து மீண்டு வருவது எப்படி...? திகைப்புடன் அவன் கலங்கினான்.

அவனது ஆணுறுப்பையும் விதையையும் ஒரு சேர கொதி நீரில் வைத்தெடுத்தார்கள். நெருப்புச் சுட்டது போன்ற பொக்களங்கள் அவற்றில் ஏற்பட்டன.

ஏறக்குறைய இரண்டு வாரத்துக்கு மேற்பட்ட சித்திரவதைகளின் பின்னர் அவன் விடுவிக்கப்பட்டான்.

குற்றமும் தண்டனையும்

க.சட்டநாதன்

அவனுக்கு இரண்டு விருப்புரிமை வழங்கப் பட்டது. இயக்கத்தை விட்டு விலகிப்போவது அல்லது இயக்கத்திலேயே தொடர்ந்திருப்பது. அவன் இயக்கத்திலேயே தொடர்ந்து இருப்பதற்கு விருப்பம் தெரிவித்தான்.

அவன் சமையல் அறையில் வேலை செய்ய அமர்த்தப்பட்டான். சமைப்பதில் அவனுக்கு ஆரம்ப அறிவு கூட இல்லை. அவன் சமைத்தவை வாயில் வைப்பதற்குக் கூட முடியாமல் இருந்தன. கறிகளில் உப்பு அதிகமாக இருந்தது. அல்லது காரம் அதிகமாக இருந்தது.

அவனது தண்டனை குறைக்கப்பட்டு மீளவும் படையணியில் சேர்க்கப்பட்டான். படையணியில் அவன் கடை நிலை ஊழியனாக இருந்தான். அவனது மன உரத்தை அதிகமாக்குவதற்கு கடுமையான பயிற்சி அளிக்கப்பட்டது. அவற்றில் ஓரளவு தேறிய நிலையில் யுத்த முனைக்கு அவன் அனுப்பப்பட்டான்.

யுத்தமுனையில் அவனுக்கு அறிமுகமான அந்தச்சிறுபையனின் பதினாலு வயது கூட அவனுக்கு இருக்காது என்பது அவனது கணிப்பு. முகம் அவனுக்கு மிகவும் பரிச்சமனதாக இருந்தது. இவனைக் கண்டதும் அவனது கண்கள் தன்னிச்சையாகப் பனித்தன. இவனையே அவன் பார்த்தபடி இருந்தான்.

'இது ஏன்... ஏனெ.' இவன் குழம்பினான். அந்த இளவயதிலும் அவன் A.K.47 துப்பாக்கியை மிகவும் லாகவமாகப் பயன்படுத்தியது. இவனுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது.

பரந்தனுக்குக் கிழக்காக நடந்த சமரில் அந்த இளம் வீரனின் சாகசங்கள் இவனை மலைக்க வைத்தது. இடது தோளில் குடு பட்டுத்துடித்து விழுந்த போது இவன் தமாண் ஓடிச்சென்று அவனை அணைத்துக் கொண்டான். காயம் சிறியது ஆனாலும் இரத்தம் பீறிடவே செய்தது. காயத்துக்குக் கட்டுப்போட்டு ஆசுவாசப்படுத்தியவன் அவனைப்பார்த்துக் கேட்டான்.

"தம்பி எந்த இடம்..!"

"கோப்பாய் குருக்கள் மடம்"

இவனுக்குத் திக்கென்றது"

"அப்பா பெயர்...?"

"நல்லையா"

"அம்மா...?"

"விசாலட்சி"

"எனது பெயர் கமலன் இயக்கப்பெயர் காண்டபன்"

இவனது கண்கள் பனித்துவிட அவனை அணைத்துக் கொண்டான்.

அவனது சொந்த இரத்தம் அவளது இளவல் என்பதை அவன் புரிந்து கொண்டான்.

"தங்கச்சி எங்கைய டா...?"

"அம்மாவோட தான் இருக்கிறாள் அப்பா செல்லடியில் செத்துப்போயிட்டார்"

"தங்கச்சி படிக்கிறாளா..?"

"படிக்கிறாள்.. ஆறாம் வகுப்பு"

"ஏன் இயக்கத்துக்கு வந்தனி"

"நீ வந்ததாலை தான் நானும் வந்தனான்"

"அம்மா பாவம்.. அவரை நீ அங்கேயே இருந்து பார்த்திருக்கலாம்."

"எல்லாம் தங்கச்சி பார்த்துக்கொள்வான்"

அவனது முதிர்ச்சியான பேச்சு இவனை

மலைக்க வைத்தது. அந்த யுத்தமுனைப் போராட்டங்களின் பின்னர் அவனைச் சந்திப்பதற்கான தருணங்கள் எதுவும் அவனுக்கு வாகாக அமையவில்லை.

அடுத்து வந்த இரண்டு வருடமும் காண்டபன் எங்கே போனான் என்ற போதமில்லாமலே கழிந்தது.

மீளவும் பரந்தனின் மேற்கு அரங்கில் யுத்தம் நடந்தது. தொடர் துப்பாக்கி வேட்டுக்கள் அந்தக் குளிர்ந்த இரவில் ஒன்றுக்கொன்று பதில் சொல்வது போல விட்டுவிட்டுக்கேட்டுக்கொண்டிருந்தன.

அந்தப் போராட்டத்தின் நிச்சயமின்மை அவனுக்குத் தெளிவாகவே தெரிந்தது.

"இந்த யுத்தமுனையிலாவது காண்டபனைக் காணமுடியுமா?" என்ற அவலாதி அவனுக்கு இருந்தது.

சிதறடிக்கப்பட்ட அந்தப் போராட்டத்தின் சாட்சியாக அவன் இருந்தான்.

சில இயக்கப்போராளிகளை ஒரு சுற்றி வளைப்பின் போது அரசபடை மடக்கிப் பிடித்தது.

அந்தப்போராளிகளில் குமணன் பிடி பட்டான்.

காண்டபனும் சிறைப்பட்டிருக்கக் கூடும் என அவன் நினைத்துக் கொண்டான்.

போராட்டத்தின் போது இருந்ததை விடவும் அது முடிந்த பின்னர் தான் வெறுப்பின் ஈனத்தனமான பக்கங்கள் புரட்டப்பட்டன.

படுகாயமடைந்த காண்டபன் முகம் சிதைக்கப் பட்ட நிலையில் இவனுக்கு அண்மையிலேயே கிடந்தான். அரச படையினர் யுத்தத்தின் போது சரமாரியாகச் சுட்டிருக்கலாம். அதனால் அவனுக்கு இந்த நிலை என நினைத்துக்கொண்டான்.

பதினைந்து வயதுக்கும் குறைவான அந்தப் பாலகன் போரட்ட களத்தில் எதிரிகளைத் துவம்ஷம் செய்தது இவனுக்கு மிகுந்த பூரிப்பை தந்தது.

"சக்கரவியூகத்துள் சிறைப்பட்டுச் சமர் செய்த அந்த இளம் வீரன் அர்ச்சுன புத்திரன் அபிமன்யு மாதிரி இவனும் யுத்தம் செய்திருப்பானா?"

மனங்கலங்கியவனாய் மீண்டும் பக்கத்தில் கிடந்த காண்டபனைப் பார்த்தான்.

துக்கத்தின் அழுத்தம் அவன் தோலிலும் எலும்பிலும் ஊடுருவியது இரக்கமற்ற சர்ப்பம் போல அவனைச் சுற்றி வளைத்து இறுக்கி அவனை மூச்சுத் திணை வைத்தது.

"இங்கு காயப்பட்டுக் கிடப்பவன் எனது சொந்த இரத்தம்தான்... அவனது சிவந்த தாமிர நிறம் அதை உறுதி செய்கிறது."

மன உறுதியை வரவழைத்துக் கொண்டு கம்பீரமாக எழுந்து நின்றவன், தனது தம்பியை ஈவிரக்கமற்று வதைத்த அந்தப் படைத் தளபதியை குறி வைத்தான். அவனது மார்பைக் குறி வைத்து இரண்டு வேட்டுக்கள் தீர்க்கப்பட்டன. தளபதி சுரண்டு விழுந்தான். அதே சமயத்தில் இவனது மார்பிலும் சரமாரியாகக் குண்டுகள் பாய்ந்தன.

திரும்பிப் பார்த்தான், அவனது தம்பியின் உடலில் உயிர்ப்பு அடங்கி இருந்தது. இவன் சுரண்டு அவனுக்குப் பக்கத்திலேயே சரிந்தான்.

அப்போராளிகளது உயிர்கள் சங்கமித்து, ஒரு பேரொளிப் பிளம்பாய் அங்கு நிலைத்து விட்டது. •

இஸ்லாத்தின் தோற்றமும் மார்க்ஸிய அணுகுமுறையும்

“கிறிஸ்தவ சமயத்தின் சாரம்” எனும் நூல் வெளிவந்தது... முரண்பாடு என்பது கற்பனையில்தான் உள்ளது என்று காட்டப்பட்டுக் கலைக்கப்பட்டது. விடுதலை தந்த அந்த நூலை அனுபவித்தோருக்குத் தான் அதன் பாதிப்பை அறிய முடியும். எங்கும் உற்சாகம், நாங்கள் யாவரும் பாயர்பாஹ் வாதிகளாகி விட்டோம்... (F.Engels Ludwig Feuerbach and the End of Classical German Philosophy; 1977: 592).

லுத்விக் பாயர்பாஹின் (1804-1872) “கிறிஸ்தவ சமயத்தின் சாரம்” (The Essence of Christinity; 1841) என்ற நூலைப் படித்ததால் ஏற்பட்ட ஆனந்தத்தினை ஏங்கல்ஸ் இவ்வாறுதான் வெளிப்படுத்தினார்.

பேராசிரியர் எம்.எஸ்.எம்.அனஸ் அவர்களின் “இஸ்லாத்தின் தோற்றம் சமூக ஒழுக்கவியல் அரசு ஆகியவற்றின் பரிணாம வளர்ச்சி - ஒரு பண்பாட்டியல் ஆய்வு” என்ற நூலை தீவிர வாசிப்புக்கு உட்படுத்திய போது, ஏங்கல்ஸின் வார்த்தைகளை எம் ஞாபகத்துக்குள் தோன்றின. ஏனெனில், பாயர்பாஹின் நூல் பொருள் முதல்வாதிகள் நீண்ட நாள் எதிர்பார்த்திருந்த சாதனையை நிலைநாட்டியது. அதுபோல் எம்.எஸ்.எம். அனஸ் அவர்களின் “இஸ்லாத்தின் தோற்றம்; நூலும் புதிய தாக்கத்தினை ஏற்படுத்தக்கூடிய ஒரு உயர்ந்த படைப்பாக அமைந்துள்ளது.

இஸ்லாத்தின் தோற்றம் தனியான ஆய்வுக் குரியது. இஸ்லாத்தின் தோற்றத்தையும் தோற்றத்திற்கு முந்திய நாகரிகங்களையும் பொருளாதாரம் பண்பாடு என்பனவற்றின் தாக்கங்களையும் முதன்மைப்படுத்திய ஆய்வுகள் குறைந்த அளவிலேயே நடைபெற்று வருகின்றன. L.Caetan, C.H.Becker, G.L.Dllavide, M.Watt முதலானவர்களின் ஆய்வுகள் இந்த வகையில் கவனத்துக்குரியன. இ.ஏ.பெல்யீர், அஸ்கர் அலி இன்ஜினியர் போன்றோர் இதே விடயத்தை மார்க்ஸியப் பொருள் முதல்வாத நோக்கில் ஆராய்ந்துள்ளனர். இந்த வரிசையில் “இஸ்லாத்தின் தோற்றம்” நூல் ஒரு புதிய பாய்ச்சலாகும்.

தொன்மைச் சமூகத்திலிருந்து நவீன சமூக அமைப்பிற்கு அறபு சமூகத்தை மாற்றியதில் இஸ்லாம்

வகித்த பாத்திர முக்கியத்துவம் இன்னும் அலசப்படாத வரலாறாகவே உள்ளது. இந்த வரலாற்றுக் குறையை இந்நூல் நிவர்த்தி செய்துள்ளது. இவ்விடத்தில் பேராதனைப் பல்கலைக்கழக அறபு, இஸ்லாமிய நாகரிகத்துறைத் தலைவர் எம்.ஐ.எம்.அமீன் அவர்களின் கருத்தொன்றை நோக்குவது பொருத்தமானது.

இஸ்லாமிய வரலாற்றாசிரியர்கள் விட்டுச் சென்ற மிகப் பரந்த இடைவெளியை நிரப்பக்கூடிய வகையில் “இஸ்லாமிய மயம்” என்பதற்கு அப்பால் நின்று ஆராய்கின்ற ஒரு நூல் வடிவமாகவும் இஸ்லாமிய உணர்வுகள் எந்தளவுக்கு யதார்த்த பூர்வமாக விளக்கப்பட வேண்டியவை என்ற தெளிவான கருத்தாய் வினையும்.... மார்க்ஸின் ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடிய கண்ணோக்கில் இஸ்லாத்தின் தோற்றத்தைப் பேசும் இரண்டாம் நூல் கிடையாது என்பதையும், மேற்கத்தைய கீழைத்தேய ஆய்வாளர்களின் கருத்துக்களுடன் முற்றிலும் சாயாது விழிப்புணர்வுடன் இந்நூலை எழுதியுள்ளார் (தினகரன் வாரஞ்சரி; 07.12.1997; பக்.20).

அறிவு ஒரு விளையாட்டு போன்றது. இந்த விளையாட்டு எல்லாக்காலங்களிலும் ஒரே மாதிரியாக இருந்ததில்லை. மாற்றமும் புதிய தேடலும் அதன் நூட்பங்களாக இருந்துள்ளன. அறிவின் வித்தியாசமான விளையாட்டுக்களாகவே மார்க்ஸியம், நவீனத்துவம், பின் நவீனத்துவம், அமைப்பியல், பிராய்டியம், இருத்தலியம், மிகையதார்த்தம் (சார்ரியலிஸம், பின் அமைப்பியல் முதலான கருத்தாக்கங்கள் தோற்றம் பெற்றன. இந்த விளையாட்டுக்களை எம் ஆய்வுத் தேவைகளுக்கேற்ப பயன்படுத்துதல் ஒரு ஸ்தூலமான செயற்பாடு எனக் கருதமுடியும்.

“இஸ்லாத்தின் தோற்றம்” நூலாசிரியர் பல்வேறு அறிவுத்துறைகளையும் உள்வாங்கியிருப்பவர். ஏனெனில் அவரது துறை மெய்யியல் ஆகும். அவர் ஒரு மெய்யியல் பேராசிரியர். மெய்யியல் என்பது எல்லா விதமான அறிவுகளையும் உட்பொதிந் துக் கொண்டுள்ளது. எனவேதான் இந்நூல் மெய்யியல் மயத்துக்குள்ளிலிருந்து எழுதப்பட்டுள்ளது. “இங்கு பேசப்படுவன ஒரு மெய்யியற் சார்புள்ளவனின்

விளக்கங்களும் கருத்துக்களுமாகும்” என்று “விஞ்ஞானங்களும் சமூக விஞ்ஞானங்களும் - ஒரு முறையியல் நோக்கு” (1996:6) என்ற நூலில் பேராசிரியர் எம்.எஸ்.எம் அனஸ் குறிப்பிட்டுள்ள கருத்து இந்நூலுக்கும் பொருந்துவதாகும். “அவருடைய பார்வை மிகவும் விசாலமானது. ஏனெனில், அவர் தனது பரப்புக்குள் மட்டும் நில்லாது பல்வேறுபட்ட அறிவைப்பயன்படுத்தி இந்நூலை உருவாக்கியுள்ளார்” என்று பேராசிரியர் எம்.ஏ.நுஃமான் (சரிநிகர்; ஜன.29 பெ.11, 1998; பக். 18) மிகச்சரியாகவே குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இஸ்லாத்தின் தோற்றம் பற்றி ஏற்கனவே ஒருவிதமான முறையில் அறியப்பட்டுள்ளது. காலத்தின் தேவைக்கேற்ப புதிய நுட்பங்களை கையாண்டு அதனை ஆராய்தல் அவசியமாகும். ஏனெனில், அறிவு முன்னோக்கிப் பாய்வதாகும். எனவேதான் எம்.எஸ்.எம். அனஸ் அவர்கள் மெய்யியல் நுட்பங்களை கையாண்டு “இஸ்லாத்தின் தோற்றம்” நூலை எழுதியுள்ளார். குறிப்பாக, மார்க்ஸிய மெய்யியல் நுட்பங்களை இந்நூலில் மிகக் கூடுதலாக பயன்படுத்தியுள்ளார்.

“இந்நூலின் அணுகுமுறை சமூகவியல், பண்பாட்டியல், மானிடவியல் அணுகுமுறைகளைக் கொண்டது. எனவேதான் மார்க்ஸிய அணுகுமுறையின் சில விடயங்களை உள்வாங்கியுள்ளார். என்றாலும் நூலாசிரியரான எம்.எஸ்.எம் அனஸ் ஒரு மார்க்ஸிய வாதி அல்ல” (தினகரன் வாரமஞ்சரி; 07.12.1997; பக்.20) என்ற பேராசிரியர் நுஃமான் அவர்களின் கருத்து கூர்மையான அவதானிப்புக்குரியதாகும். மார்க்ஸிய மெய்யியல் நுட்பங்களை பயன்படுத்துவோர் எல்லோரும் மார்க்சிசவாதிகள் அல்லர். மார்க்ஸிய அணுகுமுறை சமூக வளர்ச்சி விடயங்களை ஆராய்வதற்கு சிறந்ததோர் அறிவுத்துறையாகும். பேராசிரியர் அம்பலவாணர் சிவராசா அவர்களின் மொழியில் சொல்வதானால், “மார்க்ஸிய அணுகுமுறை ஒரு விஞ்ஞான பூர்வமான அணுகுமுறை என்பதனால், மார்க்ஸிய முறையினைப் பயன்படுத்தி இஸ்லாத்தின் தோற்றத்தை விஞ்ஞான ரீதியான அணுகுமுறையின் மூலம் சொல்லப்பட்டிருப்பது சிறப்பான மைய அம்சம்...”

உற்சாகமுடும் ஒரு அறிவு நடவடிக்கையாகவே மார்க்ஸிய ஒளியில் இஸ்லாத்தின் தோற்றம் பற்றி இங்கு ஆராயப்பட்டுள்ளது. இது பற்றி இந்நூலின் முன்னுரையில் நூலாசிரியர் பின் வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்:

“இஸ்லாத்தின் தோற்றத்திற்கு முந்திய சமூகம் அதன் தொன்மைச் சமூகமாகக் கட்டமைப்பின் தளர்வையும் அது சுட்டிக்காத்து வந்த பழங்குடி அமைப்பின் தகர்வையும் தெளிவாக வெளிப்படுத்தியது. ஏனைய தொன்மைச்சமூகங்களின் கட்டமைப்போடும் அவற்றின் தகர்வோடும் ஒப்பாய்வு நோக்கில் இதைப் புரிந்து கொள்வதும் ஹென்றி மோர்கன், மார்க்ஸ், ஏங்கெல்ஸ் ஆகியோரின் மானுடவியல், வரலாற்றியல் கோட்பாடுகளின் ஒளியில் இஸ்லாத்தின் தோற்றகால அறபு சமூகத்தை ஆராய முயல்வதும் உற்சாகமுடும் அறிவுநடவடிக்கைகளாகும்.”

Philosophy என்னும் சொல்லானது Sophya என்னும், அதாவது “உண்மை அறிவைத் தேடு” என்னும் சொல்லில் இருந்து உருவானதாகும். இந்தத் தேடல் காலச் சூழலுக்கேற்ப மனித பண்பாட்டு கூறுகளோடு சேர்ந்து வளர்ந்து வந்திருக்கிறது. பிளேட்டோ (கி.மு.427-347) வளர்ந்த பண்பாட்டுச் சூழலில் அவரது மெய்யியலில் கணிதத்துறையின் செல்வாக்கைக் காணமுடிகின்றது. அதேபோல் அரிஸ்டோட்டலின் (கி.மு.384-322) செல்வாக்கு அவர் ஒரு உயிரியல் ஆய்வாளர் என்ற நிலையில் இருந்து அவரது மெய்யியலைப் பார்க்கலாம். இவ்வாறு டேக்கார்ட் (1596-1650) காலத்திலும் அதற்குப் பின்னரும் மெய்யியல் அந்தந்த காலத்து ஆதிக்கம் பெற்ற பண்பாட்டு கூறுகளால் பாதிக்கப்பட்டது. மறு மலர்ச்சிக்குப் பிந்திய காலத்தில் இயற்கை விஞ்ஞானத்தில் ஏற்பட்டுள்ள முன்னேற்றம் மெய்யியலைப் பாதித்தது. இதுதான் மார்க்சிய மெய்யியல் உருவாவதற்கான ஒரு உந்தலை உருவாக்கியது. வரலாற்று வளர்ச்சியில் ஒரு இயற்கையான தோற்றப்பாடு கொண்டு மார்க்சிய மெய்யியல் உருவாகியது.

மார்க்சிய மெய்யியல் விஞ்ஞான ரீதியான உலகக் கண்ணோட்டத்தின் பொதுவான தத்துவாதத்த அடிப்படையாகும். இயற்கை, சமுதாயம், மற்றும் சிந்தனையின் விதிகளது அறிவை அது மக்களுக்கு வழங்குகிறது. மெய்யியலின் அடிப்படையான கேள்விகளுக்கு பொருள்முதல்வாத விடையளிக்கும் விஞ்ஞான மாகிய மார்க்சிய மெய்யியல் பொருளாயத உலகத்தின் வளர்ச்சியின் மிகவும் பொதுவான, இயக்கவியல் விதிகளையும் அதன் அறிவாற்றல் மற்றும் புரட்சிகர மாற்றத்திற்கான வழிமுறைகளையும் ஆராய்கிறது. திட்டவட்டமான விஞ்ஞானங்களுக்கும் சமூக நடைமுறைக்கும் சுற்றியுள்ள உலகத்தின் வளர்ச்சியினது விதிகள், வாழ்நிலையின் அடிப்படைக் கோட்பாடுகள் ஆகியவற்றைப் பற்றிய அறிவை அது வழங்குகிறது.

மார்க்சியத்துக்கு இரண்டு பகுதிகள் இருக்கின்றன. ஒன்று அதன் மெய்யியல் ரீதியான பகுதி, மற்றது அதன் செயல்முறைப்பகுதி. மார்க்சியத்தைப் பொறுத்தவரை இவை ஒன்றுடன் ஒன்று இயைபுற்றவை. ஒன்றை ஒன்று சார்ந்து அமைப்பவை. இயக்கவியல் பொருள்முதல்வாதமும் வரலாற்றுப் பொருள் முதல்வாதமும் மார்க்சியத்தின் தத்துவார்த்த அம்சமாகும். மார்க்சியத்தின் ஆய்வுமுறையும் ஜீவனும் இதுவாகும்.

இயக்கவியல் என்றால் என்ன? கருக்கமாகச் சொல்வதென்றால் இயக்கவியலை எதிர்நிலைகளின் ஒருமைத் தத்துவம் என்று வரையறுக்க முடியும் என லெனின் கூறுகிறார். இயக்கவியல் பொருள் முதல்வாதம் வளர்ச்சியின் பொருட்கள், நிகழ்வுகளிலேயே உள்ளுறையாக இருக்கின்ற “முரண்பாடுகளில்” காண்கிறது. அது வளர்ச்சியைக் கீழ்நிலையிலிருந்து உயர்நிலைக்கு, எளிமையானவற்றிலிருந்து, சிக்கலானவற்றுக்கு இயக்கம், பாய்ச்சலான புரட்சிகர நிகழ்ச்சிப்போக்கு என்று கருதுகிறது.

வரலாற்றுப் பொருள்முதல்வாதம் என்றால் என்ன? இயக்கவியல் பொருள்முதல்வாதம் இயற்கை,

மனிதன், சிந்தனை மூன்றிற்கிடையிலான உறவுகளின் பொது விதிகளை விளக்குவது. இவற்றை வரலாற்றுக்குப் பொருத்தி ஆராய்வதே வரலாற்றுப் பொருள்முதல்வாதம் ஆகும். வரலாற்றுப் பொருள்முதல்வாதம் சமூக உறவுகளையும் உற்பத்தி சக்திகளையும் உற்பத்தி முடிவுகளையும் உற்பத்தி முடிவுகளில் மாற்றம் ஏற்படுதலையும், ஒன்றோடு ஒன்று தொடர்புடைய அல்லது தாக்கமுடைய அம்சமாக மனித வரலாற்று வாதத்திலிருந்து மிக நுணுக்கமாக கருத்து ரீதியாக எடுத்துக் காட்டுகிறது. மனிதனுடைய பொருளியல் தன்மையில் ஏற்படும் மாற்றங்கள் அதனுடைய கருத்துக்கள், நோக்கங்கள், உயர்வுகள் முதலியவற்றை மாற்றுகின்றன. சமூக உறவுகள் உற்பத்திகளுடன் மிக இறுக்கமாக பிணைக்கப்பட்டுள்ளது. புதிய உற்பத்திச் சக்திகளை மனிதன் உருவாக்கிக் கொள்ளும் போது, அவன் தனது உற்பத்தி முறையை மாற்றுகிறான். வரலாற்றுப் பொருள்முதல்வாதம் என்பதன் சாரம் இவ்வாறுதான் அமைகிறது.

மனித வரலாறு பற்றிய செய்திகள் அனைத்தையும் பகுப்பாய்வு செய்து இதுவரை அறியப்படாதிருந்த மனித சமுதாய வளர்ச்சி பற்றிய சில அடிப்படை உண்மைகளை மார்க்சம், ஏங்கல்சும் கண்டு பிடித்தார்கள். இக்கண்டுபிடிப்புகளும் அவை பற்றிய விளக்கங்களுமே மார்க்ஸியம் எனப்படுகின்றது. மனித சமுதாயத்தின் அனுபவம் அனைத்தையும் அது பொழிப்பு செய்கிறது (மார்க்ஸியம் பற்றி மேலும் அறிய “இஸ்லாத்தின் தோற்றம்” நூலின் முதல் இயலைப் பார்க்க).

“மார்க்ஸிய மெய்யியல் உலகியல் நிலவரங்களின் காலடிக்கு விடயங்களைக் கொண்டு வருகிறது. சமயங்களின் தோற்றங்களை மண்ணிற்குரிய நிபந்தனைகளோடும் பார்க்க அவை வகுத்துள்ள வழிமுறைகள் நம்மை மேலும் மேலும் நிர்ப்பந்தித்திருக்கின்றன” எனக் கூறும் பேராசிரியர் எம்.எஸ்.எம்.அனஸ் அவர்கள் அந்த நிர்ப்பந்தத்தினை ஆர்வத்துடன் ஏற்று “இஸ்லாத்தின் தோற்றம்” நூலை எழுதியுள்ளார் என்பது வெள்ளிடைமலை.

சமயத்தின் தோற்றமும் வளர்ச்சியுமே இந்நூலின் பிரதான பாடு பொருளாகும். ஆயினும் அரசியல், பகுத்தறிவு, சிந்தனை மாற்றம், பண்பாடு, கருத்தியல் என்ற எண்ணக்கருக்களின் விபரிப்பே இது என்பது நோக்குவதற்குரியதாகும். இவற்றின் பின்னணியில் “ஆன்மீகம்” ஒரு உந்து சக்தியாக இருப்பதுதான் ஏனைய வரலாறுகளிலிருந்து இது மாறுபடுவதற்கு முக்கிய காரணியாக உள்ளது. ஆயினும், ஆன்மீகத்தை ஆன்மீகத்தினாலன்றி மண்ணிற்குரிய எண்ணங்களினால் மீள்பரிசீலனை செய்யாவிடில் சாதாரண உண்மைகளும் புரிய முடியாத மர்மங்களாகவே இருந்துவிடும் என்று நூலாசிரியர் குறிப்பிடுகின்றார். எனவேதான் இஸ்லாத்தின் தோற்றத்தை ஆராய்வதற்காக மார்க்ஸிய முறையியலைப் பயன்படுத்தியுள்ளார்.

தமிழ் நாவல் இலக்கியத்தை ஆராய்வதற்காக மார்க்ஸிய முறையியலை பேராசிரியர் க.கைலாசபதி

பயன்படுத்தியிருக்கிறார். அவரது “தமிழ் நாவல் இலக்கியம்” (1968) என்னும் நூல் மார்க்ஸிய ஆய்வு முறையாகிய இயக்கவியல், வரலாற்றுப் பொருள்முதல்வாதக் கண்ணோட்டத்தில் இலக்கியத்தின் தோற்றம், அதன் வளர்ச்சிப் போக்கு ஆகியவற்றைப் பற்றி ஆராய்கிறது (இது பற்றி பேராசிரியர் எம்.ஏ.நுஃமான் “மார்க்ஸியமும் இலக்கியத் திறனாய்வும்” - 1987 என்ற நூலில் விரிவாக ஆராய்ந்துள்ளார்).

பேராசிரியர் அனஸ் அவர்கள் மார்க்ஸின் அசலான நிலைபாடுகளை நிறுவுவதில் தீவிரமாக ஆர்வம் காட்டி வருபவர். “மார்க்ஸிய மெய்யியலில் அந்நியமாதல் எண்ணக்கருவும் ஒழுக்கவியல் அடிப்படையும்” என்ற ஆய்வுக்கட்டுரையில் அவர் பின்வருமாறு எழுதுகின்றார்:

“மார்க்ஸின் சிந்தனைகளை மட்டும் மார்க்ஸியமாகப் பார்க்கும் பயிற்சி சமூகவியல் மெய்யியல் வட்டாரங்களில் மெல்ல அதிகரித்து வருகிறது. மார்க்ஸ் சொன்னதாக வேறுபலர் கூறும் கருத்துக்களையும் அதற்கான அவர்களின் சொந்த வியாக்கியானங்களையும் மார்க்ஸியமாகக் கருதும் போக்கிலிருந்து இது வேறுபட்டதாகும். மார்க்ஸை அவரது சொந்த சிந்தனைகளின் மூலமும் அவரது சிந்தனைகளை நேரடியாகப் பிரதிபலிக்கும் மார்க்ஸியச் சிந்தனையாளரின் கருத்துக்களின் மூலமும் மார்க்ஸின் சிந்தனைகளை அறியும் தேடல் அர்த்தமுள்ளதாகும். மார்க்ஸை விளங்க முயல்வது தற்கால மெய்யியல் மற்றும் சமூகவியல், ஒழுக்கவியல் கண்ணோக்கை மேலும் விசாலிக்க உதவும் அறிவுப் பயிற்சி எனக்கருத முடியும். சமயம் பற்றி, மனிதசாரம் பற்றி மார்க்ஸ் என்ன கருதினார் என்பதைவிட அவர் என்ன கருதியிருப்பார் என்பது பற்றி இன்னொருவர் கூறிவைத்துள்ள ஊகங்களே மார்க்ஸின் சமயம் பற்றிய மனிதசாரம் பற்றிய, கருத்தாக வளர்க்கப்பட்டுள்ளன (“இளங்கதிர்”; 1991/92: 63).

நூலாசிரியர் மார்க்ஸின் மூல நூல்களையே தன்னுடைய ஆய்வுத் தேவைகளுக்காக பயன்படுத்துகின்றார் என்பது தெளிவாகின்றது. “நாவாவின் ஆராய்ச்சி” (1993 ஜூலை - அக்டோபர்) என்ற இந்திய ஆய்விதழ் இவரைப் பற்றி எழுதிய குறிப்பொன்றில், இவர் மார்க்ஸிய மூல நூல்களை பயன்படுத்துவதின் தனித்துவம் பற்றி எழுதியிருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. “இஸ்லாத்தின் தோற்றம்; நூலிலும் மார்க்ஸிய மூல நூல்களின் உதவியுடனே மார்க்ஸிய முறையியலை பயன்படுத்தியுள்ளார். இந்நூலில் உள்ள குறிப்பொன்று இதனை நிதர்சனமாக்குகின்றது:

“சமுதாய வளர்ச்சி சில தீர்மானமான விதிகளுக்குக் கட்டுப்பட்டு நடப்பதாக மார்க்ஸியம் கூறுகின்றது. வரலாற்று விதிகள் இயற்கை விதிகளை ஒத்தனவா என்பது பற்றி கருத்து பேதங்கள் உள. மார்க்ஸின் சொந்தக் கருத்துக்களே இவ்வகைக் கருத்துப் பேதங்களின் தீர்வுக்கு உசாவத்தகுதியானவை.”

மார்க்ஸியம், சமயம் ஒரு வரலாற்று நிலை உண்மை நிலை அம்சமாகும் என்பதை எடுத்துக்காட்டியிருக்கிறது. ஆனால், சமயங்களைப் பற்றிய மார்க்ஸின்

கருத்துக்கள் பல சமயங்களில் மிகத் தவறாகவும் கொச்சையாகவும் புரிந்து கொள்ளப்படுகின்றது என்று “ஹாசாட் செல்ஸாம்” கூறுகின்றார். “இஸ்லாத்தின் தோற்றம்” நூலாசிரியரின் மொழியில் சொல்வதானால், மார்க்ஸின் சமய அணுகுமுறை பற்றித் தவறான கருத்துக்களும் முற்கற்பிதங்களும் வளர்ந்துள்ள அளவு ஆரோக்கியமான கருத்துக்கள் வளரவில்லை. மார்க்ஸின் சமயம் பற்றி கருத்துக்களை பொருளாதார விதிமுறைகளுக்கு மாத்திரம் வரையறைப்படுத்த வேண்டும் என்ற கட்டாயமில்லை. அதனிலும் விரிவான எல்லைகள் அவரது சிந்தனைக்கு உண்டு. எனினும் சமூக அல்லது சமய வரலாற்றைப் பொறுத்தவரை அவரது வரலாற்றுப் பொருள்முதல்வாத எண்ணக்கருபாய்ச்சும் ஒளி இவ்விடயங்களில் நிர்ணயகரமான கருத்துத் தெளிவைப்பெற உதவுகின்றது.

இஸ்லாமிய சமயத்தின் தோற்றத்திற்கும் வளர்ச்சிக்கும் உரிய காரணங்களை ஆராய்வதில் மார்க்சும் ஏங்கல்சும் அக்கறை காட்டினார்கள். ஆனால், இஸ்லாத்தின் தோற்றம் பற்றியும் அதன் வரலாற்றுப் பாத்திரம் பற்றியும் மார்க்சிய வாதிகள் மௌனம் சாதிக்கின்றனர். மார்க்சும் ஏங்கல்சும் இஸ்லாத்தின் தோற்றத்தை ஆராய்வதில் அதிக ஆர்வம் காட்டினார்கள். இஸ்லாத்தின் தோற்றம், அதன் வரலாறு பற்றிய மார்க்ஸ் ஏங்கல்சின் கருத்தாக்கங்கள் பூரணமற்றவை என்றாலும் அவை கருத்தைத் தூண்டு வனவாகும் என்று பிரென்சு பேர்னர் கூறுகின்றார்.

இஸ்லாத்தின் எழுச்சியை மார்க்ஸ் புரட்சி என்றே உணர்ந்திருந்தார். ஏங்கல்ஸ் மார்க்சிற்கு எழுதிய கடிதமொன்றில், “நீங்கள் மிகவும் சரிவரக் கருதியுள்ள முகம்மதியப் புரட்சியில்” என எழுதியிருந்தார். முஹம்மது நபி அவர்களின் பிறப்பிற்கு முந்திய தென் அரேபிய வர்க்கத்தின் சீரழிவை மார்க்சும் ஏங்கல்சும் புதிய இயக்கத்திற்கான உந்து சக்திகளில் ஒன்றெனக் கருதினர்.

மார்க்சிய மூலவர்களின் சிந்தனைகள் இஸ்லாத்தின் தோற்ற வரலாறு ஆழமானதென்றும் அதற்கே உரித்தான சமூக, வரலாற்றியல் வேர்களைக் கொண்டதென்றும் இனங்காட்டின. அதன் மூலம் இஸ்லாத்தின் தோற்றம் பற்றிய ஆய்வின் தனித்துவமானதும் மாறுபட்டதுமான போக்கினையும் தொன்மை அரேபிய சமூக விரிசலிடையே அதன் வரலாற்றுப் பாத்திரத்தையும் அவர்களால் சுட்டிக்காட்ட முடிந்தது. இதனை இஸ்லாத்தை நோக்கிய ஆழமான ஆய்வுக்கு அவர்களது முக்கிய பங்களிப்பெனக் கருத முடியும்.

இஸ்லாம் ஒரு புரட்சி என்பதனை மார்க்சிய மூலவர்கள் எடுத்துக்காட்டினர். அதற்கான சமூக பொருளாதாரக் காரணிகளை வரலாற்றில் அவர்கள் தேடினர். அந்தப் பார்வைதான் “இஸ்லாத்தின் தோற்றம்” நூலில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

இந்நூலில் மார்க்சிய அணுகுமுறைகள் இடம் பெற்ற போதும் இது இஸ்லாத்திற்கும் மார்க்சியத்துக்கும் இடையிலான ஒப்பாய்வு அல்ல. மார்க்சிய

வரலாற்றுப் பொருள்முதல்வாதம் எவ்வாறு ஒரு சமயத்தை ஆராய்கின்றது என்பதும் இதன் விடயப் பொருள் அல்ல. இந்நூல் இஸ்லாத்திற்கு முற்பட்ட சமூகத்தையும் அதன் கட்டமைப்பின் பிரதான இயல்புகளையும் மற்றும், நாகரிகம் என்பனவற்றின் இயக்கக் கூறுகளையும், அவற்றின் இயல்புகளையும் வரலாற்றியல் சமூகவியல் நோக்கில் ஆராயும் முயற்சி என்ற வரையறைக்குட்பட்டதாகும் என்று நூலாசிரியர் கூறியுள்ளார்.

நாகரிக மாற்றங்களுக்கு இட்டுச்சென்ற வரலாற்றியல் விதிகளைப் பற்றிய அனுபவம் சமூகவியல் நோக்கிலான ஆய்வுகளுக்கு உகந்த வழிகாட்டியாக அமைய முடியும் என்பதனாலேயே இந்நூலில் மார்க்சிய அணுகுமுறை பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

சமய ஆய்வுகளில் சமூக மாற்றங்களைக் காணப் பெளதிகத் தளங்கள் பொதுவாகவே கைவிடப்படுகின்றது. சமுதாய மாற்றத்தில் பங்கேற்கும் அடிப்படை அம்சங்களில் பெளதீகக் காரணிக்குள்ள முக்கியத்துவத்தை அலட்சியப்படுத்த முடியாது. இத்தகைய அறிவுத் தேவை பற்றி அல்லாமா இக்பால் கூறிய கருத்தொன்றை நூலாசிரியர் முன்னுரையில் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்:

“இஸ்லாத்தின் நாயகர் (நபிகள்) மிகத் தெளிவான முறையில் நம்முன் தோற்றமளிக்கிறார். உண்மையில் அவர் ஒரு வரலாற்றுப் புருஷர். ஆழமான ஆய்வு நோக்குள்ள விமர்சனங்களுக்குக் கூடத் தம்மை சுதந்திரமாக உட்படுத்துபவர். புத்தியீனமான புராணக் கதைகள் அவரது தோற்றத்தை மறைத்து விடாது.... இப்போதைக்கு இயற்கை கடந்த கூறுகளை (Supernatural Elements) நீக்கிவிட்டு இஸ்லாத்தின் கட்டமைப்பை நாம் பார்ப்போம்” (Thoughts and Reflections of Iqbal, 1992:31).

அல்லாமா இக்பால் அவர்களின் இக்கருத்துக்களின் எதிரொலிப்பே இந்நூல் முழுக்க பிரதிபலிக்கின்றது. இத்தகைய கருத்துக்களுக்கு உயிரூட்டுவதற்காகவே இவ்வாய்வில் மார்க்சிய முறையியல் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. அத்துடன், மார்க்சிய முறையியல் மட்டுமே இந்நூலில் பயன்படுத்தப்படவில்லை என்பது நோக்கத்தக்கதாகும். மார்க்சிசம் அரசுநாசத்தை தோற்றுவிக்கும் என்கிறது. ஆனால், தோமஸ் ஹோப்ஸ் அரசு ஒரு நாகரிகமானது என்கின்றார். இங்கு தோமஸ் ஹோப்ஸின் கருத்துக்களையே நூலாசிரியர் ஏற்றுள்ளார். எனவே, மார்க்சிய அணுகு முறையை பயன்படுத்திய அதேவேளையில் மெய்யியலுக்கே உரிய உயரிய சிந்தனைகளையும் ஆய்வுத் தேவைகளுக்கேற்ப பயன்படுத்தியுள்ளார்.

முடிவாக, நூலாசிரியரின் பின்வரும் கூற்றோடு இதனை நிறைவு செய்கின்றேன்:

“இஸ்லாம் ஏனைய மத்திய கிழக்குச் சமயங்களின் வெறும் தொடர்ச்சியே என்ற கருத்து இஸ்லாத்தை விளக்குவதற்கு போதுமானதன்று. கி.மு. 6ம் நூற்றாண்டு வரை அரேபியாவில் காணப்பட்ட கலாசார சமய முறைகளிலும் சமூக பொருளாதாரச் சிந்தனைகளிலும் அது ஏற்படுத்திய தாக்கத்தையும் எழுச்சியையும் விரிவாக ஆராயாதவரை இவ்விடயம் குறித்த விவாதம் நிறைவுபெறாது.”

இரவு எட்டு
மணியிருக்கும்.

அது, கொழும்பி
லுள்ள ஒரு சிறைச்சாலை.
பெரும்பாலான அரசியற்
கைதிகள் அங்கு அடைத்து
வைக்கப்பட்டிருக்கின்றனர்.

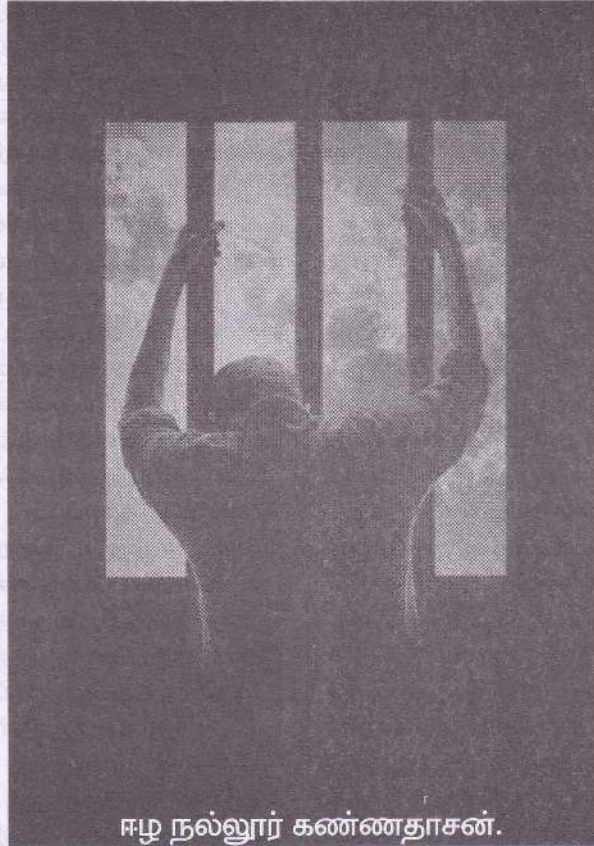
ஆயுள் தண்டனை
விதிக்கப்பட்டு, ஏறத்தாள
இருபது வருடங்களாகக்
கைதியாகத் தடுத்து வைக்கப்
பட்டிருக்கும் தமிழன்பனின்
தந்தை இறந்து விட்டார்
என்ற செய்தியறிந்து சிறைக்
கூடமே அமைதியாக
விருந்தது. தமிழன்பன் நீண்ட
காலத் தண்டனைக்கு
ஆளாகியுள்ள அரசியற்கைதி
களை அடைத்து வைக்கப்
பட்டிருக்கும் அந்தச் சிறைக்
கூடம் "C" என்ற எழுத்தால்
குறிக்கப்படுகிறது.

தமிழன்பனின்
தந்தையிறந்த செய்தி இன்னும்
உத்தியோக பூர்வமாக அங்கு
அறிவிக்கப்படவில்லை.

குண்டு வெடிப்
பொன்றில் சந்தேக நபராக
இருபது வருடங்களின் முன்
சிறைப்பிடிக்கப்பட்டு, பின்
இனமான விடுதலைக்கான
பணியில் தம்மை இணைத்துக்
கொண்டர்களில் இவனும்
ஒருவன் என, கலந்து திரிந்த
கயவர்களினால் காட்டிக்
கொடுக்கப்பட்டு, பயங்கர
வாதத் தடைச்சட்டப்
பூதத்தினால் சப்பித்துப்பப்
பட்டு கைதி வாழ்வு வாழ்ந்து
வருபவன் தமிழன்பன். இருட்
சிறைக்குள் தம் இளமை
களைத் தொலைத்துவிட்டு,
விரக்திகளின் விளிம்பில்
அல்லாடிக்கொண்டிருப்போ
ருள் ஒருவன் அவன்.

தொலைக்காட்சிப்
பெட்டிநிறுத்தப்பட்டிருந்தது
. தமிழன்பசைன் சூழ்ந்திருந்த
கைதிகள் சிலர் அவனிடம்
அவனது தகப்பனாரைப்பற்றி
விசாரித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

அவன் தந்தையாரினது
மரணச்செய்தி கேட்பதிலிருந்து
இனம்புரியாததொரு உணர்
வினில் தவித்தான்.

ஈழ நல்லூர் கண்ணதாசன்.

அந்தகார இருளும் பீய்ச்சும் வெளிச்சமும்

அவன் அழவில்லை.
நீண்ட காலச் சிறை வாழ்வு அவனை
இறுக்கம் நிறைந்த மனதுடையவனாக மாற்றி
விட்டிருந்தது.
சிறைக்கூடத்தினது முதலாவது இரும்புக்
கதவு திறபடும் சத்தம் கேட்டது.
"திறக்கிறான்... திறக்கிறான்..!" என ஒரு
கைதி சத்தமிட்டான் சிறைக்காவலர்கள்
சிறைக்கூடத்தினுள் உள்நுழை கின்ற பொழுது
மற்றவர்களை "உஷார்" படுத்து கின்ற முறை அது.
"தமிழன்பன் கோ?" என்று கேட்டார் ஒரு
மாத்தையா.
சிறைக்காவலர்களை மாத்தையா என்று
அழைப்பதே வழக்கம். மாத்தையாவுடன் ஒரு
ஜெயிலரும் நின்றுருந்தார். "ஜெயிலர்" என்றழைக்
கப்படுபவர் சிறை அதிகாரி ஆவார்.
தமிழன்பன் கம்பிக் கதவுக்குப் பக்கத்தில்
போய் நின்றான்.
"ஓயாகே தாத்தா மெறுனா கியலா
அப்பட்ட பணி விடயக் எவில்லாத் தியன்னே
(உங்களுடைய அப்பா இறந்து விட்டார் என்று

தகவல் வந்திருக்கிறது.)
ஓயாகே கமே பொலிசியேங்
இந்தலா தமாய் பணிவிடயக்
எவில்லாத் தியன்னே
(உங்களது ஊர் பொலிஸ்
ஸ்ரேஷனில இருந்து தான்
தகவல் வந்திருக்கு)
அவசங்கட்டயத்து அனித்தா
கறண்ட சின்னவாலு (நாளை
மறுநாள் இறுதிக்கிரிகைகள்
நடைபெறவுள்ளதாம்)
ஓயால கென்ன யய்த கியலா
S.P மஹாத்தாய ஆவட்ட
பஸ்ஸே கத்தா கறனா ஓயாட
மம எவில்லா கியன்னங்
(உங்களைக் கொண்டு
போறது பற்றி S.P வந்ததும்
கதைத்து விட்டு வந்து
சொல்கிறேன்."

என்று கூறிவிட்டு
நகர்ந்து சென்றார் ஜெயிலர்.

இரும்புக்கதவை
இழுத்து "ஆ" வென்று
அரக்கன் போல வாயைப்
பிளந்து கொண்டிருந்த
பூட்டினால் பூட்டி விட்டு,
மீண்டும் இழுத்துப் பார்த்து
பூட்டப்பட்டிருப்பதை
உறுதிப்படுத்திவிட்டு
நகர்ந்தார் மாத்தையா
செல்லும் போது அவர்
பார்த்த பார்வை நாய்களை
கூட்டில் அடைத்து விட்டுச்
செல்லும் வீட்டு, உரிமை
யாளன் போல இருந்தது.

"இண்டைக்கு
வெள்ளிக் கிழமை...
ஞாயிற்றுக் கிழமை
இறுதிக்கிரியை... நாளைக்கு
மதியத்துக்குள்ள இவங்கள்
இங்கயிருந்து கூட்டிக்
கொண்டு போனாத் தான்,
நாளண்டைக்கு கிரியை
நேரத்துக்குப் போக
ஏலும்..." எனத் தமிழன்பன்
மனதிற்குள் கணக்குப்
போட்டான்.

ஒரு அரசியற்கைதி
தனது அம்மாவினது செத்த
வீட்டிற்குப் போய் வந்த
அனுபவத்தைப்பகிர்ந்து
கொண்டான். கூட்டிச்செல்லும்
மாத்தையாமார்களுக்கும்,
பொலிஸ்காரர்களுக்கும்,
ஜெயிலருக்கும் சாராயம்,

கள்ள, மற்றும் கேட்ப தெல்லாம் வாங்கிக் கொடுக்க வேண்டுமென்றும் எப்படியும், கையில் காசாக பதினைந்தாயிரத்துக்குமேல் கொடுக்க வேண்டும் என்றும், அப்படிக்கொடுத்தால்தான் கொஞ்சக்கூட நேரம் பிரேதத்திற்குக் கிட்ட நிற்க விடுவாங்கள். என்றும் தெரிவித்தான். இவையெல்லாம், அவங்கள் அரசாங்கத்திடம் வாங்குகிற சம்பளத்திற்கும், ஓவர் டைம்” தெரிவித்தான்.

“எங்களுக்கு இழவு வீடு அவங்களுக்கு ரூறும்” விருந்தும்...! என்று சலித்துக்கொண்டான் இன்னுமொரு கைதி.

“என்ன செய்யுறது... அத இஞ்ச எழுதப்படாத சட்டமாக ஆக்கிப்போட்டாங்கள்...!” என்றான் மற்றொருவன்.

“இப்ப தமிழன்பனின்ர கையில் காச இல்லைல்லோ? அப்ப என்னெண்டு...? என்று ஒரு புதிய கைதி கேள்வியெழுப்பினான்.

“அது போகக்குள்ள அவங்கள் தங்களுக்குத் தேவையானத வாங்குவாங்கள். அங்க செத்த வீட்டில் போய், அதுகளுக்குரியதையும், அதுக்கு மேலதீகமாகவும் காசை ஒழுங்கு பண்ணிக்கொடுத்தால் சரி...” என்றான் ஒரு அனுபவசாலி.

“போலின்... போலின்...” என்று சத்த மிட்டான். ஒரு கைதி காலை ஆறு மணிக்கு, மிருகங்களைக் கூண்டிலிருந்து இயற்கைக் கடன் கழிக்க வெளியே எடுப்பது போல, கைதிகளை வெளியே வரப்பண்ணி ஒவ்வொருவரும் கடக்கும் போதும் “எக்காய். தெக்காய், துணாய்...” என்று எண்ணி முதலாவது போலின் நடக்கும் ஒரு மாத்தையா எண்ணிக்கொண்டிருக்க ஜெயிலர் ஒருவர் கண்காணித்துக் கொண்டு நிற்பார். அது காலையுணவை எடுப்பதற்கான போலினுமாகும். பின்பு பதினைந்து நிமிடங்களின் பின் அனைவரும் உள்ளே விட்டுப் பூட்டப்படுவர் பின்பு காலை எட்டரைக்கு அடுத்து போலின் மத்தியான உணவு எடுத்ததன் பின்பு அனைவரும் உள்ளேவிட்டுப்பூட்டப்படுவர். பின்னேரம் இரண்டு மணிக்கு மீண்டும் திறந்து விடுவார்கள். பின்பு மாலை ஐந்தரைமணிக்கு உள்ளே விட்டுப்பூட்டுவார்கள். அப்போது ஜெயிலர் ஒருவரும் சில மாத்தையாமார் களும் வந்து நின்று கைதிகளை சிறைக்கட்டத்தினுள்ளே இரட்டையாக நிற்க வைத்து சிறைக் கட்டத்தினுள்ளே இரட்டை, இரட்டையாக நிற்க வைத்து போலின் எடுப்பார்கள் பின்பு சிறைக்கூடம் பூட்டப்படும் அதன் பின் இரவு எட்டு முப்பது மணியளவில் இறுதிப் போலின் நடக்கும்.

தமிழன்பனை அடைத்து வைத்திருக்கும் சிறைக்கூடமானது சிறைக்குள் ஒரு சிறையாக இரண்டு இரும்புக் கதவுகள் கொண்டது. முதலில் ஒரு இரும்புக் கதவு, மூன்று அடிகள் இடைவெளியில் இன்னுமொரு இரும்புக் கதவு என, அது அமைந்திருக்கும். அதனை “ஸ்பெஷல்” சிறைக்கூடம் என அழைப்பர். கடைசியாக இரவு எட்டரைக்கு நடைபெறும் “போலினின்” போது, முதலாவது இரும்புக்கதவைத் திறந்து கொண்டு வந்து, இரண்டாவது இரும்புக்கதவருகில் மாத்தையா ஒருவர் கண்காணித்துக் கொண்டு நிற்க, உள்ளே சிறைக்

கூடத்தினுள் கைதிகள் அனைவரும் இரட்டை, இரட்டையாக நிற்க, ஒரு கைதி கையால் காட்டிக் காட்டிக் சத்தமிட்டு எண்ணுவான்.

அந்தக் கடைசிப் “போலின்” தான் இப்பொழுது நடந்து முடிந்திருக்கிறது.

“போலின்” முடிந்து மாத்தையா போனதன் பின்னர், அன்றைய “பார்ட்டி” கைதி சிறைக்கூடத்தைப் பெருக்கிச் சத்தம் பண்ணியதன் பின், வழமை போலன்றி, தமிழன்பனின் துக்கத்தில் பங்கெடுத்துக் கொள்ளும் வகையில் எல்லோரும் தமது இடங்களில் படுக்கையை விரித்து அமைதியாகப் படுத்துக் கொண்டனர்.

தமிழன்பன் நித்திரை வராமல், புரண்டு புரண்டு படுத்துக் கொண்டிருந்தான். பெருமூச்சுக்களும், தூக்க மின்மையுமாக அன்றை இரவு கழிந்து முடிந்தது அவனுக்கு.

அடுத்த நாட்காலை ஆறு மணியளவில் முதலாவது போலின் முடிந்ததும், ஜெயிலர் ஒருவர் வந்து, காலை பத்து மணிக்கு புறப்பட வேண்டும் என்று சொல்லி விட்டுச் சென்றார். சொல்லி விட்டுச் செல்லும் பொழுது, “அபிட சப்போட் தெண்ட ஒணை... தேநினவா நேத..?” (எங்களுக்குச் “சப்போட்” பண்ண வேணும் விளங்குது தானே) என்று சொல்லி விட்டுச் சென்றார்.

அவர் எதிர்பார்க்கும் “சப்போட்” என்ன வென்பது தமிழன்பனுக்குத் தெரிந்திருந்தது.

தமிழன்பன் புறப்படும் ஒழுங்குகளைச் செய்யத் தொடங்கினான்.

நீண்ட, மிக நீண்ட காலமாக சிறைக்குள் அடைபட்டுக் கிடக்கும் அவனுக்கு ஊர்க்காற்றுப் படப் போகிறது. அறிந்த மறந்த முகங்களையெல்லாம் மீளவும் பார்க்கப் போகின்றான். ஊரினது பனைமரங்கள், கடற்கரை, ஓடியாடித் திரிந்த வயல் வெளிகள் என அத்தனையையும் ஒருமுறை தரிசிக்கப் போகிறான். அவற்றை நினைக்க நினைக்க அவனது நெஞ்சுக்குள் என்னமோ செய்தது.

காலை பத்து மணியாயிற்று மாத்தையா ஒருவர் வந்து தமிழன்பனை அழைத்துப் போனான். சக அரசியல் கைதிகள் அவனை வழியனுப்பி வைத்தனர்.

சிறைச்சலை அலுவலகத்திற்கு வந்து, பதிவு சம்பிரதாயங்கள் எல்லாம் முடித்ததன் பின்னர், ஒரு மணித்தியாலத்திற்கு மேல் காத்திருக்க வைத்து விட்டு, யாழ்ப்பாணம் போவதற்கான வாகனம் வந்து சேர்ந்தது.

தமிழன்பனுக்காக உடற்சோதனைகளை யெல்லாம் முடித்து விட்டு, அவனுக்குக் கைவிலங்கை மாட்டினர். தமிழன்பனுடன் மூன்று மாத்தையாமார், ஒரு ஜெயிலர் என்போர் ஏறிக் கொள்ள வாகனம் புறப்பட்டது.

கண்ணாடி வழியே வெளியே பார்த்துப் பிரமித்துப் போயிருந்தான் தமிழன்பன்.

வானளாவிய கட்டடங்களையும், தனது வயதொத்தவர்கள் குடும்பமாகவும், தனியாகவும் பேருந்துகளிலும், நடந்தும் மகிழ்ச்சியுடன் சென்று கொண்டிருப்பதைப் பார்த்து அவனையறியாது அவனுக்கு பெருமூச்சு வந்தது.

சலனமற்றுக்கிடக்கும் தந்தையினது முகத்தைப் பார்த்தபடி அமரந்திருந்தான் அவன். தந்தையினது இழப்பின் காரணமாக அவன் அதிர்ச்சிடைந்திருப்பதாகக் கருதிக் கொண்ட அவனது அம்மா, அவனது தோளைப் பற்றி உலுக்கிக் கொண்டு “அழடா... அழடா... வாய்விட்டு அழடா...” என்று குளறி அழுதார்

வெளியுலகிற்கும், அவனுக்குமான இருட்டுச் சுவராக அவனது முடிவே காணாத வருடங்களைத் தின்ற சிறையிருப்பு அமைந்திருந்தது.

இடையிடையே மாத்தையார் தங்களுக்கு நிறுத்த வேணுமென்று நினைக்கிற இடங்களிலெல்லாம் வாகனத்தை நிறுத்தி நிறுத்தி பொருட்களை வாங்குவதும், சிகரெட் ஊதுவதுமாகக் கழிந்து, ஏறத்தாள நான்கு மணித்தியாலங்களில் வாகனம் வவுனியாவைச் சென்றடைந்தது.

வவுனியாவைக் கடந்து ஓமந்தையூடாக வாகனம் பயணித்த போது அவனது மனம் சிலிர்த்தது.

ஜன்னலூடாக முகத்திலறைந்த காற்று ஆயிரம் கதைகளைச் சொல்லியது.

யுத்தம் முடிவடைந்த காலப்பகுதியிலும் அவன் சிறைக்குள் தானிருந்தான். தனிமையாய் விடப்பட்ட நிராதரவு மனோநிலையில் அப்போது அவனுக்குள் குமிழியிட்டுக் கொண்டிருந்த எண்ணக் குழம்புகள் உருப்பெற்று ஓமந்தை வயல் வெளியெங்கும் அகோர தாண்டவம் ஆடிக் கொண்டிருப்பதாய் அவனுக்குப் பட்டது.

நெஞ்சு வெடித்து விடுவது போல முட்டி மோதின நினைவலைகள்.

ஓமந்தை, கனகராயன் குளம், மாங்குளம், முறிகண்டி யெனத் தனது விழிகளை அகலத்திறந்து உள்வாங்கி கொண்டு வந்தான் தமிழன்பன்.

வாகனம் கிளநொச்சியைக் கடந்தபோது அவனை அழுத்திய உணர்வுகளின் தாக்கத்தைத் தாங்க முடியாது சிறிது நேரம் விழிகளை மூடிக் கொண்டு அமர்ந்திருந்தான்.

மாத்தையாமார், ஜெயிலர் ஆகியோர் “வளவள”வென்று அலட்டிக் கொண்டிருந்தனர். மதுபானம் அருந்தியிருந்தனர் என்பது அவர்களது மலினத்தனமான வார்த்தைப் பிரயோகங்களிலிருந்து தெரிய வந்தது.

யாழ்ப்பாணத்தை வந்தடைந்த பொழுது இரவு ஏழு மணியாகி விட்டது. இரவு யாழ்ப்பாணச் சிறைச்சாலையில் தங்கி விட்டு அடுத்த நாட் காலை அவனது ஊரான வடலியடைப்புக்குப் போவதாக ஏற்பாடு.

அடுத்த நாள் காலை ஆறுமணியளவில் மாத்தையா ஒருவர் வந்து அவனைப் புறப்படச் சொன்னார்.

வெள்ளைச் சாறமும், வெள்ளைச் “சேட்”டும் அணிந்து கொண்டு அவன் தனது தந்தையினது இறுதிக்கிரியை காணப் புறப்பட்டு விட்டான். இறுதிக் கிரியை காலை பத்து மணிக்கு நடைபெறும் என்று தெரிவிக்கப்பட்டிருந்தது.

தமிழன்பன் கையில் விலங்கு மாட்டப் பட்டது.

வாகனம் புறப்பட்டு, மானிப்பாய் வீதியூடாக, பண்டத்தரிப்பு, சித்தங்கேணியைக் கடந்து சென்று

கொண்டிருந்தது. தனது ஊரின் காற்று நெஞ்சில் படுவதற்காய், அதை மூச்சாள் உள்ளிழுத்து மகிழ்வதற்காய் காத்திருந்தான் அவன்.

“அபே விஸ்தர ஒன்ம ஹரித...?” (எங்கிட விஷயங்கள் சரிதானே?) என்று கேட்டார் மாத்தையா ஒருவர். அவன் “சரி” என்பது போலத் தலையாட்டினான்.

இளவாலைப் பொலிஸ் ஸ்ரேஷ்ணை அடைந்து, அங்கிருந்து ஒரு பொலிஸ்காரை ஏற்றிக் கொண்டு வடலியடைப்பு நோக்கிப் புறப்பட்டது வாகனம்.

வயல்கள் நிறைந்த அழகிய பாரம்பரியமான கிராமம் வடலியடைப்பு

“என்ற ஊர்... என்ற ஊர்...” அவனது மனசு பூரித்துக் கொண்டிருந்தது.

தூரத்தே அவனது வீடு தெரிந்தது, பின்னர் அது தன்னை நோக்கி வருவதாக, வாகனத்திலிருந்து அவனுக்குத் தெரிந்தது.

வீட்டுக்கு முன்னால் வாகனம் வந்து நின்றது.

மாத்தையா ஒருவர் தமிழன்பனின் கைவிலங்கைக் கழற்றி விட்டார்.

ஊர்சனம் நிறைந்திருந்தது. வீட்டு வாசலில் மொந்தன் வாழை மரங்கள் இரண்டு கட்டப்பட்டு, வீதி முழுதும் தோரணங்களினால் அலங்கரிக்கப் பட்டிருந்தது.

உள்ளேயிருந்து அவனது அம்மா, அக்கா எல்லோரும் ஓடி வந்தார்கள். அவன் வாகனத்திலிருந்து இறங்கவும் அவனைக் கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டு கதறியழுதனர்.

அவனுக்கோ அழுகை வரவில்லை

இரும்புச் சிறையிலிருந்து வெளியே வந்திருக்கும் இந்த சில மணித்துளிகளில் அவனது மனம் இலயித்துக் கிடந்தது.

அவனை உள்ளே அழைத்துப் போயினர்.

வீட்டு விறாந்தையில் அவரது உடல் கிடத்தப்பட்டிருந்தது. கால் மாட்டில் போய் நின்றான்.

அம்மா அவனை ஆரத்தழுவிக் கொண்டு “அப்பா போயிற்றார்... அப்பா போயிற்றார்...” என்று கதறியழுவதும், அவனைக் கொஞ்சுவதுமாகவிருந்தார்.

விறாந்தை நிறைந்த சனகத்திரளாகவிருந்தது. இன்று இறுதிக் கிரியைகள் நடைபெறவுள்ளதாலும், தமிழன்பனைப் பார்க்க ஊரே திரண்டு வந்தமையினாலும் அந்தச் செய்தி வீடு சன நெரிசலில் திணறக் கொண்டிருந்தது.

சலனமற்றுக்கிடக்கும் தந்தையினது முகத்தைப் பார்த்தபடி அமரந்திருந்தான் அவன். தந்தையினது இழப்பின் காரணமாக அவன் அதிர்ச்சிடைந்திருப்பதாகக் கருதிக் கொண்ட அவனது அம்மா, அவனது தோளைப் பற்றி உலுக்கிக் கொண்டு “அழடா... அழடா... வாய்விட்டு அழடா...” என்று குளறி அழுதார்

தந்தையினது உடலைச் சுற்றி நின்றவர்களை ஒவ்வொருவராகப் பார்த்தான். எல்லாமே புதிய முகங்களாக இருந்தன. பலர் அவனுக்கு அருகாக வந்து,

அவனது முகத்தைக் கைகளால் வருடி விட்டு மெல்லிய குரலில் தம்மை மீளறிமுகம் செய்து கொண்டனர். சிலர், தமது பிள்ளைகளைக் காட்டி “தெரியுமா..?” என்று கேட்டனர். அவர்களையே அவனுக்கு ஞாபகம் இல்லை. அவர்களது பிள்ளைகளை அவன் எவ்வாறு அறிவர்?

கனகாலம் சிறையில் இருக்கிறதால் போல பொடியனுக்குத் தேப்பனிநர் “பொடி”யப் பாத்தாப் பிறகு கூட அழுகை வரேல்ல” என்று ஒருவர் கதைப்பது அவனது காதில் விழுகிறது. அவர்களுக்காக வேணும் ஒரு தடைவ கத்தி அழ வேணும்...!” என்று நினைத்தான். அழுகை வந்தால் தானே?

புதினம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

ஒரு மாத்தையா அவனருகில் வந்து, “தவ பய பாஹியக் தமாயட தியன்ன(இன்னும்) அரை மணித்தியாலம் தான் இருக்கு”) என்று சொன்னார். அதைப் புரிந்து கொண்ட தமிழன்பனின் அண்ணன் ஒருவர், “கிரியைகளைத் தொடங்குவம்...!” என்று துரிதப்படுத்தினார்.

உடனே “மளமள”வென்று ஏற்பாடுகள் நடைபெற்றன.

வெளியே ஒழுங்கு பண்ணப்பட்டிருந்த பந்தலில் தந்தையின் உடலைக் கொண்டு போய் வைத்தனர்.

அவனுக்கு வேட்டி கட்டுவிக்க மாத்தையாமார் மறுத்து விட்டனர். எனவே தமையன்மார் இருவரும் வேட்டி கட்ட, தமிழன்பன் சிறைச்சாலை யுடையுடனேயே கிரியையில் கலந்து கொண்டான்.

கிரியைகளுக்கென வரவழைக்கப்பட்டிருந்த ஐயர் தனது துறைசார் வித்துவத்தைக் காட்டிக் கொண்டிருந்தார்.

சிறுவயதில், வாட்டும் வறுமைச் சூழலில் குடும்பத்தைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள தந்தை பட்ட பாடுகளை எண்ணிப் பார்த்தான். அப்படியாயினும் முட்டி மோதிக் கொண்டு அழுக வராதா என்று கூட எண்ணினான்.

வேலிக்கு வெளியே விரிந்து கிடக்கும் பச்சை வயல்வெளி அவனுக்குள் பரவசத்தையேற்படுத்திக் கொண்டிருந்தது. காற்சட்டையோடு பனி, வெயில் என்றும் பார்க்காது, நேரம் காலத்தை நோக்காது ஓடித்திரிந்த வயல் வெளியில் ஒரு தடைவ கால் நோக நோக எந்தவித கட்டுகளுமற்று சுதந்திரமாக ஓடித் திரிய வேண்டும், வயற் கரையில் உள்ள மாமரத்தில் மாங்காய் பறித்து, அடிமரத்தில் குத்திப் பிளந்து ஆசை தீர் தின்ன வேணும் என்றெல்லாம் விருப்பங்கள் அவனைக் குதறிக் கொண்டிருந்தன.

கிரியைகள் முடிந்து போயின.

“வெலாவ ஹரி... அபி தங் யண்டோன... (நேரம் “சரி..., நாங்கள் இப்ப புறப்படவேணும்)” என்றார் ஒரு மாத்தையா.

தமிழன்பனை வழியனுப்பி வைத்து விட்டு தந்தையின் உடலைச் சுடலைக்குக் கொண்டு போவதெனத் தீர்மானித்திருந்தார்கள். அவனைச் சுடலைக்கு அழைத்துப் போக முடியாதென மாத்தையாமார் ஏற்கெனவே சொல்லியிருந்தனர். எனவே, தமிழன்பன் புறப்பட ஆயத்தமானான்.

மீண்டும் எல்லோரும் அவனைக் கட்டிப் பிடித்து அழுதனர்.

அவனை எண்ணி அழுவது போல் தான் கிரியைகள் முடிந்து, கண் குழிகளுக்குள் சந்தனக் குழையள் அப்பிக் கிடந்த தகப்பனராது முகமும் தெரிந்தது.

அவன் வாகனத்தில் ஏறினான்.

அப்போதென்றாலும் ஒருமுறை அழுது சத்தம் போட்டு அழுது தனது துயரை, தனக்கும் அப்பாவினது இழப்பினால் கவலையிருக்கிறது என்பதனை வெளிப்படுத்த நினைத்தான்.

அழுகை வருகுதேயில்லை.

வாகனம் புறப்பட்டது.

ஓவ்வொரு வீதிகளும், வயல் வெளிகளும் மறைய மறைய விழிகளை அகலத் திறந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்

ஓடித் திரிந்த வீதிகள், இளநீர் குடித்த வளவுகள், பக்திமான்கள் போல சுண்டலுக்காகப் பூசை பார்க்கப் போன கோவில்களெப் பழைய நினைவுகளினை மீட்டி மீட்டி அவனது நெஞ்சை வலிக்கப் பண்ணிக் கொண்டிருந்தன கடந்து போய்க் கொண்டிருக்கும் காட்சி.

தாத்தாகே பொடிய பழுவட்ட பஸ்ஸே ஹரி, ஓயா அன்டுவ நேதடி? (அப்பாவினுடைய பொடியப் பார்த்தாப் பிறகு சரி உங்களுக்கு அழுக வரேல்ல என்ன?) என்றார் ஜெயிலர். என்ன சொல்வது என்று யோசித்து விட்டு அமைதியாயிருந்தான் அவன்.

கடந்து போன ஊர்க் காட்சிகளைத் தின்று கொண்டிருந்தன அவனது விழிகள்.

“இனி எப்பவோ... இனி எப்பவோ” என அவனது மனது தவித்துக் கொண்டிருந்தது.

இளவாலைப் பொலிஸ் ஸ்ரேஷனிலிருந்து வந்த பொலிஸ்காரர் அங்கு இறங்கிக் கொண்டார்.

யாழ்ப்பாணச் சிறைச்சாலைக்குச் சென்று பதிவை வெட்டி விட்டு தொடர்ந்து இன்றே கொழும்புக்குச் செல்வதாக முடிவெடுத்திருந்தனர்.

தொடர்ந்து பயணிக்கும் பொழுது வழிவழியே வாகனத்தை நிறுத்தி, தமிழன்பனின் தமையன்மார் கொடுத்திருந்த காசுக்கு தமக்குத் தேவையான எல்லா வற்றையும் வாங்கிக் கொண்டனர். மாத்தையாமாரும், ஜெயிலரும்.

நீண்ட நேரப் பயணத்தின் பின்னர், வாகனம் கொழும்பினை வந்தடைந்தது.

அவனை அடைத்து வைத்திருக்கு் சிறைச்சாலையின் முன் வாகனம் வந்து நின்ற பொழுது நேரம் இரவு எட்டு மணி ஆகி விட்டிருந்தது.

அவனது கைவலிங்கைக் கழட்டி விட்டு, உடைகள் முழுதும் உள்ளாடை உப்படக் கழட்டிச் சோதனை செய்தபின், அவனிக்கும் G cell நோக்கிக் கூட்டிச் சென்றார் ஒரு மாத்தையா.

இரும்புக் கதவைத் திறந்து, அவனை உள்ளே விட்டு “படார்” என்ற சத்தத்துடன் அடிச்சுச் சாத்தினார் மாத்தையா.

பூட்டப்பட்டு அதிர்ந்த அந்த இரும்புக் கதவைத் திரும்பிப் பார்த்தான்.

அடுத்த கணம், அந்தச் சிறைக்கூடமே அதிரும் வகையில் “ஓ”வென்று உடைந்து அழுத்தொடங்கினான் •

அந்தோன் சேகவ்வின் சிறுகதைகள் ஓர் உளவியல் நோக்கு

சி.ஓசாநிதி

அந்தோன் சேகவ் சிறிய தென்திசை நகரான தகன்ரோவில் 1860இல் பிறந்தவர். இருபதாவது வயதில் மாஸ்கோ பல்கலைக்கழகத்தில் மருத்துவத் துறையில் சேர்ந்தார். வாசகர்களின் உயர் பண்புகளில் கூர்மதியிலும், நல்லுணர்விலும், உள்ளன்பிலும் முழு நம்பிக்கை கொண்டவர். இவருடைய சிறுகதைகளில் “முகமூடி”, “பச்சோந்தி”, “இயோனிச்”, “எழுத்தரின் மரணம்”, “குதிரைக்காரன்”, “வான்கா” போன்ற சிறுகதைகளில் உளவியல் ரீதியான மனித நடத்தையை வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

இவர் இளைஞனாக இருந்த காலப்பகுதியில் எழுதிய சிறுகதைகளில் பட்டம், பதவி, பணம் என்பவற்றை நாடிய சிறுமதியினர் முக்கியம் பெறுகின்றனர். நாட்டான்மை புரியும் தடித்தோரின் மனத்தையும், மெலிந்தோரது அசட்டுப் பணியையும், அடிமைப் புத்தியையும் உளவியல் நோக்கில் எள்ளி நகையாடியுள்ளார். “முகமூடி” என்ற சிறுகதை பணத்திற்கும், பரிதவிக்கும் கௌரவமளிக்கும் உலகத்தாரின் இயல்பைச் சாடியுள்ளது. குற்றம் புரிந்த ஒருவரை தாழ்வாகவும், தண்டனைக்குரியவர்கள் எனவும் கூறிய மனிதர்கள் குற்றம் புரிந்தவர் ஒரு செல்வந்தராகக் காணப்படுவதை அறிந்து அவருக்கு சாதகமாகப் பேசுகிறார்கள். இவர்கள் செய்த குற்றங்கள் குற்றமே இல்லை என்னும் அளவிற்கு நடந்து கொள்ளும் மனிதர்களின் உளவியல் ரீதியான நடத்தையை இச்சிறுகதை முன்வைத்துள்ளது.

தருமநிதிக்காக பொழுதுபோக்கு மன்றத்தில் மாறுவேட நடன் விருந்து நடைபெறுகிறது. நடன மாடாத மேல்மக்கள் படிப்பறையில் இருந்து செய்தித் தாளை வாசித்துக்கொண்டிருக்கும்போது திடீரென முகமூடி அணிந்த ஒருவர் குடிபோதையில் இரண்டு பெண்களோடு வந்து தான் அவர்களோடு தனிமையில் இருக்க விரும்புவதாகக்கூறி அவர்களை வெளியில் செல்லுமாறு கூறுகின்றார். வாசித்தவர்கள் கோபம்

கொண்டு மன்றத்து அலுவலர்களிடம் அறிவிக்க அவர்கள் அவரை வெளியேற்ற முற்பட்டபோது அவரது முகமூடி நீங்கப்பெறுகிறது. பின்பு அவர் ஒரு இலட்சாதி பதியும், உள்ளூர் தொழிலதிபரும் எனத் தெரியவர அறையைவிட்டு அனைவரும் மௌனமாக வெளியேறினர். இதன்மூலம் பட்டம், பதவியை நாடுகின்ற உளவியல் ரீதியான மனித நடத்தை வெளிப்படுத்தப் படுகிறது.

“பச்சோந்தி” என்ற சிறுகதையும் மேலிடம் என்றதும் சரணாகதியடையும் மனிதர்களது உளவியல் பாங்கைக் கூறுகிறது. சந்தையில் ஒருவரை நாய் கடித்ததால் நாய்க்கு தண்டனை வழங்கவேண்டும் என்று கூறிய பொலிஸ்காரர் ஒருவர் அந்த நாய் ஜெனரலினுடையது என்றதும் நாயைத் தண்டிக்காமல் கடிக்கப்பட்டவரைத் தண்டிக்க வேண்டும் எனக் கூறுகிறார். சந்தையில் நிற்பவர்கள் செய்வதறியாது நின்றனர். துழலுக்கு ஏற்றவாறு பச்சோந்தி தனது உடலை மாற்றிக்கொள்ளும். அதேபோன்று மனிதமனமும் சந்தர்ப்ப துழ்நிலைக்கேற்றவாறு மாற்றமடைவதை உளவியல் நோக்கில் சேகவ் வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

பணம் மாத்திரமே மனித வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாதது என நினைத்துக்கொண்டிருக்கும் மனிதர்களையும் சேகவ் வெளிப்படுத்தத் தவறவில்லை. இளம் வயதில்; நகருக்குச் வந்து வேலை ஏற்கும் ஒரு வைத்தியருக்கும் அங்கேயே இருந்த மத்தியதர வர்க்கத்தைச் சேர்ந்த கல்வி கற்ற கலையில் ஈடுபாடுடைய ஒரு குடும்பத்திற்கும் இடையில் பரீட்சயம் ஏற்படுகிறது. அதனால் அக்குடும்பத்தைச் சேர்ந்த சத்யா எனும் பெண்ணிற்கும் வைத்தியருக்கும் இடையில் காதல் ஏற்படுகிறது.

காதலின் உணர்ச்சித்துடிப்பும், ஊக்கமும் மிக்க குரலுடன் வைத்தியருடைய மனதினுள் நகர, மத்தியதரவர்க்கத்தினருக்குரிய குரலும் ஒலிக்கிறது. மடமைநிறைந்த வாழ்க்கையினுள் வைத்தியரும் சென்று

பணம் சம்பாதிப்பதைத் தவிர வேறு எதிலும் நாட்டில்லாதவராகக் காணப்படுகிறார். இவ்வாறு மனித ஆன்மா சிறுகச் சிறுக நலமிழந்து உணர்ச்சியற்றுப் போவதை இச்சிறுகதை முன்வைத்துள்ளது. பணம்மீது பற்றுக் கொண்ட மனிதர்கள் எதிலும் நாட்டமற்றுக் காணப்படுகின்றதொரு மனித உளவியல் நடத்தையை இச்சிறுகதை முன்வைத்துள்ளது.

மனிதர்களில் சிலர் தாங்கள் எதிர்பாராமல், தங்களை அறியாமல் சில செயல்களைச் செய்வதால் மற்றவர்களுக்கு துன்பம் ஏற்படுகிறது. அதை அறிந்து அவர்களிடம் மன்னிப்புக் கூற அவர்களும் அதை மன்னிக் கிறார்கள். அத்தோடு அச்செயல் முடிவடைகிறது. இருப்பினும் சிலர் அவர்கள் தங்களை மன்னிக்கவில்லை என நினைத்துக்கொண்டு மீண்டும் மீண்டும் அவர்கள் செல்லும் இடங்களுக்கெல்லாம் சென்று மன்னிப்புக் கூறுவதால் அவர்கள் தங்களை அவமானப்படுத்துவதோடு நகைப்பதாகவும் கூறி அவர்கள்மீது கோபம் கொள்ளும்போது அதைத் தாங்கமுடியாது மன்னிப்புக்கேட்பதற்கு வேறு வழியைக் கையாள வேண்டுமென்று மீண்டும் அதைப்பற்றிச் சிந்தித்து இறுதியில் இறந்து விடுகின்றார்கள். இவ்வாறு உளவியல்ரீதியில் சில மனிதர்கள் பாதிப்படைவதை “எழுத்தரின் மரணம்” என்ற சிறுகதை முன்வைத்துள்ளது.

நவீனமயமாக்கப்பட்ட உலகில் மனிதர்கள் ஒருவரை ஒருவர் சந்தித்து உரையாடுவது என்பது மிகவும் அரிதாகவே காணப்படுகிறது. ஒருவர் தன்னுடைய சோகத்தை பிறரிடம் கூறி ஆறுதல் அடைய முயல்வர். தங்களுக்கு யாரும் இல்லாதபோது விலங்குகளிடம் கூறி ஆறுதல் அடையும் மனித மனத்தின் உளவியல் ரீதியிலான நடத்தையை “குதிரைக்காரன்” என்னும் சிறுகதை முன் வைத்துள்ளது. குதிரைவண்டிக்காரன் தனது குழந்தை இறந்ததை வண்டியில் பிரயாணிக் கும் யாரிடமாவது சொல்ல முயல்கின்றான். அவர்கள் அதைக்கேட்பதாக இல்லை. இளைப்பாறும் தனது குதிரையிடம் கூறிமன ஆறுதல் அடைகின்றான்.

“வான்கா” என்னும் சிறுகதையில் குழந்தையின் உளவியல்ரீதியில் மன உணர்வுகளை முன் வைத்துள்ளார். வான்கா என்ற சிறுவன் தனது தாத்தாவைப் பிரிந்த நிலையில் அவரது பாசத்திற்காக ஏங்குவதால் விலாசம் எழுதாத கடித்தை தபாலில் அனுப்பி வைத்துவிட்டு கடிதம் தாத்தாவைச் சென்றடையும் என நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறான். இவ்வாறு பாசத்திற்கு ஏங்கும் சிறுவனின் உளவியல் ரீதியான மனஉணர்வு இச்சிறுகதையில் முன்வைக்கப் பட்டுள்ளது. இவ்வாறு சேகவ் தான் ஒரு மருத்துவர் என்பதால் உளவியல் ரீதியான மனித நடத்தைகளை தமது சிறுகதைகளில் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்.

வர்க்குட்டி

வர்க்குட்டி
வளர்ந்துவிட்டான்!
முன்னர் போல் இல்லை
அவன் இப்போது எதையும் கேட்டு
அடம்பிடிப்பதை குறைத்துவிட்டான்
தேவையில்லாமல் இப்பொழுதெல்லாம்
அவன் அழுவதேயில்லை
உள்ளாடை அணியாமல் உடை உடுப்பதில்லை
காலுறையை தவிர
மற்றவற்றை தானே அணிந்து கொள்கிறான்
கண்ணாடி பார்த்து தலைசீவும் அளவிற்கு
வளர்ந்து விட்டான் என்றால் பாருங்களேன்!
கைகளை நன்கு கழுவி பின்னரே
உணவுண்ணுகிறான்
சிதறிக்கிடக்கும் அவனது விளையாட்டு பொருட்களை
பக்குவமாக எடுத்து வைக்கின்றான்
வீட்டுப்பாடங்களை முடித்து வைத்த பின்னரே
உறங்கப் போகின்றான்
ஓவியங்கள் மீது அளவற்ற காதல் கொள்கிறான்
காண்பவற்றை வரைந்து காண்பிக்கிறான்
வர்க்குட்டி வளர்ந்து விட்டான்தான்
என்றாலும்
“வர்க்குட்டி” என அழைக்கும் போதுமட்டும்
எங்கிருந்தோ ஓடிவந்துவிடுகிறது குழந்தைத்தனம்!

- மு. யாழ்வன்

கவிதை வய்யும் முற்றமீதில் நிலவும் சுடுகின்றது

கவிதை
வய்யும் முற்றமீதில்
காயப்போட்டிருந்த
சொற்களை எடுத்து
கவனமாக்குகிறேன்
இன்னொரு
கவிதை செய்வதற்காய்
ஈரம்
சொற்களில்லை
மனதில்...
பாரமுந்தான்
வற்றாத நதி இருக்கும் வரை
வரட்சி எதற்கு
கற்பனைகள் தேவையில்லை
கடதாசி தேவையில்லை
எல்லாம்
நெற் பார்த்துக்கொள்ளுமென
நொடிக்கொரு
முகநூற் கவிதை
பிறக்கும் உலகினில்
அகத்தினில்
கவிதை சுமக்கிறேன்
அமைதியாய்
பிரசவத்தின்
வலியோடு நான்

- புலோலியூர்வேல்நந்தன்

நிலவு
என் வீட்டுக்
கூரையில்
என்னைப்
பார்த்து
சிரித்திருந்தது
நானும்
சிரித்திருந்தேன்
நிலவு என்னது
என்ற அறியாமையால்,
காரிருள்
காதல் கொண்டு
நிலவுடன்
கலக்கையில் தான்
புரிந்தது
நிலவின்
காதலன்
நான் இல்லையென்று.
பகையென்று
உணரும்போது
நிலவும்
சுடுகின்றது

- ஜெயம் நதியன்

தொடுத்திரையை
தொட்டுத் தொட்டு
நகர்த்தியபடியே
வெறித்த பார்வையும்
வீங்கிய கண்களோடும் இருக்கிறேன்...

வெற்றிக்கடலில்
முத்தெடுத்துத் திளைத்தவர்கள்

வேதனை முதலையால்
விழுங்கப்பட்டவர்கள்.

இலவச சேவையாற்றும்
மருத்துவ ஆலோசகர்கள்

காலநிலை மாற்றம்பற்றிய
கதாப்பிரசங்கிகள்

வானிலை ஆய்வு
விண்ணர்கள்

உதவிக் கரம்நீட்டும்
உத்தம பிறவிகள்

ஆதரவுக் கைகொடுக்கும்
ஆபாத் பாந்தவர்கள்

புகோள வாதம் தாக்கி
கைகால் இழுத்துக் கிடக்கிறவர்கள்

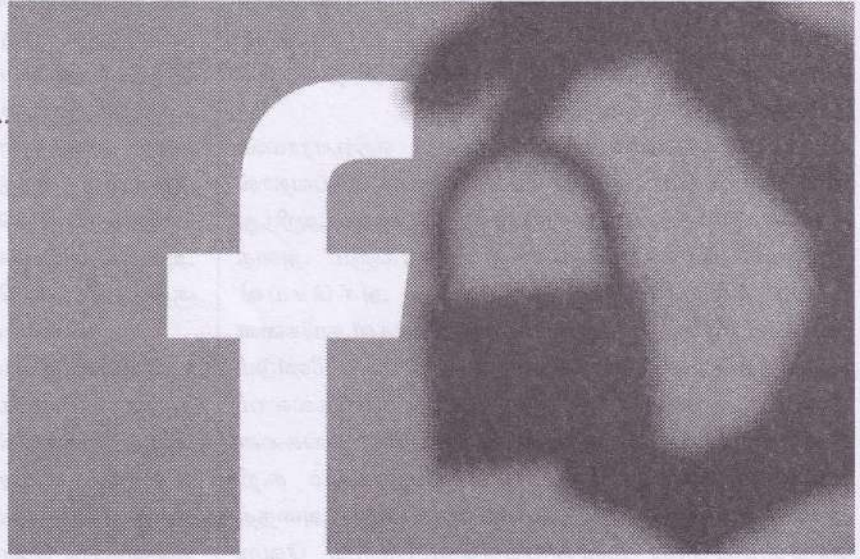
மூட்டு உளைவுக்கு
மூலிகைத் தைலம்
விற்பவர்கள்

பல்லிவிழுந்ததுக்கு
பலன் சொல்பவர்கள்

யோனியையும் மார்பையும்பற்றி
யோசித்து யோசித்து எழுதினால்தான்
லைக்குகள் விழுமென்று
விரதமிருக்கும்
கொக்கேகக் கவிகள்

தற்கொலையைக் கொலையென்றும்
கொலையை தற்கொலையென்றும்
மாற்றியெழுதுகிற
நாட்டாமைகள்

சீக்கிரமாகவே
சீறிக்கொண்டுவரும்

சீ.ஐ.டி பிரிவினர்

புதன்மாற்றத்துக்கு
பலன்சொல்வதுபோல
புலன்விசாரணை அறிக்கை
பக்காப் புலிகள்.

சட்டெனப் பரிசோதித்து
பட்டென அறிக்கை தரும்
சட்டவைத்திய அதிகாரிகள்

சான்றுப் பொருட்களோ
சாட்சியங்களோ இன்றி
வெட்டொன்று துண்டிரண்டாய்
சட்டுப் புட்டென்று
தீர்ப்பளிக்கின்ற
உடன் தோசைமா
“சடின” நீதிபதிகள்

இவர்களெல்லோரும்
ஏராளமாகவே
இருந்தபோதும்

மருந்துக்குத் தேடினாலுங்கூட
ஒரு குற்றவாளியைத்தானும்
கானோம்

முகநூலில்.

உனக்கெழுத எண்ணி எழுதாமல் போன
மடல்களுக்கான வாசகங்கள் நெஞ்சுக்கூட்டில்
தொடர்ந்தேச்சையாய்ப் பயணிக்கும்.
உனக்கெழுதியதே போலும் நீளமாய்
எவர்க்கும் எழுதியதில்லை நான் என் ஜீவிதத்தில்.
“எனக்கு நீ தேவை” என்று எனக்கு நான் அனுப்பும்
குறுஞ்சேதிகளில் எனக்கான
எவரும் எவர் விடயத்திலும் கொண்டிருக்க முடியா
நம்பகத்தன்மையின் புரிதல்களைக் சேர்த்தே நான்
யாசிப்பேன்.

அவர்கள் அவ்வப்போது கொணர்ந்து தரும்
நான் குறித்த பலவீனமான நம்பிக்கைகளும்,
வெறுப்புகளும்

உன் உலகிலிருந்தும் என்னை
வெளியேற்றாவண்ணம்

ஒவ்வோர் தரிப்பிடத்திலும் ரகசியமாய்க்
காத்திருப்பேன் நான்.

உன்னை விட பெருமதிப்பு மிக்க ஆபரணங்களேதும்
பூண்டேனில்லை.

என் முதல்வனாம் உன்னிடம்

உன் கருணை நிழல் வேண்டி ஓடிவருவேன்.

நீ என்னை ஒதுக்கி விடாது வைத்திருக்கும்

சின்ன இடமேயாயினும் அதன் பொருட்டு

நீளமான ஆவல்கள் சுமப்பேன் நான்.

ஆற்றில் குளிக்கக் கொணர்ந்து விட்டு

நம்மைக் கடந்து போன உன் கம்பீர ஆளுமையை

கைவசமாக்கிக் கொண்டதான பெருமிதங்கள் ஊடே

வேண்டாத விருந்தினர் என வந்தமரும்

புரிந்து கொள்ளாமையை எதன் பொருட்டும்

வேண்டேன்.

வீழும் அடிகள் பலதைத் தட்டித் தவிர்த்து நகரும்

என்னிடம்

“நீ எனது” என்பதில் பிறக்கும் சக்தியே முதலீடாய்
எனக்கு.

தனிமைப்பட்ட நதியென நகர்ந்த என்னிடம்

எவனெவனோ கொடுத்த சவுக்கின் அடிகளை

முன்வந்து தாங்கும் உன் அன்பின் கரங்களில்

முகம் புதைத்திருப்பேன் நான்

நெருப்பின் வறுத்தெடுக்கும்

புரிதலுக்கான வேண்டுகூல் சுவாலைகளோடு.....!!!

நீயும் அந்தக் கருங்குருவியும்

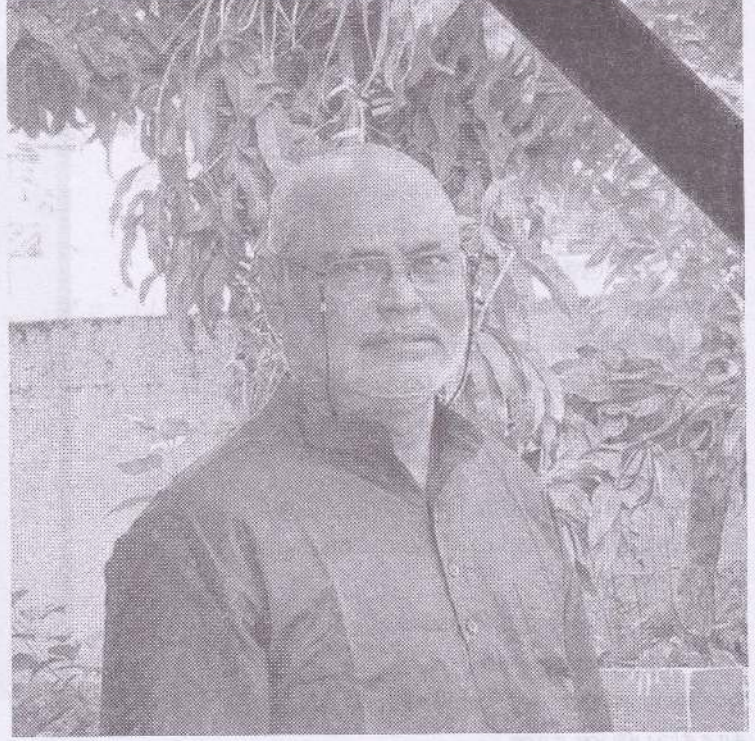
கட்டி முடிக்கப்படாத என் இல்லத்து மூலையில்
எனக்கு முன்னமேயே வந்து குடியேறிற்று
கறுகறுப்பாய் ஒரு சின்னக்குருவி

சாத்தியப்பட்ட எல்லாச் சந்தோஷங்களையும்
எனக்களித்த உன்னை நினைவு படுத்தியபடி.
சொல்லத் தெரியாதவோர் மொழியேந்தி
மருகித்தவிக்கும் அதன் கண்களில்
எப்போதும் என்னுள் ஒளிர்ந்த உன்னை நிரப்பினேன்.
பொழுது விடிகையில் துணைக்குருவியோடு பறக்கும்
அதனிடம்
இரவுதோறும் மனசு உனக்கெழுதிய எவர்க்கும்
தெரியாத
வார்த்தைகளைக் கொடுத்தனுப்பினேன்.
அத்தப்பட்டுப்போன காதலால் நிரம்பித் தளும்பி
ஒருநாள் அதற்கென்று கூடொன்று அமைத்தேன்
அது குடியிருக்கும் இடத்தே.
எங்கிருந்தோ திடீரென வந்த
கறுப்பும் வெள்ளையும் கலந்த இன்னொரு குருவி
சட்டென்று அதில் வந்து குடியேறி
குடித்தனம் செய்து குஞ்சு பொறித்து
சொல்லிக் கொள்ளாமல் புறப்பட்டுப் போயிற்று.
பிறகெல்லாம் என் பிரகாசமிக்க மலர்களைத்
திருடிப்போன கருங்குருவி மீளத்
திரும்பாதிருந்தது அதன் இருப்பிடத்துக்கு.
வெற்றாய்க் கிடந்த கூடையும்,
என் கருங்குருவியின் இருப்பிடத்தையும்
அரக்கத்தனமாய் ஆட்கொண்டிருக்கிறது
இந்நாட்களிலெல்லாம் அணில் ஒன்று.
என் சுற்றுப்புறத்தின் வெளியெங்கிலும்
படர்ந்துகிடக்கிறது இப்போதெல்லாம்
முதல்குருவி பற்றிய ஒளி குன்றிப்போன கனவுகளும்,
உன் மூச்சின் கதகதப்போடு நீ பரிமாறிய பொன்னிறக்
காதலும்.....!!!

நேர்காணல் பகுதி - II

அ.ராமசாமி
சந்திப்பு:
இ.ச.முரளிதரன்

இ.ச.முரளிதரன்:

"தமிழ் இலக்கியப் போக்கையும் வரலாற்றையும் எழுதும் பொறுப்பு என்னிடம் வழங்கப்பெற்றால் கடந்த கால் நூற்றாண்டு வரலாற்றில் செம்பாதியை ஈழத்தமிழ் இலக்கியத்திற்கே வழங்குவேன்" என்று கூறியுள்ளீர்கள். இத்தகைய முடிவிற்கான காரணங்களை பகிர்ந்து கொள்ளுங்கள்..

அ.ராமசாமி:

எனது மாணவப் பருவத்திலிருந்தே - பட்டப்படிப்பில் தமிழ் இலக்கியம் படிக்கும் மாணவனாக அமெரிக்கன் கல்லூரியில் சேர்ந்த காலத்திலிருந்தே இலங்கைத் தமிழ் எழுத்துகளை வாசித்து வருகிறேன். தமிழ் இலக்கியத்தை கருத்தியல் ரீதியான வரலாற்றுப் பார்வையில் பார்க்கும் விதமான பார்வையை எனக்குள் உருவாக்கியவர்கள் இலங்கையின் பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர்களே. யாழ்ப்பாணத்தைப் பல்கலைக் கழகத்தைச் சேர்ந்த மார்க்சிய இலக்கியத்திறனாய்வாளர் க.கைலாசபதியின் அடியும் முடியும், பண்டைத்தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும், தமிழ்நாவல் இலக்கியம், இலக்கியமும் திறனாய்வும், நவீன இலக்கியத்தின் அடிப்படைகள் முதலான நூல்கள் கா.சிவத்தம்பியின் இலக்கியமும் கருத்துநிலையும், தமிழ்ச் சிறுகதை: தோற்றமும் வளர்ச்சியும், ஈழத்தமிழ் இலக்கியம், நாவலும் இலக்கியமும், தமிழ் இலக்கியத்தில் மதமும் மானுடமும் முதலான நூல்களோடு ஆ.வேலுப் பிள்ளையின் தமிழ் இலக்கியத்தில் காலம் கருத்தும், சாசனமும் தமிழும் போன்ற நூல்களின் பங்களிப்பு முக்கியமானவை. இவர்களைத் தொடர்ந்து எம்.எ. நுஃமானின்

திறனாய்வுக் கட்டுரைகள், மார்க்சியம் இலக்கியத்திறனாய்வும், இருபதாம் நூற்றாண்டு ஈழத்தமிழ் இலக்கியம் போன்றவற்றையும் வாசித்தவன். இவை உருவாக்கிய பார்வைக்கோணங்கள், ஈழத்தமிழ் இலக்கியங்களைப் பற்றிய பார்வையை மட்டும் உருவாக்கவில்லை. ஒட்டுமொத்தத் தமிழ் இலக்கியத்தையும் சரியான வரலாற்றுப் பார்வையில் - கருத்தியல் ரீதியாகப் புரிந்துகொள்ளும் முறைமையை எனக்குள் உருவாக்கித் தந்தன. இதேபோல மரபுத் தமிழ் இலக்கியங்களில் வேலை செய்த ஆறுமுகநாவலரின் பிடிவாதமான கருத்தியல் சார்புகள், அவரின் சீடரான சி.வை. தாமோதரம்பிள்ளையின் பதிப்பு முயற்சிகள், விபுலானந்தரின் அரங்கியல் ஈடுபாடுகள் என்பனவும் என்னை உருவாக்கியதின் பின்னணியில் இருக்கின்றன. இவர்களின் அறிவுசார் பணிகளின் வழியாக இலங்கைத் தமிழர்களை ஒருவிதமாக அறிவுத்தளத்தில் இயங்கும் கூட்டமாக அறிந்துகொள்ள வைத்தது.

திறனாய்வு நூல்களைத் தொடர்ந்து, எனக்கு அறிமுகமான ஒரு இதழ் மல்லிகை. டொமினிக் ஜீவாவின் ஆசிரியத்துவத்தில் வந்த மல்லிகையில் எனக்கு வாசிக்கக் கிடைத்த கதைகள் பல விதமானவை. மலையகம், ஈழத்தின் வடபகுதி மற்றும் கிழக்குப்பகுதி எனப் பல பரப்புகளையும் எழுதும் வெளிகளாகக் கொண்ட கதைகள் அவற்றில் வாசிக்கக் கிடைத்தன. அவரே மதுரைக்கு வந்திருக்கிறார். என்னுடைய ஆசிரியர்கள் தி.ச.நடராசன், சி.கனகசபாபதி ஆகியோருடன் சேர்ந்து அவரைச் சந்தித்திருக்கிறேன். மலையகப் பின்னணியில் எழுதிய நந்தியின் மலைக்கொழுந்து நாவல் தான் முதன் முதலில் வாசித்த நாவல். மல்லிகையின் வந்த கதைகள் வர்க்க முரண்களையும் சாதியச் சிக்கல்களையும் அதிகம் பேசிய கதைகள். மல்லிகையிலேயே கே.டேனியல் பற்றிய அறிமுகம் ஏற்பட்டது. அவரது பஞ்சமர் தொடங்கிப் பின்னர் தமிழ்நாட்டிற்கு வந்து அவர் வெளியிட்ட கானல், அடிமைகள், தண்ணீர் போன்ற நாவல்களையும் வாசித்து ஒருவிதமான ஈழக் கிராமங்கள் இந்தியக் கிராமங்கள் போன்ற சாதியச் சிக்கல்களையும் தீண்டாமையையும் பின்பற்றும் நிலப்பரப்பே என்ற புரிதல் இருந்தது. இந்த புரிதல் களுக்கிடையே தான் வெகுமக்கள் இதழ்களில் ஈழத்தமிழர்களின் மூர்க்கமான போராட்டங்கள் செய்திக் கட்டுரைகளாகவும் நேர்காணல்களாகவும் வெளிவரத் தொடங்கின.

மொழிசார்ந்த பெரும்பான்மை சிறுபான்மை என்ற அரசியல் கருத்துரு உருவாக்கிய போராட்டம், போரை நோக்கி நகர்த்திய பின்னணியில் சில தொகைக் கவிதை நூல்கள் உருவாக்கிய பார்வைகளும், சில கவிஞர்களின் தனித் தொகுப்புகளின் தொகுப்புகளும் தமிழ்நாட்டில் ஒருவிதமான உணர்வுநிலைகளை உருவாக்கின. அறிவுத்தளத்தில் உணர்வுநிலையைக் கலந்த அந்தத் தொகுதிகளாவன பதினொரு ஈழத்துக் கவிஞர்கள், மரணத்துள் வாழ்வோம், வேற்றாகி நின்று வெளி, சொல்லாத சேதிகள் எனத் தலைப்பிட்டு தொகைநூல்களாக வந்த கவிதைகள் குறிப்பிட்டுச் சொல்ல வேண்டியவை. வ.ஐ.ச. ஜெயபாலன், சேரன், ச.வில் வரத்தினம் போன்றவர்களின் கவிதைத் தொகுதிகள் தமிழ்நாட்டில் வெளியிடப்பெற்றன. அதே நேரத்தில் ஈழப் போராட்ட ஆதரவு உணர்வுநிலை வெகுமக்கள் பரப்பிலும் பரவியது. பெரும்பாலான வாரப் பத்திரிகைகளும் நாளிதழ்களும் கட்டுரைகளையும் தொடர்களையும் கவிதைகளையும் வெளியிட்டன. இந்தியாவிற்கு ஈழ மக்கள் அகதிகளாக வரத் தொடங்கினார்கள். வேறுபல நாடுகளுக்கும் புலம்பெயர்ந்தார்கள். இந்தியா உதவுகிறதாகவும், ஏமாற்றுகிறதாகவும் கருத்துகள் நிலவின. இயக்கங்களுக்கிடையே நடக்கும் மோதல்களின் பின்னணியில் சிங்களப் பேரினவாத அரசும், இந்திய அரசும், அதனால் அனுப்பப்பட்ட இந்திய அமைதி காப்புப் படையின் ஈடுபாடுகளும் அயலகத்துறையின் தந்திரோபயங்களும் இருப்பதும் உணரப்பட்டன. திராவிட இயக்க அரசுகளின் தேர்தல் அரசியலில்- ஈழப்போராட்ட ஆதரவு முக்கிய பேசு பொருளாக ஆனது. இவையெல்லாமே எழுத்து களாகப் பதிவுசெய்யப்பட்டு வாசிக்கக்கிடைத்தன.

போர்க் காலத்தில் கவிதைகள் தொகைநூல்களாக வந்தது போலப் புலம்பெயர்ந்த தமிழர்கள் லண்டன், கனடா, பாரிஸ் போன்ற நகரங்களிலிருந்து பெருந்தொகை நூல்களை வெளியிட்டார்கள். புனைவு எழுத்துகளும் புனைவல்லாத எழுத்துகளும் படங்களும் ஓவியங்களும் சந்திப்புகள் பற்றிய செய்தித்தொகுப்புகளுமாக வந்துகொண்டே இருந்தன. பத்மநாப அய்யர், சுகன் & சோபாசக்தி போன்றோரின் பெயர்களோடும், பதிப்பாசிரியர்களின் பெயரில்லாமல் வந்த கனடா, பாரிஸ் நகரத்துத் தமிழியல் தொகைகளும் படிக்கக்கிடைத்தன. இத்தொகைநூல்கள் அல்லாமல் போர்க் காலக் கதைகள், புலம்பெயர்கதைகள், மலையகக் கவிதைகள், இலக்கியச் சந்திப்புகள், ஊடறு-பெண்ணியச் சந்திப்புகள் வழியான தொகைகள் எனப்பலப் பலவாய்க் கிடைத்தன. புலம்பெயர்ந்தவர்களின் முயற்சியால் வந்த சிற்றிதழ்கள், இணையப் பதிவுகள் போன்றனவுமாகத் தமிழ் இலக்கியம் பெரும் பரப்பை தமிழில் பதிவுசெய்தன. இவையனைத்துமே கடந்த காலநூற்றாண்டுக்கான தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றுக் கான தரவுகளே

2009 முள்ளிவாய்க்கால் போருக்குப் பின்னர் அதிகமும் புனைகதைகள் சிறுகதைகளாகவும் நாவல்களாகவும் அச்சேறிக்கொண்டிருக்கின்றன. காலம், காக்கைச் சிறகினிலே போன்ற இதழ்கள் தொடர்ச்சியாக வந்துகொண்டிருக்கின்றன. கடந்த பத்தாண்டுகளில் நான் வாசிக்கும் இடைநிலை இதழ்களான

அம்ருதா, காலச்சுவடு, உயிரெழுத்து, தீராந்தி, காலச்சுவடு போன்றவற்றின் பக்கங்களில் 30 சதவீதத்திற்கும் அதிகமான பக்கங்களை ஈழத்தமிழ் எழுத்துகளே பிடித்துக்கொண்டன. பெரும்பத்திரிகைகளான ஆனந்த விகடன், இந்துதமிழ், அவற்றின் இலக்கிய இதழ்கள் போன்றவற்றிலும் பலரும் எழுதுகின்றனர். தமிழ்நாட்டில் நூல்களை வெளியிடும் பதிப்பகங்களில் பலவும் ஈழத்தமிழ் எழுத்துகளை வெளியிடுகின்றன. ஈழத்தமிழ் எழுத்துகளை வெளியிடுவதற்காக மட்டுமே புவரசி, காந்தளகம், குமரன் போன்ற பதிப்பகங்கள் உருவாகியிருக்கின்றன. தமிழ்நாட்டுப் பதிப்பகங்களோடு கூட்டுப் பதிப்பு முயற்சிகளையும் செய்கின்றனர். ஆண்டு தோறும் வழங்கப்படும் கலை, இலக்கிய விருதுகள் பலவற்றில் ஈழத்தமிழ் புலம்பெயர் எழுத்தாளர்கள் கவனம் பெற்றிருக்கிறார்கள். விருதுபெற்றிருக்கிறார்கள். பலவற்றை வாசித்தவனாகவும் விமரிசனக் குறிப்புகள் எழுதியிருக்கிறேன். உலகம் தழுவிய நிலையில் நடத்தப்பட்ட பல இலக்கியப் போட்டிகளின் நடுவர்களில் ஒருவனாக இருந்திருக்கிறேன். சில நூல்களுக்கு முன்னுரைகள் எழுதியிருக்கிறேன். இந்தப் பின்னணியில் தான் அப்படியொரு குறிப்பை - தமிழ் இலக்கியப் போக்கையும் வரலாற்றையும் எழுதும் பொறுப்பு என்னிடம் வழங்கப் பெற்றால் கடந்த கால் நூற்றாண்டு வரலாற்றில் செம்பாதியை ஈழத்தமிழ் இலக்கியத்திற்கே வழங்குவேன் - சொன்னேன்.

இ.சு.முரளிதரன்

ஈழத்துப் படைப்புகள் பெரும்பாலானவற்றில்.. போராளிகளுக்கு சார்பானவர்கள் சில மெய்மைகளை தவிர்த்தும்... போராளிகளுக்கு எதிரானவர்கள் சில பொய்மைகளை இணைத்தும் எழுதியுள்ளதாக குற்றச்சாட்டுகள் உள்ளன. இத்தகைய தன்மைகளை உங்களாலும் உணர முடிகிறதா?

அ.ராமசாமி:

இந்தக் குற்றச்சாட்டுகளில் பெருமளவு உண்மை உண்டு. இயக்கங்களுக்குள் முரண் தோன்றி மற்றெல்லா இயக்கங்களின் செயல்பாடுகளும் முடக்கப்பட்ட நிலையில் இப்படியொரு நிலை உருவான பின்னணியை விளங்கிக் கொள்ள முடிகிறது. விடுதலைப்புலிகள் மட்டுமே தமிழ்த்தேசிய அரசை வென்றெடுப்பாடிகள் என்ற நிலை உருவான பிறகு அவர்களுக்கு ஆதரவாக எழுதுவதும், அவர்களின் செயல்களை முழுமையாக நியாயப்படுத்துவதும், நியாயமில்லாதவை நடந்திருந்தாலும் அவற்றைப் பேசாமல் தவிர்த்ததும் நடந்திருக்கிறது. போருக்குத் தயார்ப்படுத்துதல் என்ற ஒற்றை நோக்கத்திற்காக அப்படி எழுத நேர்தல் இலக்கியத்திற்குப் பின்னடைவுதான். குறிப்பாகப் போருக்குத் தயார்படுத்தும் ஒற்றை நோக்கத்தோடு எழுதும் கருவியாக க்கவிதை வடிவம் மாறிப்போனதின் பின்னணியில் இத்தகைய விமரிசனச் சொற்கள் எழவே செய்யும் என்பதைப் புரிந்து கொள்ளத்தான் வேண்டும். அதேபோல் முள்ளிவாய்க்கால் முடிவுக்குப் பின்னர் தோல்வியுற்ற இயக்கத்தை - விடுதலைப் புலிகளையும் அதன் தலைமையையும் முழுவதும் குற்றச்சாட்டுகள் வழி ஓரப்படுத்துவதும் புறம் தள்ளப்பார்ப்பதும் தவறானதே. இலக்கியம் எப்போதும் உள்ளிருந்தும் வெளியிலிருந்தும் விமரிசனம் செய்யும்

வேலையைக் கைவிடக் கூடாது. ஒரு எழுத்தை - எல்லா வடிவத்திலும் பேசும் கதாபாத்திரம் எந்தக் கோணத்திலிருந்து முன்வைக்கிறது எனக் கண்டறிந்து வாசித்தால் இந்த ஆதரவு நிலைபாட்டையும் எதிர்நிலை பாட்டையும் புரிந்துகொள்ள முடியும். மெய்ம்மைகளின் பக்கம் நிற்பது எழுத்தின் அறம். மெய்ம்மைகள் தூழலுக்குக் கட்டுப்பட்டது என்ற போதிலும் மனம் சரியானதின் பக்கம் நிற்கச் சொல்லும். அதைச் செய்யா மல் தவறிய இலக்கியப் பிரதிகள் போர்க்காலத்தில் நிறைய வந்தன; போருக்குப்பின் எதிர்நிலையில் நிறைய வருகின்றன.

இ.ச.முரளிதரன்:

புலம்பெயர் இலக்கியம் சர்வதேச பரப்பில் காத்திரமான மாற்றங்களை நிகழ்த்தி வருவதாகக் கருதுகிறீர்களா?

அராமசாமி:

புலம்பெயர் இலக்கியம் எனக் குறிப்பிடுவதை நான் "புலம்பெயர் தமிழ் இலக்கியம்" எனச் சொல்வதாக எடுத்துக்கொள்கிறேன். கடந்த 20 ஆண்டுகளில் தமிழில் எழுதப்பெற்ற புலம்பெயர் இலக்கியம் சில கட்டங்களைக் கடந்து வந்துள்ளது. பொதுவாகவே பிரிவைப் பேசும் இலக்கியங்கள் எப்போதும் துன்பியலின் வழியாக மனிதத் துயரங்களை உச்சத்தை நோக்கி நகர்த்தக் கூடியன. காதலியைப் பிரிந்த காதலன் அல்லது காதலனைப் பிரிந்து தவிக்கும் காதலி என்னும் பிரிதல் கவிதை தொடங்கி வைத்த அந்த துயர உணர்வுதான் புனைகதைகளின் காலமான இருபதாம் நூற்றாண்டிலும் இருபத்தியோராம் நூற்றாண்டிலும் வடிவமாற்றத்தை அடைந்துள்ளன. உள்நாட்டுக் குள்ளேயே நடக்கும் இடம்பெயர்ச்சிகளின் பின்னணியில் தொழில் மயமாதலும் நகர்மயமாதலும் இருக்கின்றன. முதலாளியப்பொருளாதார உறவில் தனி மனிதர்களும் கூட்டங்களும் வேலைகளுக்காகவும் வாழ்ந்துக்கொண்டும் இடம்பெயர்ந்துகொண்டே இருக்கிறார்கள். அதனை எழுதுவதே நம் காலத்துப் புனைகதைகளின் முதன்மைப் பேசுபொருள். இடம்பெயர்வில் திரும்ப வரமுடியும் என்ற ஆறுதலும், நமக்கென்றொரு புல்வெளியும் நிலவெளியும் இருக்கிறது என்ற நினைப்பும் இருக்கும். ஆனால் போர்களாலும் கலவரங்களாலும் பெயர்த்தப்போடும் திரும்பவும் வருவோம் என்ற நம்பிக்கை இல்லாமலேயே சொந்த பூமியை விட்டு - தேசங்கடந்து அகதிகளாகவும், திரும்ப முடியாத நிலையில் குடியரிமைகோரி இன்னொரு நாட்டின் இரண்டாம்நிலைக் குடிகளாகப் போய்ச் சேர்கிறார்கள்.

இடம்பெயர் நேர்தலில் சந்திக்கும் இழப்புகள் பலவிதமானவை. பொருள் இழப்பை, மண் இழப்பு என்பதைத் தாண்டி உறவுகளை இழந்து, திரும்பவும் சந்திக்கும் வாய்ப்பு கிடைக்கும் என்பதற்கான உத்தரவாதம் இல்லாமல் போய்ப் புதுப்புலங்களில் ஒரு கூட்டைக் கண்டுபிடித்து அடைத்துக் கொள்ளும் வாழ்க்கை பலவித நெருக்கடிகள் கொண்டது. அவ்வாழ்க்கையைத் தமிழ் விரிவாகப் பதிவு செய்து புலம்பெயர் இலக்கியம் என்ற வகைப்பாட்டைத் தமிழில் தனதாக்கியிருக்கிறது என்றால் அதற்குக் காரணம் ஈழப்போராட்டம் தான். மொழிக்கு ஒரு கொடுப்பினையைக் கொண்டு வந்து சேர்த்த வகையில் போருக்கு ஒரு

நேர்மறை கூறு உண்டு. கவிஞர் சேரன், புனைகதையாளர் சோபாசக்தி போன்றோரின் படைப்புகள் உலகமொழிகளுக்குச் சென்றுகொண்டிருக்கின்றன. கவிதைகளும் புனைகதைகளும் தொகைநூல்களாக ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு வழியாக உலகப்பரப்பிற்குள் நகர்ந்துள்ளன. செல்வா கனகநாயகத்தின் மொழிபெயர்ப்புகளும் (Uprooting the Pumpkin - Selection from Tamil Literature in Sri Lanka edited Chelva Kanaganayagam, Oxford university press) லட்சுமி ஹோம்ஸ்டர்மின் மொழிபெயர்ப்புகளும் (Lost Evenings Lost Lives by Lakshmi Hosmstorm & Sacha Ebeling, ARC Publications Ltd, UK, 2016) இந்த வகையில் குறிப்பிடத்தக்கவை. ஒவ்வொருவாரண்டும் கனடாவின் டொராண்டோ நகரில் நடக்கும் தமிழியல் கருத்தரங்கும் கவனம் ஏற்படுத்தும் ஒன்றாக இருக்கிறது. அக்கருத்தரங்கில் வாசிக்கப்படும் கட்டுரைகளும் முன்மொழிவுகளும் உலகப்பரப்பிற்குள் கவனப்படுத்தப்படுகின்றன. கீதா கசுமாரன், நீட்ரா போன்றோர் மொழிபெயர்ப்புகளில் செயல்படுகின்றனர்.

2009 வரை போர்க்காலத்தை மையப்படுத்திப் புலம்பெயர்வைப் பேசியபுலம்பெயர் இலக்கியங்கள், போர்க்காலம் முடிந்து 10 ஆண்டுகள் முடிந்துவிட்ட நிலையில் வாழ்விட தேசங்களை எழுதும் பிரதிகளாக மாறிக்கொண்டிருக்கின்றன. பழைய தமிழ்நில வாழ்வை மறந்து, புதிய வெளிகளில் ஏற்படும் பண்பாட்டு உரசல்கள், குடும்ப அமைப்பில் உருவாகும் மாற்றங்கள், ஆண் - பெண் உறவில் இருந்த நிலையில் புதிய ஏற்படுத்தும் அச்சம் போன்றன இப்போது எழுதப்படுகின்றன. போர் முடிந்து 10 ஆண்டுகள் ஆன பின்பும் திரும்பத் தாய்நாட்டிற்குப் போக வேண்டும் என்ற நினைப்பு எழாமல் இருப்பதை ஒரு குற்றவுணர்வாக நினைத்துக்கொண்டு, அக்குற்றவுணர்வு மனத்தைச் சந்திக்க முடியாமல், உளவியல் சிக்கல்களை எதிர்கொள்ளும் மனித மனங்களை அனோஜன் பால கிருஷ்ணன், ப.தெய்வீகன், இளங்கோ, கருணாகர மூர்த்தி, சோபா சக்தி போன்றோர் எழுதுகின்றனர். புலம்பெயர் தேசங்களில் வாழும் சில பெண் எழுத்தாளர்களின் - கறுப்பு சுமதி, மாலினி போன்றவர்களின் எழுத்துகளிலும் அந்தக் கருத்தியல் கொண்ட பாத்திரங்கள் தலைகாட்டுவதை வாசிக்க முடிகிறது. ஒரு மொழியின் இலக்கியம் பலதளங்களில் விரிகின்றது என்பது அம்மொழிக்கான நல்வரவாக நினைக்கப்பட வேண்டிய சங்கதி என்ற நிலையில் அதனை நேர்மறையாகவே நான் நினைக்கிறேன். அதன் மூலம் உலகத் தமிழ் இலக்கிய வரைபடம் ஒன்றை உருவாக்கும்போது புலம்பெயர் இலக்கியங்களின் பங்கு முக்கியமானதாக இருக்கும் என்பதை மறுப்பதற்கில்லை.

இ.ச.முரளிதரன்:

தமிழக இலக்கியப் போக்கிலிருந்து ஈழத்து இலக்கியப் போக்கில் எவ்வகையான மாற்றங்களை இனங்காண்கிறீர்கள்.

அராமசாமி:

தமிழ்நாட்டுத் தமிழ் இலக்கியப் போக்கு நவீனத்துவத்தை இருவகையாக எதிர்கொண்டது. தனிமனிதர்களின் அகவுலகம் சார்ந்த தவிப்புகள், அமைப்புகளோடு அவர்களுக்கு ஏற்படும் உரசல்கள், மரபான வாழ்முறை

தரும் நெருக்கடிகள், குறிப்பாக க்கும்ப அமைப்புக்குள் ஆண் -பெண் உறவுகளில் ஏற்பட வேண்டிய நெகிழ்ச்சிகள் அல்லது அதற்குத் தயாரில்லாத அமைப்பின் வழியாக உருவாக்கப்பட்ட குற்றமனம் என்பதை எழுதும் போக்கு ஒருவகை. இன்னொரு வகையான நவீனத்துவ எழுத்து பொருளியல் தேவைகளையும் சமூக விடுதலையையும் முன்வைத்துத் தமிழ்ச் சமூகம் நகர்ந்த பாதைகளையும் எழுதிக் காட்டியது. அதன் அடையாளங்கள் நகர்மயமாதல் மற்றும் தொழில்மயமாதலின் பின்னணியில் நகரம் கிராமம் என்ற முரண்பாடுகளை முன்வைத்துச் சாதிய இறுக்கம், வர்க்க முரண் போன்றவற்றைப் பேசின. அவ்வுள்ளடக்கங்களே வட்டார இலக்கியப் போக்கை உருவாக்கம் செய்தன. தமிழ் இலக்கியம் என்னும் பொது அடையாளத்திற்குள் கொங்கு, கரிசல், தஞ்சை, குமரி, மதுரை, சென்னை நகரியம் என வெளிசார்ந்த அடையாளங்கள் எழுதிக்காட்டப்பட்டன. இதன் பின்னர் தலித் மற்றும் விளிம்புநிலை எழுத்துகளும் பெண்ணிய விவாதங்களை முன்வைக்கும் எழுத்துகளும் பரவலாக எழுந்தன.

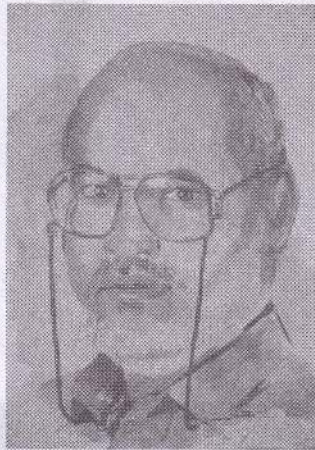
இதன் தாக்கமும் கூறுகளும் இலங்கை/ ஈழத் தமிழ் இலக்கியப்பரப்பிலும் உள்ளன என்றாலும் தமிழ்த் தேசியம், அதற்கான விடுதலைப்போர் என்ற ஒற்றை நோக்கம் முன்னின்றதால் ஒரே பரப்பாக முகிழ்த்தன. அத்தகைய எழுத்துகள் மட்டுமே கவனித்துப் பேசப்பட்டன. இலங்கைக்குள்ளிருந்து எழுதியவர்கள் - மட்டக்களப்பு, மலையகப் பகுதி களிவிருந்து போர்க் காட்சி அல்லாத வெளிகளில் நடக்கும் கதைகள் எழுதப்பட்டாலும் வாசிப்பு மற்றும் திறனாய்வுப் பரப்புகளில் கவனம் பெறாமல் போய்விட்டன. அதேபோல் தலித் மற்றும் பெண்ணிய எழுத்துப் பிரதிகள் எழுதப் பெற்ற போதும் தமிழ்த்தேசிய விடுதலைக்கெதிரான முகிழ்ப்பாகக் கணிக்கப்பட்டு ஒதுக்கப்பட்டன. பன்மைத்துவ வெளிப்பாடுகள் தடை செய்யப்பட்ட சூழல் தமிழ்நாட்டுத் தமிழில் இல்லை.

இ.ச.முரளிதாஸ்:

ஈழத்துப் போரியல் இலக்கியம் எவ்வகையான மாற்றங்களை கண்டிருக்க வேண்டுமென விரும்புகிறீர்கள்

அராமசாமி

இதை நான் சொல்வது சரியாக இருக்காது. தொடர்ச்சியாகப் போர்க் கால எழுத்துகளையும் போருக்குப் பிந்திய எழுத்துகளையும் வாசித்தவன்; விமரிசனம் செய்தவன் என்ற போதிலும் நான் அப்படிச் சொல்லக்கூடாது என்றே நினைக்கிறேன். ஒரு நாட்டின் விடுதலைக்கு - தேசிய இனத்தின் தன்னுரிமைக்கான போராட்டம் அல்லது ஆயுதம் தாங்கிய போர் எப்படி நடந்திருக்க வேண்டும் என இன்னொரு நாட்டில் இருக்கும் தனிநபரோ, அமைப்போ சொல்வதும் வழிநடத்த முயல்வதும் சரியாக இருக்காது. சரியோ தவறோ களத்தில் இருப்பவர்களே

அதைத் தீர்மானிக்க வேண்டும் என்று கருதுபவன் நான். இதையே தான் நான் இலக்கியப்பரப்பிற்குப் பொருத்துவேன். ஈழத்தில் தனிநாடு கோரிக்கை எழுப்பப் பெற்றுப் பெரும் ஆதரவு இருப்பதாக நம்பப்பட்டு வளர்ச்சி அடைந்து, புவிசார் அமைப்பு காரணமாகப் பல நாடுகளின் தலையீட்டால் போரும் முடிந்துவிட்டது. முடிந்து போன போரைத் தோல்வியுற்ற போர் என்றுதான் வரலாறு பதிவுசெய்யும். ஆயுதம் தாங்கிய போராளிகளின் வீரம், அவர்களின் குடும்பத்தவரின் தியாகம், குறைந்த தொழில்நுட்பங்களைக் கொண்டு பெரும் தாக்குதலை நடத்திய திறமை, குறிப்பிட்ட காலகட்டம் வரைக் குறிப்பிட்ட நிலப்பரப்பில் நிர்வாகத்தை நடத்தியதுவரை நடந்த உண்மைகள். நடந்த உண்மைகளைப் போரியல் இலக்கியம் நிதானமாகவும் உணர்ச்சிகரமாகவும் பதிவு செய்துள்ளது. அதேபோல் தோற்கடிக்கப் பெற்ற பின்னணிகளையும் சந்தித்த துயரங்களையும் கூடப் பதிவுசெய்ததில் குறையொன்றும் இல்லை. நடந்ததையும் பார்த்ததையும் பதிவுசெய்வது எழுத்தின் ஒரு பணி என்ற வகையில் இப்போது கிடைக்கும் போரியல் இலக்கியத்தை முற்றிலும் நிராகரிக்க முடியாது.

அந்தப் போரியல் இலக்கியங்களின் தொடர்ச்சியாகப் போரினால் பாதிக்கப்பட்டவர்களின் கடந்த கால வாழ்க்கையைப் பதிவுசெய்வதில் தொடங்கி எதிர் காலத்திற்கு நகர்த்தும் எழுத்துகளைத் தரவேண்டியது போரியல் இலக்கியங்களின் அடுத்த கட்ட நகர்வாக இருக்க வேண்டும். கடந்த காலத்தை விமரிசனப் பூர்வமாகப் பதிவுசெய்வதின் வழி அதைச் செய்யலாம். அதன் வழியாக க்கிடைக்கும் பாடங்களின் மேல் எதிர்காலத்திற்குள் நுழையலாம். போர்க்கால முடிவு என்பது இலங்கைக்குள் உலகமயத்தின் நுழைவோடு சேர்ந்து கொண்டுள்ளது. இரண்டுதடவை இலங்கைத் தமிழ்ப் பகுதிக்குள் சுற்றித்திரிந்தவன் என்ற வகையில் உலகமயம் தரும் திளைப்பையும் சொகுசையும் நுகர்வதற்குத் தமிழர்கள் தயாராகிவிட்டதைப் பார்த்திருக்கிறேன்.

நடந்த போரையும் அழிவுகளையும் மறந்து புதிய வாழ்க்கைக்குள் - நுகர்வுப்பண்பாடு உருவாக்கித் தந்துள்ள புதிய வாழ்க்கைக்குள் ஈழத்தமிழர்கள் நுழைந்துவிட்டார்கள். தங்களின் கடுமையான உழைப்பால் அதனைப்பிடித்துவிடலாம் என நினைக்கிறார்கள். மிகச்சிறுபான்மையினருக்கு அந்தக் களிப்பும் திளைப்பும் சாத்தியமாகியிருக்கிறது. பெரும்பான்மை யோர் அன்றாட வாழ்விற்கான தேவைகளுக்காக அல்லாடிக் கொண்டிருப்பதும் உண்மை. இந்த நிலையில் போரியல் இலக்கியம் அதன் நினைவுகளோடு புதிய கனவுகளை முன்வைக்க வேண்டும். புதிய விமரிசனப் பார்வையை உருவாக்க வேண்டும். கடந்தகாலத்தின் தொடர்ச்சியாக இல்லாமல் நிகழ்காலத்தின் முன்னெடுப்பாக அது மாறவேண்டும். இந்தக் கால கட்டம் கலை, இலக்கியச் செயல்பாடுகளின் வீச்சு உணர்ச்சிகரமான அணுகலைக் கைவிட்டு அறிவுத்தளத்தோடும் விமரிசனப் பார்வை யோடும் கூட்டிணைவான செயல்பாடுகளை முன்வைப்பதாக வெளிப்பட வேண்டும். நடக்கும் என நம்புகிறேன். •

ஹைக்கூ கவிதைகள்

அருவியே அசையாமல் நில
நீ அசையும் போது சிதைகின்றது
வெண்ணிலவின் விம்பம்

ஒரு சிறிய பறவை
சிறகடித்துப் பறப்பதைப் பார்த்தேன்
முழு வானமும் மறைந்தது

குப்பி விளக்கின் தீபம்
அங்கும் இங்குமாய் அசைகின்றது
குப்பி விளக்கின் நிழல்

ஒரே குரலைப் பாவித்து
கதைத்துக் கொண்டிருக்கின்றார்கள்
சிறுமியும் ஒரு பொம்மையும்

ஒரு பழைய இரவு
எண்ணெய் விளக்கிற்கு அருகில்
திறந்திருக்கும் புத்தகம்

ஒரு அந்திப் பொழுது
வீதியில் ஊர்ந்து செல்கின்றது
மின் கம்பத்தின் நிழல்

சிறுவர்களின் முகங்களில்
அன்றாடம் சிரிப்பைப் பார்க்கின்றான்
மிட்டாய் விற்கின்றவன்

மிருகக் காட்சி சாலை
என்னைச் சூழ்ந்துகொள்கின்றது
வனாந்தரத்தின் சப்தம்

அந்தி மயங்கும் வேளை
முன் வாசல் கதவோரத்தில் அம்மா
வீதியை நோக்குகிறாள்

இதமாக வீசும் காற்று
நிலத்தைத் திறந்து காட்டுகின்ற
உதிர்த்த இலைச் சருகு

அவ்வப்போது பார்க்கிறேன்
ஒவ்வொரு முறையும் ஒவ்வொரு விதம்
யன்னலில் தெரியும் வானம்

கண்ணூறங்கும் குழந்தை
மறுபடியும் கருவறை சென்றது
அம்மாவின் சீலைத் தொட்டில்

வியாபாரியின் கைகளில்
அபிநயம் செய்து காட்டுகின்றன
விதவிதமான பொம்மைகள்

ஆணியடித்த சுவரில்
அப்படியே பதிந்திருக்கின்றது
அப்பாவின் சட்டை நிழல்

பறித்து எடுத்த மலர்
பழையபடி பூத்திருக்கின்றது
அவளின் கூந்தலின் மேல்

இரவு நகரும் வேளை
குளத்து நீரில் நிலவின் விம்பம்
ஒரு மெல்லிய நடனம்

விசிறி சுழலும் போது
யன்னல் திரைச்சீலை அடிவாரத்தில்
அடுக்கடுக்காய் அலைகள்

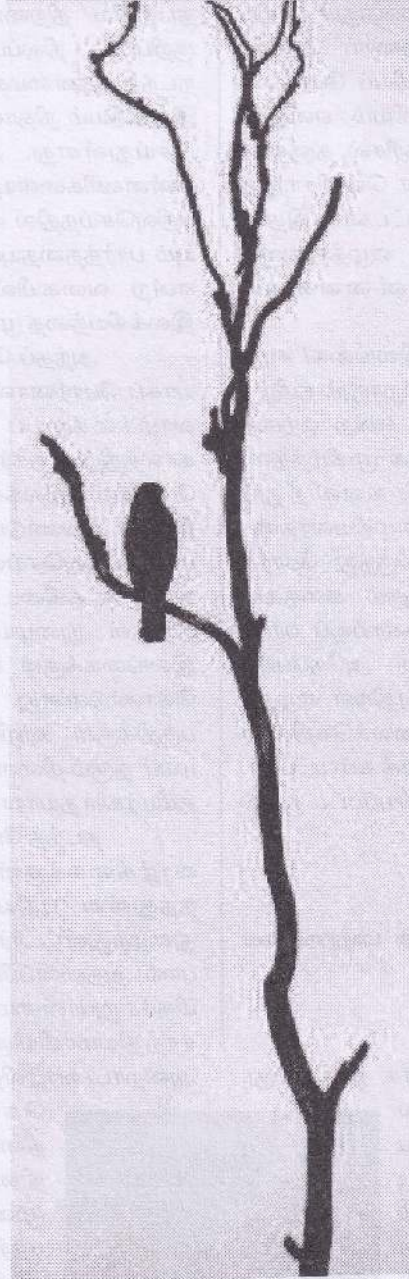
இரவு நேர அமைதி
மெது மெதுவாய் அற்றுப் போனது
ஒரு வண்டின் இரைச்சல்

மழை ஓய்ந்ததன் பின்பு
கவனமாய்க் கால்வைத்து நடக்கிறேன்
வீதி முழுவதும் வானம்

தனிமை சூழ்ந்த இடம்
தவமிருக்கின்ற துறவியைப் போல
காவி நிறத்தில் ஒரு இலை

ஒரே கிளையிலிருந்து
மேல் நோக்கிப் பறந்தன குருவிகள்
கீழே பறந்தன இலைகள்

பொழுது புலர்ந்த வேளை
அவள் சுமந்து செல்லும் பூக்கூடை
நிரம்பியிருக்கின்றது

- பஸ்லி ஹமீட் -

“இரவானாலும் இந்தப் பங்குனி மாதத்தின் புழுக்கம் இருக்கிறதே - கொடி இலை கூட ஆடாத காற்றில்லாததொரு புழுக்கம்தான் என்ன?”

விமலன் ரகுவிற்ருக் கூறி அலுத்துக் கொண்டான்.

“இங்கே வீட்டு முற்றத்தில் பாயைக் கொண்டு வந்து போட்டு விட்டு இருந்தாலும் காற்றில்லாத இந்த வேளை இருவருக்கும் வேர்த்துக் கொட்டத்தானே செய்கிறது இல்லையா நண்பா”

என்று ரகுவும் அவன் கதைக்குத் தோதாக இப்படி சொன்னான்

இந்தக்காலத்தில் வியர்க்கின்ற வேர்வையை வேறு மாதங்களில் கண்டதில்லைத்தானே ? என்ன வியர்வை இது! இப்படி உகுத்துக் கொட்டுகிற வியர்வை! சீச சீ...

மீண்டும் விமலன் சொன்னான்.

“இந்த வேர்வையை தாங்கிக் கொள்கின்றதான் இந்த கொடுமைக்குப்பதிலாக அங்கே பார் அந்த வானத்து நட்சத்திரங்களையே பிரித்துக் கொண்டு அதற்குள் நாங்கள் உள் சென்று விடலாம் போல் இருக்கிறது ... என்ன நண்பா ?”

ரகு இப்போது தன் கவிதை சொல்கிற அந்த ரசனை வழியிலும் இறங்கிவிட்டான். அவன் சொன்னதற்கு விமலன் பதிலுக்கு தான் என்ன ஒன்றை சொல்லி அவனை அசத்திடலாம் என்று ஒரு கணம் யோசித்தான். அவன் யோசித்த விஷயத்துக்கு இப்போது பல் முளைத்தது போல வந்து விட்டது.

“எங்கள் வீட்டுக்குக் கொஞ்ச தூரம் தள்ளியதாய் உள்ள அந்த வெட்ட வெளியிலே இப்போது இரவு வேளைதனில் பேய்கள் ஆவிகள்

நடமாடுகிறதாம் நண்பா” பல்லிளித்துக் கொண்டதாய் விமலன் சொன்னான். பேய் என்ற கதையை தொடங்கினால் அக்கதை ரகுவின் மனத்தைப்பிரித்தும் பிராண்டும் என்பது விமலனுக்குத் தெரியும். “பேய் உள்ளது என்று கேள்விப்பட்ட இடங்களிலே நான் கண்களை மூடிக்கொண்டு அந்த இடத்தை கடந்ததாய் இரவு வேளைகளில் ஓடி வந்து விடுவேன்.” என்று ரகு முன்னம் சொன்னதை விமலனும் கேட்டு வைத்திருந்தான். ஆதலினால் வேண்டுமென்றே அவனை குழப்பிப் பார்த்து ரசிக்க ஒரு சிரிப்புச்சிரித்து அவனுக்குக் காட்டி விட்டு விமலன் இந்த கதையை அவனுக்கு சொன்னான்.

ரகுவுக்கு எப்போவுமே பாம்பையும் பேயையும் பற்றி எவரும் கதை சொன்னாலே பயம். அவன் விமலன் சொன்ன பேய் உலா கதையை கேட்டுவிட்டு (சாரம்) சாரத்துக்கு வெளியே விட்டதாய் வைத்திருந்த இருகால்களையும் உள்வாங்கியதாய் மறைத்துக் கொண்டான். ஆனாலும் பயத்தை வெளிக்காட்டாது “பேயோ அன்றி ஆவியோ ஒரு மனிதனுக்குள் ஊடுருவ முடியாது தானே! மனம் என்பது திடமாயிருந்தால் புலன்களின் பொத்தல்களெல்லாம் அடைபட பேய்களால் ஆவிகளால் கூட அதற்குள் உள் நுழைய முடியாது போகும் என்ன நண்பா?”

பயம் இருந்தாலும் வீராப்புப் பேசினான் ரகு. “ஆசைவற்றிப் போகாத மனிதர்கள் மாண்டால் புதை யுண்ட அவர்களது தசை நாறி உருகி அழிந்தாலும் எலும்பு மீண்டும் தசை பூண்டெழுந்து மயானங்களில் அலைந்து திரிவார்களாம் என்கிறார்கள்! பேய்க் கனல் காற்றிலும் குளிரான ஆவி உடலிலாய் அவர்கள் உரு மாறி அலைவார்கள் என்றும் அப்படி கதை சொல்கிறார்கள்”

இது ஒரு பேய் கதை

நீ.பி. அருளானந்தம்

என்று பிற்பாடும் விமலன் சொன்னான். குரல் கலைந்ததாய் விமலன் இவற்றைச் சொன்ன விதம் ரகுவின் மனத்தில் மேலும் பயச் சமையை ஏற்றிற்று. வெள்ளம் போல் வந்து மனதில் விழுந்த விமலனின் பேய்க் கதைகளாலே உடலுக்குள் உள்க் குளிர் பெருகி இந்த புழுக்கத்திலும் அவன் நடுங்கினான். இக்கணம் அவன் கண்களிலே வெளிப்பட்ட பயத்தின் திரட்சியை விமலன் கண்டுவிட்டு "இன்றும் இதை அவனில் பெருக்கெடுக்க ஒரு கதை மேலும் சொல்லுவோம்" என்ற நிலையில் உற்சாகமாகினான்.

"அதிலே பார் ரகு! எங்கள் ஊரிலே நடக்கு மொரு கதையும் இங்குள்ள சனங்களின் வாய்களிலே இரவு வேளைகளிலே அவர்களுக்குள் இப்போது அதிகமாய்ப் பேசப்படுகிறது"

என்று அவன் இதை சொல்ல, விமலனிலிருந்து ஒரு நிழல் இப்போது நிமிர்ந்து எழுவதாய் ரகு இவ்வேளை கற்பனை செய்தவாறு அவனை அரைக் கண் திறந்ததாய் பார்த்தான். ஆனாலும் அரித்து அரித்துக் கொண்டிருக்கும் பயத்திலும் அவனால் கேள்வி கேட்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

"வாயைத்திறந்து அப்படி என்ன அவர்கள் ஒரு புழுத்தல் கதைகள் தேவையில்லாமல் கதைக்கிறார்கள்?"

"அதைத்தான் இப்போது உனக்கு நான் சொல்லுகிறேன் நண்பா! விஞ்ஞான யுகத்தில் இன்றைய மனிதர்கள் எல்லோரும் வாழ்ந்தாலும் அவர்களது வாழ்க்கையை தார் போட்டு குத்தியதாக வைத்தபடி அதற்கும் மேலே நின்று கொண்டிருக்கிறது இந்தப் பேய்ப் பயம்! வெளிச்சமான இடங்களில் கூட இருக்கு வழி உள்ள இருளைக் கண்டு பயப்படும் மனிதன் இப்போதும் இருக்கத்தானே செய்கிறான்! வீண் மனப் பயம் தான் என்ற அந்த உண்மையை அவன் அறிந்தாலும் எப்படியோ அவன் மனம் அதைக்கண்டு பயப் படத்தானே செய்கிறது." என்று தன் கதைக்குள்ளே ரகுவின் மனப் பயமானது ஆறி சிந்திக்கவும் விமலன் அறிவுத் திறனான உண்மை ஒன்றையும் சொன்னான். ஆனாலும்

நிழலில் பேய் எலும்புகளாக உள்ளவை எல்லாம் தசை பூண்டதாய் இப்போதும் எழுந்தவை யாகவே இருந்தன. அந்நிலையில் தான் கேள்விப்பட்ட ஒரு கதையை விமலனுக்கு ரகு சொன்னான்.

"நண்பா இப்படியும் ஒரு சிலர் இந்தக் கதையைச் சொல்லி இதை உண்மை என்கிறார்கள். பழமையான காலத்தையது நாங்கள் வாழ்கிற எங்கள் வீடு என்று சொல்லி மார்த்தட்டி சொல்லுகின்ற கிழடுகட்டைகள் இறந்து போனால் அந்த ஆவி வேறு எங்கும் போயிடாது அந்த சுவருக்குள்ளேயே இருந்து கொண்டு அவைகளெல்லாம் அந்த வீட்டிலே வாழும் தங்கள் பூட்டன், பூட்டி, கொப்பாட்டன், பேந்துரு, பூந்துருவை பார்த்துக் கொண்டு தங்கள் பாட்டுக்கு அதற்குள்ளே இருந்து கொண்டிருக்குமாம். இப்படியான சிலரது வீட்டிலே இப்போது அங்கே யாருமே இல்லாத நிலையும் தற்போது உண்டு தானே,

வெளி நாடு என்று அந்த வீட்டில் உள்ளவர்கள் எல்லோருமே பூராக அப்படி பிறநாடு போய்ச் சேர்ந்து விட்டதால் வாடகைக் குடியிருப்புக்குக்கூட அதை வேறு யாருக்குமே கொடுக்காமல் அந்த வீட்டையும் பூட்டி வைத்தாய் இப்போது வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அதனாலே அப்படியான ஒரு சிலரது பழமை காலமான அந்த வீடுகளிலே இரவு வேளை களிலே, ஓய்ந்து நிற்காத சமையல் குசினியில் ஆகிக் கொண்டிருப்பதான சத்தங்கள் கேட்டுகிறதாம். குளியல் அறையில் யாரோ குளிப்பதும் உடுப்புகள் தோய்ப்பதும் பிழிவதுமான சத்தம் தொலை தூரம் வரை கேட்கும் அளவுக்கும் சத்தமாய்க் கேட்கிறதாம். இதையெல்லாம் கேள்விப்படும்போது அவர்களது சொல்லாடல்கள் மூளைக்குள் தீப்பிடித்து நின்றே எரியும் தீண்டுதலாக எனக்குள்ளே இருக்கிறது... இந்த நிலையை என்னில் இருந்து மாற்றிட அவற்றையெல்லாம் விலகி நீராக என்றிட வாய்ச் செய்திட எனக்கு ஒரு வழி நீ காட்டேன்

நண்பா என்று விடிவு தேடும் ஆவலுடன் ரகு விமலனைக் கேட்டான். அவன் அவ்வாறு கேட்கவும் "ரகுவின் மனம்தான் இப்போது நேரடியாக வெளியே என்னோடு வாய் புலம்புகிறது" என்றதாக விமலன் தன்னில் கண்டுணர்ந்தான். ரகுவை இந்த பயப்பெருக்கத் திலிருந்து மீட்க என்ன ஒரு வழியை இதற்கென எடுத்தாள்வது என்ற யோசனையில் ஆமையை முன்னால் நகரவிட்டு அது ஊர்ந்த கோடுகளிலாய்த்தன் சிந்தனையை வைத்தது போன்று பிறகு செயல்பட்டான்.

கடல் சேறு வீசும் காற்றின் வாடை இந்தப் புழுக்க நேரத்திலும் சேர்ந்ததாய் அடித்துக் கொண்டிருந்தது. பச்சை பசுமை உலகமே மூழ்கியதான நிலைமையாகவேதான் சருகுகளாய் மாறியது போன்ற மன நிலையில் இருவரும் இருந்தார்கள். ஆனாலும் துயில் கொள்ளும் ஆசையும் கண் இமைகள் வரை அவர்களிடத்தில் பரவியிருந்தது. தூக்கம் வரும் நேரத்தில் மூளை பிரகாசிக்காமல் இருப்பது என்பது வழக்கம்தானே என்றாலும் நெருங்கி நெருங்கி வரும் யோசனையில் வந்துதித்த புதிய வழியினை இப்போது ரகுவினிடத்திலாய் செயல்படுத்தி அதைபரீட்சித்துப் பார்க்க விமலன் தயாராகினான்.

இந்த யோசனையை உடனடி செயலாக்க "நண்பா இதற்கெல்லாம் நீ நிறைவானதொரு பரிகாரம் தேட ஒரு வழி என்னிடத்திலுண்டு, அந்த வழியை நான் சொன்னால் நீ கேட்பாயா?" என்று அவன் கேட்டான். அவனது கண்களில் தெரியும் நோக்கத்தையும் கண்டு கொண்டு ரகு உடனே "என்னில் படர்ந்து கொண்டிருக்கும் பயத்தை நீ மாற்றினால் எனக்கு அதனால் பெரிய நன்மை உண்டு! உனக்கும் அதனால் நான் நன்றியும் சொல்வேன்!" என்று அன்பாக பேசினான்.

"நண்பா தேகமெங்கும் மனதிலெழுந்ததாய் விரிகோலம் போட்டிருக்கும் பயத்தை உன்னிடமிருந்து நான் பத்து நிமிடங்களில் கண்டிப்பாக மாற்றிக் காட்டு கிறேன்! அதற்காக நான் சொல்லும் இந்த சிறிய விஷயத்தை நீ செய்தாக வேண்டும். அப்படி நீ செய்வாயா?" அழுகி வடியும் இரவின் வெளிச்சத்துக்குள்ளும் விமலன்

இவ்விதம் கேட்டது ரகுவின் மனதில் வெளிச்சம் ஏற்படுத்தியதாக இருந்தது. உடனே அவன் என்ன கேள்வியிது? ஏன் நீ இப்படியாக கதையில் நூல் பின்னுவது போல பின்னுகிறாய்? எனக்கு எப்போதும் பயமின்றி மூச்சுவிடும் நிலை வேண்டும். நீ என்ன செய்யச் சொல்கிறாயோ அதை உடனே நான் செய்கிறேன்” என்று மனதில் ஆர்வமான நிலையோடு கவனமெடுத்து சொற்களை சொன்னான் “நீ நினைப்பது போல இந்த சிகிச்சைவழி உனக்கு கஷ்டமே இல்லை ரகு! பத்தே பத்து நிமிடங்கள் நீ கண்களை மூடியபடி நுனி நாசியில் உன் பார்வையை ஊன்றியதாய் வைத்தபடி சிந்தனையாக அதை நீ செய்தால் உன்னில் தொட்டுள்ள பயம் தேயும் நிலையை உடனே நீ காண்பாய்! இதை ஒவ்வொருநாள் காலையிலும் நீ செய்து வர வேண்டும். எதற்கும் ஆரம்ப பயிற்சியாக இப்போது நீ உன் கண்களை மூடி சொன்னது போல செய்து பார்! பாழ்சுவரில் மறைந்திருப்பது போல இருக்கும் இந்தப் பயப் பூச்சிகள் இந்தப் பயிற்சி முறையால் இப்போதிருந்தே உனக்கு அழியத் தொடங்கும்! உன் மனம் நிம்மதிப் பட்டதாயிருந்து சுகித்திருக்க இதை விட வேறு வழியே இல்லை நண்பா” என்று விமலன் சொல்லியவாறு தன் கதைக்கு நிறுத்தம் வைத்தான். பேய்ப் பயத்தை மனதிலிருந்து தடுக்கும் முயற்சிக்கான பயிற்சி - இவ்வளவு எளிமை பெற்றதாய் இருக்கிறதே என்று ரகு நினைத்து உடனே சந்தோஷித்தான்.

“நண்பா நீ சொல்லியது போல பத்து நிமிடங் களிலேயே எனக்கு அதனால் விடிவு ஏற்படுகிறது என்றால் இதைவிட மிக இலகுவான பயிற்சி முறை

எனக்கு வேறொன்றுமில்லைத்தானே? சரி சரி இப்போ திருந்தே நீ சொல்லியவாறு செய்திட நான் கண்களை மூடி சிந்தனையை இழுத்து வைத்து மூக்கின் நுனி நோக்கி பார்க்கிறதாய் இருந்திருக்கிறேன் ... இந்தச் செயல் முறையிலே எனக்கு நன்மை ஏற்படின் நூறு கோடி புண்ணியம் உனக்கு உண்டு” என்று சொல்லி விட்டு அவன் கண்களை மூடியபடி இருட்டு ஆரங்களுக்குள் ஊடுருவினான். ஆனாலும் கடல் காற்றின் அழுகிய வாசனை சுவாசத்தில் அவனுக்கு ஆவேசமாய் அதிர்ந்து கொண்டிருந்தது. மூக்கின் நுனி போகாமல் உள் நினைப்பு அழுகிய நாற்றத்தால் முறித்ததாய் இருந்தது. இந்நிலையில் பத்து நிமிட காலம் அவனுக்கு இறுகினதாய்த்தான் கடந்தது. இவ்வேளை வேக விசையில் கண்களை அவன் திறந்து பார்வையை சரியாக முன்னே நிறுத்தினான். அவன் கண்முன்னே பார்வை பட்ட இடம் அப்போது மௌனமாகக் கிடந்தது. விமலனை அங்கே காணாத பயமானது அவனை எதிரியாகத் துரத்துவதாக இருந்தது. உடனே அவன் தலையை திருப்பி வீட்டுப்பக்கமாகப்பார்த்தான். படுக்கை அறை ஒன்றில் மாத்திரம் அங்கே வெளிச்சம் அவனுக்கு தெரிவதாய் இருந்தது.

அவனில் ஏதோ ஏறி உட்கார்ந்தது போன்ற உணர்வு விரரென்றதாய் ஏற்பட்டிட உடனே துடித்துப் பதைத்ததாய் பதறி எழுந்து வீட்டுப்பக்கம் நோக்கி அவன் ஓடத்தொடங்கினான். உடலையே உடைத்தெறியும் அந்த ஓட்டத்துக்குள்ளும் அவன் காலடி ஓசை போன்றே திரும்பக் கொணரும் ஓசைத் தெறிப்புகள் அவனை நடுங்கக்கதற ஓடவாய்த் துரத்திக் கொண்டதாகவே இருந்தன.

கந்தக நச்சு வாங்கி
மயங்கி மரித்த கடவுள்கள்
கற்பூர வாசனையில்
உயிர் பெற்று
குறையேதுமின்றி
குன்றாய் விரிந்து நிற்கின்றன.

குண்டுபட்டு குறுகிச் சிதைந்து
வாழ்க்கை தேரேற சின்னாபிக்கும்
சிறகிழந்த மனிதர்கள்...

பரமார்த்த விடுதலைக்காய்
ஜீவாத்ம சங்கமிப்பில்
ஆன்மீகத்தை சிறைப் பூட்டி
ஆணவத்துக்கு அடிகல் நட்டு
ஆலய விகாரிப்புகள்
வரலாற்றை நிரல்படுத்த
வள்ளலாய் வரும் தலைகள்
தலைமுறையில்

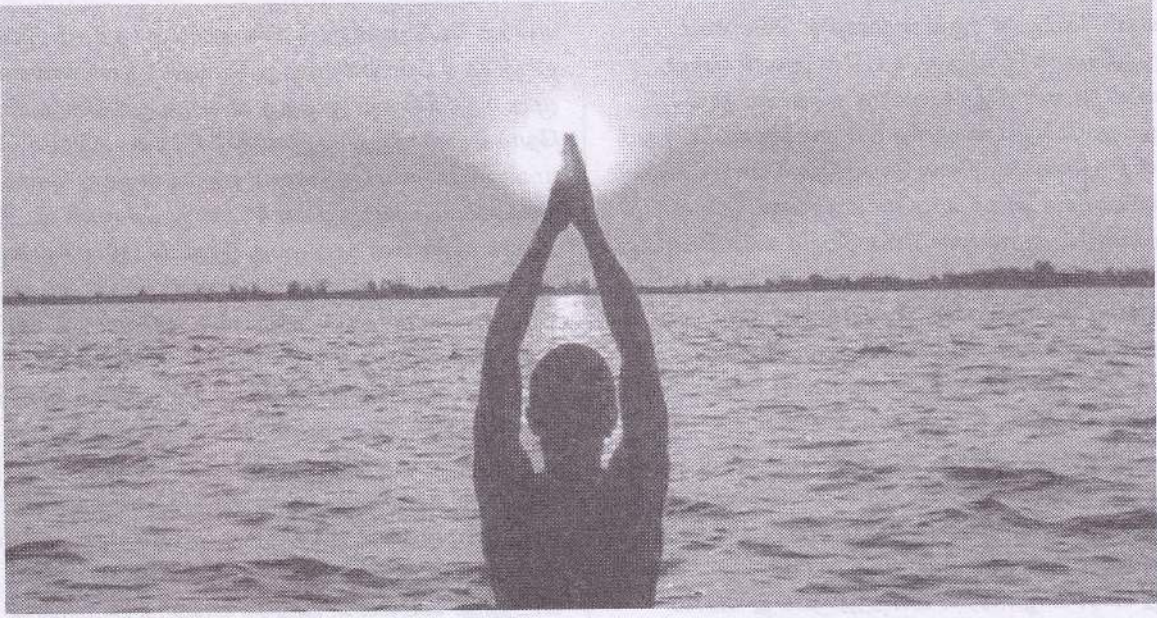
அங்கே
கோயில் வாசலிலும்

-கொற்றையூர் சிவ.சிவகுமார் -

குடிசை மூலையிலும் பசி
இரப் போர்க்கு இல்லை எனும்
கோயில் கொண்டு
அபிஷேகம் செய்
அவன் சிரிப்பில்
இறைவனைக் காணலாம்.

**இறைவன்
இருக்குமிடம்**

தமிழர் வரலாற்றில் “இயற்கை வழிபாடு”

வாகரைவாணன்

தமிழன் தலை நிமிர்ந்து நின்ற காலம் 2600 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட சங்க காலம் ஆகும். கடவுள் நம்பிக்கையோ அல்லது சமய நம்பிக்கையோ காலான் றாத அக்காலம் அவனை ஓர் உலகியலாளனாகவே (Materialist) அன்றைய உலகின் முன் நிறுத்தியது. இந்த உண்மையே தமிழருக்கும் ஆரியர் (கி.மு. 1500) என்ற வேற்றினத் தவருக்குமிடையே மிகப் பெரிய வேறுபாட்டை விதைத்தது. இந்த வரலாற்றை மிக அண்மைக்காலத்தில் தமிழ் நாட்டின் “கீழடி” என்னும் சிற்றூரில் மேற்கொள்ளப்பட்ட அகழாய்வின் போது கிடைக்கப்பெற்ற பதினைந்தாயிரத்திற்குமதிக்கமான பொருட்களில் சமயம் சார்ந்தது என ஒரு பொருள் கூட இல்லாமை உறுதிசெய்யக் காண்கின்றோம். இது காரணமாகவே தொல்லியல் ஆய்வாளர் பால கிருஷ்ணன் சங்க காலத் தமிழர் வாழ்க்கையை (Celebration of Life - கொண்டாட்டமான வாழ்க்கை) என்று அழகுபடக் கூறுவார்.

அகழாய்விலிருந்து வெளிப்படுத்தப்பட்ட தமிழரின் இந்த பழம்பெரும் வரலாற்றை முற்காலச் சங்க இலக்கியங்கள் முன்கூட்டியே தெரிவித்திருப்பினும் நாம் அதை அசட்டை செய்த நிலையிலேயே “கீழடி” மீண்டும் அவ்வரலாற்றைக் “கிண்டி” எடுத்து நம்மைக் கொண்டாட வைத்திருக்கிறது. இக் கொண்டாட்டத்திற்கு அன்று குழிபறித்த பெருமை களப்பிரர் காலத்தில் (கி.பி. 2ம் நூற்றாண்டு) எப்படியோ தமிழரை இறுகத் தழுவிக்கொண்ட இந்திய வைதீகத்தையே (இதன் செல்வாக்கைச் சிலப்பதி காரத்தில் காணலாம்) சாரும். அதே நேரம் அம்

மண்ணில் (வட இந்தியாவில்) தோற்றம் பெற்ற (கி.மு. 5ம் நூற்றாண்டு) அசீவகம், சமணம், பௌத்தம் என்னும் கடவுள் நம்பிக்கையற்ற அறநெறிகள் வைதீகத்திலிருந்து பெரிதும் வேறுபட்டிருந்தமையை இச்சந்தர்ப்பத்தில் நாம் மனதில் பதித்துக் கொள்ளுதல் வேண்டும்.

ஆயினும் அறிவின் (Wisdom) எதிரியான (FOE) உணர்ச்சியில் (Emotion) இருந்து ஊற்றெடுக்கும் பக்தி (PIETY) க்கு ஊன்றுகோலாக நின்று அதனை வளர்த்தெடுத்த “பெருமை” காரைக்கால் அம்மையார் (கி.பி. 5ம் நூற்றாண்டு) என்னும் கைம் பெண்ணையே சாரும். குடும்ப வாழ்வில் அம்மையாருக்கு ஏற்பட்ட குழப்பம், கணவன் வேறொரு பெண்ணின் கரம் பற்றியமை என்பவற்றால் உள்ளம் முழுமையாக உடைந்து போன அவ்விதவைப் பெண் ஆறுதலையும் அமைதியையும் தேடி ஆரியரால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட “ஆண்டவ”ரிடம் சரண அடைந்து “பக்தி” என்ற தீயை மூட்டிவிடலானாள். அது “புறநானூற்றை”ப் புறம் தள்ளி விட்ட தமிழர் மனங்களிலெல்லாம் வேகமாகப் பற்றி எரியத் தொடங்கியது. இதுவே தமது இயற்கை வழிபாட்டிற்குக் காரணமான பகுத்தறிவைத் தமிழர் இழக்கவும் செய்தது. அதே நேரம் இச் சொல்லுக்கு (பக்தி) நிகரான ஒத்த சொல் கூட நம் தமிழ் மொழியில் இல்லை என்பதனால் சங்க காலத் தமிழர்களின் கண்களில் அதன் நிழல்கூடப் படியவில்லை என்ற உண்மையையும் நாம் உரக்கவே சொல்ல வேண்டியுள்ளது. இச் சொல் (பக்தி) போன்றே மதம், சமயம் என்னும் சொற்களும் சங்க காலத் தமிழருக்கு அந்நியமானவை என்னும் பேருண்மையையும் தமிழ் அறிஞர்களில் மதிப்பு வாய்ந்தவரான மறைமலை

அடிகளிடம் இருந்து அறிந்து கொள்ளலாம். அவர் சொல்கிறார்.

கி.பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டிற்குப் பிற்பட்ட நூல்களில் மட்டுமே மதம் என்னும் சொல் கடவுளைப் பற்றியாதல், உயிரைப் பற்றியாதல், உலகத்தைப் பற்றியாதல், ஒழுக்கத்தைப் பற்றியாதல் மக்கள் குழுவினர் கொண்ட கொள்கைக்குப் பெயராய்த் தமிழ் நூல்களில் வழங்கப்பட்டு வருகின்றது. கி.பி. 3ம் நூற்றாண்டுக்கு அஃதாவது இற்றைக்கு ஆயிரத்தொழு நூறு ஆண்டுகட்கு முற்பட்ட நூல்களில் மதம் என்னும் சொல் கொள்கை என்னும் பொருளில் வருதலைக் காண்கிலம். புறநானூறு பரிபாடல், பத்துப்பாட்டு முதலான பழைய இலக்கியங்களில் மதம் என்னும் சொல் கொள்கை என்னும் பொருளில் வரவில்லை. பண்டைத் தமிழ் இலக்கணமான தொல்காப்பியத்திலோ மதம் என்னும் சொல்லாதல் சமயம் என்னும் சொல்லாதல் எவ்விடத்தும் வரவேயில்லை. அங்ஙனமே மணிமேகலையிலும் சமயம், மதம் என்னும் சொற்கள் வழங்காமையை உற்று நோக்குங்கால் ஆயிரத்து எண்ணூறு ஆண்டுகட்கு முன்னே இத்தென் தமிழ் நாட்டின் கண்ணே பல்வகைச் சமயப் பகுப்புகள், பல்வகை மத வேறுபாடுகள் இருந்திலாமை தெற்றென விளங்கா நிற்கும். (தமிழ் மதம் பக்கம் 45 46)

மறைமலை அடிகளின் மேற்படி ஆய்வுரையின் படி ஏறக்குறைய இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு தமிழ்நாடு முழுவதும் இயற்கையோடு இரண்டறக் கலந்து இன் புற்றிருந்தமை தெளிவாகின்றது. அத்தகையதொரு காலகட்டத்தில் வட இந்திய வைதீக, சமண, பௌத்த சமயங்கள் தமிழ் மண்ணில் அடி எடுத்து வைத்துவிட்டன என்று கூறப்பட்டாலும் அன்றையத் தமிழர் அதனைப் பொருட்படுத்தவில்லை என்பதற்கு அம் மக்களின் பாரம்பரிய “நடுகல்” வழிபாடே காரணம் ஆகும். ஏனெனில் அன்று தமிழ் நாட்டை ஆண்ட மன்னர்கள் போன்றே இந்நடுகல்லும் தமிழர்களுக்குக் கடவுளாகவே காட்சி தந்தது.

இவ்விதம் தமக்கென்று ஒரு தனித்துவத்தோடு (Unique) வாழ்ந்து கொண்டிருந்த சாதாரண தமிழர்கள் அனைவரும் இந்தோ - ஐரோப்பியரால் (Indo Europeans) பேசப்பட்ட மொழிகளில் ஒன்றான சமஸ்கிருதம் பற்றிக் கிஞ்சித்தும் சிந்தியாமல் பல்லாயிரம் ஆண்டு காலப் பழைமையுடைய தம் தாய் மொழி தமிழையே பேணிக் காத்து வந்தமை எமக்கு மிகுந்த பெருமை தருவதாகும்.

இத்தகு வரலாற்றின் சொந்தக்காரர்களாகிய நாம் சமயம் மதம் என்னும் சொற்கள் போலன்றி அக்காலத்திலும் பயன்பாட்டில் இருந்த “கடவுள்” என்னும் சொல் எப்படிப்பட்ட பொருளைக் கொண்டிருந்தது என்பதை இன்றைய அறிவியல் காலத்தில் அறிந்து கொள்ளுதல் பயன்தரத்தக்கதாகும்.

இற்றைக்கு 2600 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட சங்ககாலத்தில் மாறுபாடான கருத்துக்களைக் கொண்டிருந்த இச் சொல் (கடவுள்) “பரத்தை” என்னும் பொருள் பெற்றிருந்தமையைச் சங்க இலக்கியங்களில் ஒன்றான குறுந்தொகையில் (பாடல் 203) காணும் போது கற்றவர்க்கும் வியப்பு ஏற்படவே செய்யும். ஆனால் அதுதான் உண்மை என்பதை அதற்குத் தெளிவுரை எழுதியவர்களில் ஒருவரான புலியூர்ச்

கேசிகளின் “கடவுள் நண்ணிய பாலோர் போல ஓர்இனன் ஒழுகும் என்றது, பக்தர்கள் இல்வாழ்வினை வெறுத்து மனைவியரை ஒதுக்கி வாழ்தல் போல நடக்கின்றனர் என்பதாம். இங்கே “கடவுள்” என்றது அவன் கொண்ட பரத்தையைக் குறித்துக் கூறியதுமாகும்” என்னும் ஆய்வுரை எடுத்துக்காட்டும்.

மேலும், அக்கால கட்டத்தில் தமிழ் நாட்டை ஆட்சி செய்த மன்னனைத் தமிழர்கள் “கடவுள்” எனக் கொண்டமையையும் (புறம் - பாடல் 186) கடவுளை விட அன்றைய மாவீரர் கல்லறைக்குத் தமிழர் காட்டிய அளவு கடந்த மரியாதையையும் (புறம் - பாடல்கள் 306, 335) அறியும் போது தமிழர் வாழ்வில் “கடவுள்” வழிபாடென்பது இந்திய வடபுலத்தில் இருந்து தமிழ் நாட்டை ஆண்ட அந்நியரான பல்லவர் காலத்திலேயே (கி.பி. 6 முதல் 9ம் நூற்றாண்டு வரை) மிகப் பெரிய அளவில் இறக்குமதி செய்யப்பட்டதொன்று என்னும் வரலாற்றுண்மை பளிச்சிடக் காண்கின்றோம்.

இனி, கடவுளைக் குறிக்கும் “தெய்வம்” எனும் சொல்லுக்கு வரலாம். இச் சொல்லின் அடிச் சொல்லாக இருப்பது “தே” என்னும் தமிழ்ச் சொல் என்பதை அரும்பெரும் தமிழ் அறிஞர்களில் ஒருவரான தேவநேயப் பாவாணரின் அப்பெயரே எடுத்துக்காட்டும். ஆனால் வட மொழியில் “தேவ” என்றும் அதன் சகோதர மொழிகளான கிரீக், லத்தீன், ஆங்கிலம் ஆகிய மொழிகளில் Theo, DEO, Deity எனவும் வழங்கும் இச்சொற்கள் யாவும் மேலே குறிப்பிட்டுள்ள “தே” என்னும் தமிழ்ச் சொல்லின் திரிந்த வடிவங்கள் என்பது தெளிவு.

தமிழரின் பழம்பெரும் இலக்கண நூலான தொல்காப்பியம், சங்க இலக்கியங்கள், திருக்குறள் ஆகிய கருவூலங்களில் இடம்பெற்றுள்ள தெய்வம் எனும் சொல்லின் மூலமான “தே” என்னும் சொல் “சொல்” கடவுள் மறுப்பை வெளிப்படுத்தும் Atheism என்னும் சொல்லில் (Theo) இருப்பதும் ஆங்கிலம் கற்றோர்க்கும் ஆச்சரியத்தைத் தரலாம். இவ்வாச்சரியம் உண்டாவ தற்கு அச்சொல்லின் முதல் எழுத்தாகிய A என்பதே ஏதுவாகும். இல்லை (NOT) என்னும் பொருளை உடைய அவ்வெழுத்தை (A) அச் சொல்லில் இருந்து வேறு படுத்திப் பார்க்கும் போதுதான் அது “கடவுட்கோட்பாடு” (Theism) என்னும் பொருளைத் தருகின்றது. இது “அசத்தியம்” என்னும் வட சொல்லைப் போன்றது. ஏனெனில் இச் சொல்லில் உள்ள “அ” என்னும் எழுத்திற்கும் (A போன்று) இல்லை என்ற பொருளும் உண்டு. மேலும் Theo என்னும் கிரேக்க மொழிச்சொல் தமிழ்க் கிறிஸ்தவர்களின் பெயரிலும் இருப்பதற்கு தியோகுப்பிள்ளை (Theogupillai) என்னும் பெயர் தக்கதோர் உதாரணம் ஆகும்.

“தெய்வம்” என்றதும் எல்லோருக்கும் “கடவுள்” என்னும் சொல்லும் நெஞ்சில் எழும். ஆனால் இச்சொல்லுக்கும் (தெய்வம்) இயற்கை (Nature) என்னும் பொருளும் இருப்பதை தொல்காப்பியம் (பால்வரை தெய்வம் - தொல் 541) எடுத்துக் காட்டும். இது போன்றே Deity (இது DEO என்னும் லத்தீன் சொல்லின் திரிபு) என்னும் ஆங்கிலச் சொல்லுக்கும் “இயற்கை” என்னும் பொருள் உள்ளதை ஆங்கில அகராதி வெளிப்படுத்தும். மொழியியல் தரும் இவ்வுண்மை ஆதிகாலத்து மக்கள் இயற்கையையே வணங்கினர் என்பதும் அதன் பின்பே

அம்மக்கள் தம் விருப்பம் போல் தெய்வங்களையும் கடவுள்களையும் படைத்து அவற்றை மலைகளிலும் காடுகளிலும் உறைய வைத்தனர். (உதாரணம் : ஐயப்பான் வழிபாடு) என்பதும் மானுட இயல் வரலாறு தெரிவிக்கும் மறுக்க முடியாத உண்மையாகும்.

இனி, தெய்வங்களோடும் கடவுள்களோடும் பிரிக்க முடியாத பிணைப்பினைக் கொண்டிருக்கும் கோயிலின், பக்கம் நமது கவனத்தைத் திருப்பலாம். இச்சொல் தமிழ் இலக்கணத்தின்படி “கோவில்” என குறிக்கப்பட்டாலும் பேச்சு வழக்கில் அதுவே கோயில் எனத் திரிந்து வழங்கலாயிற்று. இச்சொல் (கோயில்) சங்க காலத்தில் அரசன் அரண்மனையைக் குறித்தது என்பதினை “சோளன் கோயில்” (புறம் - 378) என்னும் சொல்லாட்சி வெளிப்படுத்தும். அரசனின் (கோ. அரசன்) இல்லம் (இல்-இல்லம்) என்னும் பொருளை உடைய இச்சொல் பிற்காலத்திலேயே கடவுளின் இல்லமாக காட்சி தரத் தொடங்கியது. இதனை பேராசிரியர் ஆ.வேலுப்பிள்ளை அவர்கள் தோத்திரப் பாடல்களின் காலம் என்று சொல்லும் (தமிழ் இலக்கியத்தில் காலமும் கருத்தும் - பக்கம் - 96) பல்லவர் காலத்திலேயே (கி.பி. 6 முதல் 9 வரை) அரசனின் அரண்மனைகளான கோயில் கள் ஆண்டவன் என்று சொல்லப்படுவோனின் இருப்பிடங்களாக்கப்பட்டன எனும் கூற்று உறுதி செய்யும். இக்கோயில் திறப்பு விழாக்களைச் சிறப்பாகச் செய்து வைத்தவர்களில் சம்பந்தர், சுந்தரர், திருநாவுக்கரசர் (அப்பர்) ஆகியோர் மிக முக்கியமானவர்கள்.

இம் மூவரைப் போன்றே மாணிக்கவாசகர் (கி.பி. 9ம் நூற்றாண்டு) என்னும் மற்றுமொரு சிவன் அடியார் சங்காலத் தமிழனின் கண்ணில்படாத சிவன் என்னும் சிறு தெய்வத்தை “தென்னாடுடைய சிவனே போற்றி (போற்றித்திருவகவல் திருவாசகம்) என்று அனைவருக்கும் அறிமுகம் செய்து வைத்தார். அதே நேரம் தமிழ் நாட்டின் “சிதம்பரம்” என்ற ஓரிடத்திற்கு கோயில் என்றும் பெயர் தூட்டும் அரங்கேற்றமும் நடந்தேறியது. கோயில் என்னும் சொல்லுக்குப் பதிலாக ஆலயம் என்ற சொல்லும் பிற்காலத்திலேயே அறிமுகம் ஆனது என்பதை “ஆலயம் தொழுவது சாலமும் நன்று” என்னும் மூன்றாவது ஓளவையாரின் (கி.பி. 16ம் நூற்றாண்டு) வாக்கு எடுத்துக்காட்டும்.

பெரும்பாலான தமிழரிடையே இன்று முக்கியத்துவம் பெற்று விளங்கும் சிவன் என்னும் கடவுள் ஆரியரின் புராணக் கதைகளோடு பெரிதும் சம்பந்தப்பட்டிருப்பினும் அப்பெயர் சிவந்தவன் (சூரியன்) என்னும் பொருளையே தரும் என்ற தமிழ் அறிஞர் ந.சி. கந்தையாபிள்ளையின் வாக்கினை சிவன் அடியார்களில் ஒருவரான மாணிக்க வாசகரின் திருவாசகத்தில் இடம்பெற்றிருக்கும்.

ஈசனடி போற்றி யெந்தையடி போற்றி
தேசனடி போற்றி சிவன் சேவடி போற்றி
(சிவபுராணம்)

எனும் பாடலின் இரண்டாம் அடி தெளிவாக வெளிப்படுத்துவதை அதில் உள்ள தேசன் (தேச) என்னும் சொல்லின் “ஒளி நிறைந்தவன்” என்ற பொருளும் சேவடி என்னும் சொல்லுக்குரிய “சிவந்த திருவடி” என்னும் பொருளும் அப்படியே ஏற்றுக்

கொள்ளக் காண்கின்றோம். இதிலிருந்து சிவன் செந்நிற மானவன் என்பதும் அந்நிறம் சூரியனையே குறிக்கின்றது என்பதும் உண்மையாகின்றது. இதே கருத்தினையே மாணிக்கவாசகர் தமது திருவாசகத்தின் ஒருவாசகமாகக் கொண்டுள்ளமையையும் அறிய முடிகின்றது.

சிவன் என்னும் சொல்லுக்குச் சிவந்தவன் என்னும் பொருள் இருப்பதையே “சிவன் ஒளிபாதமலை” என்ற பெயரும் உணர்த்தும். இதற்குச் சிவனின் (சூரியனின்) ஒளி அடிச்சுவடு (பாதம்) படும் மலை என்று பொருள். இவ்வண்மையை தமிழ் நாட்டில் உள்ள மற்று மொரு மலை வட மொழியில் அருணாச்சலம் (அருணன் - சூரியனை, ஆச்சலம் மலை) என்று அழைக்கப்படுவதிலிருந்து தெரிந்து கொள்ளலாம். இதிலிருந்து இவ்விரு மலைகளும் (சிவனொளிபாத மலை, அருணாச்சலம்) பழந்தமிழரின் ஒளி வழிபாட்டிற்குரிய இடங்களாக இருந்து வருகின்றமை நீண்ட வரலாற்றுக்குரியதாகும்.

சிவன் என்னும் சொல்லைப் போலவே இந்து மதத்தின் ஒரு பிரிவாக விளங்கும் வைணவக் கடவுளாகிய விஷ்ணு (விட்டுணு) என்னும் சொல்லும் விண் என்னும் தூய தமிழ்ச் சொல்லின் திரிபு என்பர். இதற்கு மேகம் என்றும் பொருள். இது போன்றே விஷ்ணுவின் மற்று மொரு பெயரான “திருமாலில்” உள்ள மால் என்னும் சொல்லுக்கும் மேகம் என்று பொருள். திரு என்பது அதன் அடைமொழி. அதற்கு அழகு என்று பொருள். இதன்படி இச் சொற்கள் இரண்டும் வானில் வலம் வரும் கார்மேகத்தையே நமக்கு நினைவுபடுத்துகின்றமை நிரூபணமாகின்றது. இவற்றில் இருந்து பழந்தமிழ் மக்கள் (வேட்டுவர், குறவர் என்போர்) ஒளியின் வடிவமான கதிர்வளையும் (கதிர் - ஒளி) மழைக்குக் காரணமான மேகங்களையும் வழிபட்டமையையே அச்சொற்கள் (மால், விஷ்ணு) வெளிப்படுத்தக் காண்கின்றோம். “ஒளி” என்னும் தமிழ்ச் சொல்லின் பொருளையே (பிரபை) பிரமா என்னும் வட சொல்லும் உணர்த்துவதை நாம் மறந்து விடக்கூடாது.

இதுபோன்றே சங்க காலத்தில் லக்ஸ்மி என்னும் பெண் தெய்வம் “திரு” என்றும் “மா” என்றும் அழைக்கப்படலாயிற்று. இவ்விரு சொற்களுக்கும் அழகு, ஒளி என்னும் பொருள் உண்டு. இதே பொருளையே “லக்ஸ்மி” என்னும் வட மொழிச் சொல்லின் மூலமாக விளங்கும் Lux, Lucis என்னும் லத்தீன் சொற்களும் கொண்டுள்ளன. (இச் சொல்லே Lux Soap எனும் பெயரில் ஒருவித சவர்க்காரம் உருவாகவும் காரணமாயிற்று) இதிலிருந்து, அன்றையத் தமிழரின் ஒளி வழிபாட்டையே மேற்படிச் சொற்கள் வெளிப்படுத்துவது போல கிரேக்கர் உரோமர் முதலானோரும் அவ்வழிபாட்டில் ஈடுபட்டிருந்தமையை Apollo (சூரியன்) Diana (சந்திரன்) ஆகிய தெய்வங்களின் பெயர்களும் எடுத்துக்காட்டும்.

தமிழரின் இயற்கை வழிபாட்டிற்கு சங்க காலத்தில் தமிழர் மேற்கொண்ட “விளக்கீடும்” ஒரு நல்ல உதாரணமாகும். கார் என்னும் சொல்லுக்கு இருள் என்றும் பொருள். இதன்படி, கார்த்திகை மாதம் என்பது இருள் நிறைந்த மாதம் என்பது வெளிப்படடை. இக் காலத்திலேயே ஒளியை வேண்டி தீபம் ஏற்றுதல் ஒரு விழாவாகவே நம்முன்னோரால் நடத்தப்பட்டது. இதனை சங்க இலக்கியங்களில் ஒன்றான அகநானூறு, மழைகால் நீங்கிய மாக விசும்பில்

குறுமுயல் மறு நிறம் கிரைமதிநிறைந்து (பாடல் - 191)
என எடுத்துச் சொல்லும்.

சங்க காலத்தில் சமயச் சார்பின்றி நிறைவுற்ற இவ் விழா பிற்காலத்தில் ஆரியர்களால் சைவ, வைணவ விழாக்களாக மாற்றப்பட்டமைக்கு தமிழரின் அறியாமையும் ஒரு முக்கிய ஏதுவாகும்.

இதுபோன்றே “தை நீராட்டுவிழா” அதன் பெயருக்கேற்ப தை மாதத்திலேயே இடம்பெற்றது. இதனை “நற்றிணை” எனும் சங்க இலக்கியம்

தை இத்திங்கள் தண் கயம்படியும்

பெருந்தோட் குறு மகள்

என்று கூறும். இவ்விதம் சங்க காலத்தையலர் தைத்திங்களில் பாலை புனைந்து பின் நீரில் நீந்தி விளையாடியமையை பல்லவர் காலத்தைச் (கி.பி. 6 முதல் 9 வரை) சேர்ந்த ஆண்டாள் என்னும் நாச்சியார் மார்கழித் திங்கள் மதிநிறைந்த நன்னாளால் நீராட்போதுவீர போதுமினோ நேரிழையீர் என்று மாதத்தையே மாற்றிப் பாடுவதைக் காண்கின்றோம்.

சமயச் சார்பற்ற இவ்விழாக்களின் உச்சமாகத் திகழ்வது தைத்திருநாள் என்னும் பொங்கல் விழாவாகும். உழவுத் தொழிலுக்கும் உலகிற்கு ஒளிதரும்

கதிரவனுக்கும் ஒரே நேரத்தில் மரியாதை செலுத்தும் இவ்விழா பற்றிக் கருத்துத் தெரிவித்திருக்கும் முனைவர் கோ. ப. சுதந்திரம் “இயற்கைக்கும் கால்நடைக்கும் நன்றி கூறும் விழாவாக இதனைக் கொள்ளலாம். (தமிழர் தம் மரபு வழி வாழ்வில் இலக்கியத்தின் செயற் பாடுகள் - பக்கம் 42) என்பார். எனவே இயற்கையோடு இரண்டறக் கலந்து விட்ட இவ்விழாவை இக்காலத்தில் தமிழர்கள் தாம் சார்ந்த சமய விழாவாக நடத்துவது விழாவின் அடிப்படைத் தன்மையையே சீரழிக்கும் செயலாகும் என்பதை அவர்கள் உணர்ந்து கொள்ளல் வேண்டும்.

முடிவாக, தைத்திங்களை மார்கழித் திங்கள் என்று நாச்சியார் மாற்றியதைத் தொடர்ந்து தமிழர் வாழ்வு முழுவதும் தலைகீழாகப் போனது. இதனால் “இயற்கை” கண்ணில் தெரியாமல் மறைந்துவிட “செயற்கை”யான தெய்வங்களும் கடவுள்களும் வந்து சேர்கின்றன. பகுத்தறிவுக்குப் பதிலாக வெறும் உணர்ச்சியை மையமாகக் கொண்ட “பக்தி” வந்து பக்தர்களோடு கைகுலுக்குகின்றது. மூட நம்பிக்கைகள் அளவுக்கு மீறி முளைவிடுகின்றன. சங்கமருவிய காலத்தில் ஆரம்பமான இந்தச் சரித்திரம் பல்லவர் காலத்தில் பல்லக்கேறுகின்றது பாவம், தமிழரின் இயற்கை வழிபாடு பரிதாபமாக இறந்து போகின்றது. ●

கிராமத்து நினைவு

ராணி சீதரன்

புவாசமாய் மணம்பரப்பும்
கிராமத்து நினைவுகள்,
பசுமையாய் படர்ந்து
சுவாசத்தை நிறைக்கும்
வெற்றிடமாய் கிடக்கும்
வெளிகளில்
விழிநிமிர்ந்தித் தேடல்
தொடர்கிறது.

பனங்காய்க் காலத்தில்
மொய்க்கும் ஈக்களாய்
இதயத்தின் மடிப்புகளில்
படிந்து கிடந்து பரவசப் படுத்தும்
அழகுச் சமைகள்.

தடயங்களாகி மனதைத்
தட்டிக் கொடுக்கிறது
வண்டி இழுக்கும்
காளைகளின் கழுத்தசைய
சண்டியிழுத்துச்
சதிகூட்டும் மணியோசை!

வாலை வழைத்து
விசக் விசக் கென்று
பகையைத் துரத்தி
வலிசமக்கும் மாடுகள்
கற்றுத்தருபவை கணக்கும்

புலர்பொழுதின் மெல்லிருளைக்
கதிர்க்கரங்கள் விலக்க
பாசத்தில் பால் சுரந்த
ஆவின் அழைப்போசை
அயலை எழுப்பும்

ஊர் உறங்கிப் போனாலும்
நாமுறங்கவில்லையென
தாளம் பிசகாத இசையோடு
ஓசையெழுப்பும் காலக்கடிகாரமாய்
பாடல் படிக்கும் சேவல்குரல்கள் ..!

மொத்தக் கனவுகளின்
முழுவடிவம் தபால்காரன்

கடிதக்கட்டுக்கள்
கடவுள் தந்த வரமாக
வீட்டு வாசலிலே
விசில் அடிப்பான்

வசந்தத்தின் வரவுரைக்கும்
மாமரத்துக் குயிலுக்கு
எதிர்த்துக் குரல் கொடுக்க
சலித்துக் கொள்ளாது
ஆங்காரத்தோடு
அறையும் குயிலோசை

அழகுகள் அனைத்தையும்
அடக்கம் செய்தால்
அழகுரலும் அடிதடியும்
வாசல்வரை ஒலிக்க
சின்னத்திரையோடு பலர்
பின்னிக் கிடக்கின்றார்
பெருவாழ்வுப்பேறை
அள்ளித் தருகின்ற
அட்சயபாத்திரமாய்
கையடக்கத் தொலைபேசி

தனிமைப்படுத்திவிட
தனக்குத்தான் துணையாய்
உறவுச்சங்கிலி
அறுபட்டுக் கிடக்கிறது!

“உங்கடை ஆக்களுக்குக் காசை நெடுகவும் அனுப்பிக் கொண்டிருந்தால் நாங்கள் இஞ்சை என்னத்தைச் செய்யிறது”

நான் இப்படித்தான் அவரிட்டைக் கேட்டன். பொறுத்துப் பொறுத்துப் பார்த்தன். முடியேல்லை. கேட்டிட்டன்.

ஊரிலை இருக்கிறவை இஞ்சை ஏதோ மரத்திலை காசு முளைக்குதென்று நினைக்கினம்.

அவருக்கு இதனாலை வருத்தம். அதுக்கு நானென்ன செய்யிறது. வெளிநாட்டிலை இருக்கிறம் எண்டாப் போலை எங்களுக்கென்ன எல்லாம் கொட்டுதே. நாங்களும் மாடுமாதிரி உழைக்கத்தானே வாழிறம்.

இவரின்ரை தமயன் மகளுக்குச் சாமத்தியச் சடங்கு வைக்கவேணுமாம். போதாக்குறைக்கு அவரின்ரை மகள் குதிரை வண்டிலிலை கோலுக்கு வந்திறங்க வேணுமாம்.

அதுக்கு ஐஞ்சு லட்சம் முடியுமாம். உடனே அனுப்பெண்டு போனிலை சொல்லிறார்.

இந்த மடைச்சாம்பிராணிக்கு எதிர்த்துக் கதைக்கத் தெரியாது. தலையாட்டிப்போட்டு ஓடித் திரியிறார்.

இவர் தான் ஏதோ டாக்குத்தர் எண்ட நினைப்பு. பெற்றோல் ஸ்ரேசனிலை காசு வாங்கிற தொழில்.

சொல்லலாம் தானை.

அண்ணர் பாவமாம். சாப்பாட்டுக்குக் கேட்டாலும் பரவாயில்லை. குதிரையிலை மோளை ஏத்த அவர் கேட்கிறார். இவர் இஞ்சு ஓடித்திரியிறார்.

எனக்கு வாயிலை வருகுது. சொல்லிப் போடுவன்.

எவ்வளவுக்குத் தான் பொறுக்கிறது. கட்டின நாளிலையிருந்து இதுதானை தொல்லை.

பிள்ளையளுக்கு உடுப்பு வாங்கக் காசில்லை. ரியூசனுக்குக் காசு குடுக்கவேணும். நாளாந்தம் செலவுக்குக் காசு வேணும். லண்டனிலை குடும்பம் நடத்திறதெண்டால் லேசே.

கோயிலுக்குப் போனால் வெக்கமாய்க் கிடக்குது. ஒரே சாரியையே கட்டவேண்டிக் கிடக்குது. கோயிலுக்கு வாரவை என்ன விதம்விதமாய்க் கட்டி வருகினை.

என்ரை வெக்கத்தையெல்லாம் இந்த மனிசன் எங்க பார்க்குது. ஓடி ஓடிக் கடன் வாங்கிறதுதான் வேலை.

போனவருசம் தங்கச்சிக்காறிக்கு வீடு கட்டிக் குடுக்கிறார். நான் பேசினதுக்கு “உனக்கு நான் தந்தது ராசாத்தி வாழ்க்கை. இல்லையெண்டால் காஞ்சிருப்பாய்” எண்டு திருப்பிக் கத்திறார்.

என்னை இவர் ஊரிலை வந்துதான் கட்டினவர். இவற்றை அக்காதான் கலியாணம் பேசினவ. நான் ஒண்டும் பணக்காறியில்லை. என்ரை அப்பா ஊரிலை மூட்டை தூக்கிறவேலைதான் செய்தவர். நாங்கள் வருமானம் குறைஞ்சு குடும்பமாயிருந்தாலும் மரியாதையாய் வாழ்ந்த குடும்பம்.

ஊரிலை வந்து லண்டன் மாப்பிள்ளை எண்டு பந்தா காட்டி வீடும் பத்துலட்சம் காசும் கேட்டவை தானே.

அதுவும் அந்தக் காசு தமக்கைக்குத்தான் குடுக்க வைச்சவை.

போதாக்குறைக்கு இவரின்ரை தம்பிக்கு மோட்டர்சைக்கிலும் வாங்கிக் குடுக்கவேணுமெண்டு எவ்வளவு ஆட்டம் ஆடிச்சினம்.

படிப்பும் இல்லை. நல்ல தொழிலுமில்லை. ஆக லண்டன் மாப்பிள்ளை எண்ட கிரீடம் தான்.

இவரின்ரை தகப்பனைக் கதைக்கவிட்டால் நூலுக் குள்ளாலை நுழைஞ்சு ஊசிக்குள்ளாலை வந்திடுவர். அவர் எனக்கு மாமா தான். ஆனால் நியாயத்தைக் கதைக்கத்தானே வேணும்.

வாய் முழுக்கப் பொய். தான் லண்டனிலை பெற்றோலியம் கோப்பிறேசனிலை வேலையாம். நானும் என்ரை அப்பா அம்மாவும் அதை உண்மையெண்டு நம்பி அவை சொல்லிறதெல்லாத்துக்கும் ஆட வேண்டியதாய்ப் போய்ச்சுது. கலியாணம் முடிஞ்சு லண்டனுக்கு வந்தாப் போலையெல்லோ இவரின்ரை பொட்டுக்கேடு வெளிச்சத்துக்கு வந்துது. பெற்றோல் நிலையத்தைக் கோப்பிறேசன் எண்டு பந்தா காட்டியிருக்கிறார்.

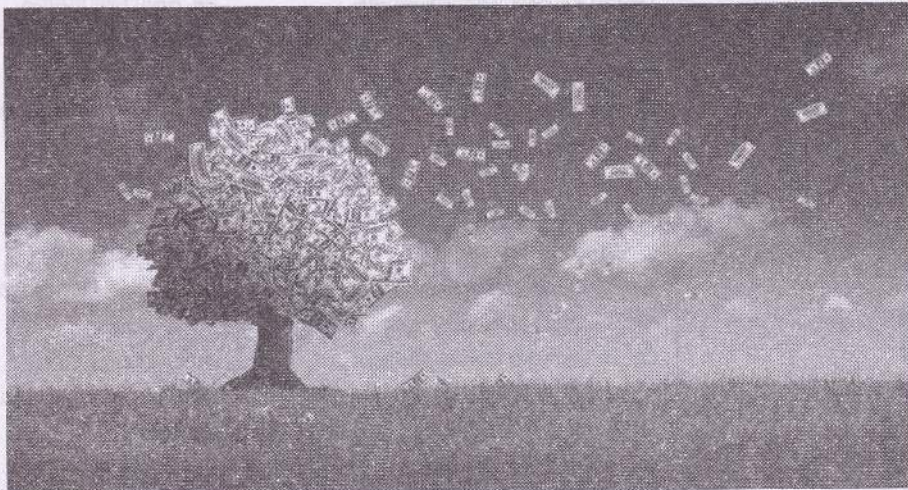
இனியென்ன தாலியை அறுக்கிறதே. நடந்தது நடக்கட்டுமெண்டு முந்தானையை விரிச்சதுதான்.

நான் இன்னும் இதுபற்றி அப்பா அம்மாவுக்கு வாயே திறக்கேல்லை.

நான் என்ரை அப்பருக்கு எத்தனை முறை இந்தச்

என்ரை இவரின்ரை கதை

கரவை மு. தயாளன்

சம்பந்தம் வேண்டாம் என்று சொன்னன். கேட்டால் தானே. இந்த அப்பா அம்மாவுக்கு ஆரும் ஒரு வெளிநாட்டுக்காரனைக் கண்டிட்டால் போதும் கண்ணை மூடிக்கொண்டு எல்லாத்துக்கும் தலையாட்டிப் போடுவினம்.

எல்லாருக்கும் லண்டன் மாப்பிள்ளை கிடைக்காதாம். அதனாலே வந்ததை விடக் கூடாதெண்டு எல்லாத் திசையிலையும் கடன் வாங்கிக் கட்டி வைச்சவர். நீ லண்டனுக்குப் போயிட்டியெண்டால் உனக்குக் கீழை இருக்கிறவையை கூப்பிடலாம் தானே என்ற நினைப்பும் என்றை அப்பருக்கு இருந்தது. மாப்பிள்ளை மாறெல்லாம் தாராள சிந்தனை நிறைந்தவை என்ற நினைப்பு என்றை அப்பா அம்மாவுக்கு.

இப்ப என்ன நடந்தது?

என்றை தம்பியைக் கூப்பிடலாமெண்டு நினைச்சால் முடியேல்லை. லண்டன் மாப்பிள்ளை கையை விரிக்கிறார். ஆனால் தன்னை ஆக்களுக்கு அள்ளிக் குடுக்கிறார்.

அப்பா ஒரே கடிதம் எழுதித் தம்பியைக் கூப்பிடு.. தம்பியைக் கூப்பிடு என்கிறார். நான் என்னதான் செய்யிறது.

இப்ப கூப்பிடிந்தெண்டால் குறைஞ்சது இருபது லட்சம் வேணும். யாரிட்டைக் கேட்கிறது. கடன் தரக்கூடிய எல்லாரிட்டையும் வாங்கியாச்சு. போதாக்குறைக்குச் சிலர் திருப்பித் தரச் சொல்லி நெருக்குவாரம் செய்யினம்.

இந்த நெருக்கடியுக்கை நாங்கள் தவிச்சக் கொண்டிருக்கேக்கை நேற்று இவற்றை மாமன் காரன் மகளுக்குக் கலியாணம் சீதனத்துக்கு பத்து லட்சம் வேணுமெண்டு எழுதியிருக்கிறார்.

உடனை அனுப்பி வை இல்லையெண்டால் என்றை பிள்ளைக்குக் கலியாணம் நடக்காது. கடைசியிலை நான் தற்கொலைதான் செய்ய வேண்டிவரும் என்று மிரட்டல் வேறை. போதாக்குறைக்கு அந்தக் கடிதத்தோடே இவரின்ரை அப்பா அம்மாவின்ரை சிபார்சுக் கடிதம் வேறை.

இவர் சொல்லிறார் மாமன்காரன் ஒரு நாளும் கேட்கயில்லையாம். முதல் முதல் கேட்டிருக்கிறார். எப்பிடியும் குடுக்கவேணுமாம்.

நான் என்றை தம்பியைக் கூப்பிட மாட்டெனெண்டிட்டு மாமன் கேட்டவுடனே

மனிசன் ஒண்டுக்கு இரண்டு வேலை செய்யுது. படுக்க நேரமில்லாமல் ஓடித்திரியுது. இப்ப மாமனுக் காக அங்கையும் இங்கையும் ஓடித்திரியுது. ஆர் குடுக்கப் போயினம்? வாங்கினதைக் குடுத்தால் தானே திருப்பித் தருவாங்கள்.

இந்த ஓட்டத்தாலே இவருக்குப் பிரசர் வேறை. அண்டைக்கு வேலை செய்யிற இடத்திலை மயங்கி விழுந்திட்டாராம்.

என்றை மூத்தவனுக்கு ஸ்கொலர்சிப் பரீட்சை உம் வருகுது. ஆரைக் கேட்டாலும் மூன்று நாலு இடங்களிலை வகுப்புகளுக்கு விடுகினம். என்னாலை ஒரு இடத்துக்கு விடவே காசில்லை. கேட்டால் எரிஞ்சு விழுகிறார். நான் வேலைக்குப் போகலாம் எண்டால் இங்கிலிசு ஒழுங்காய் வராதாம்.

அவரைப் பார்க்கவும் பாவமாய்க் கிடக்குது. மெலிஞ்சு போனார். முகம் சதையெல்லாம் வற்றி மாறியிட்டுது. கடவுளும் கண்ணைத் திறக்காராம். அவர் எப்பவும் கண்ணை மூடினபடி, நித்திரை முழிச்சு முழிச்சு கண் முழி வெளியிலை தள்ளி நிற்குது.

மனிசனுக்கு ஓய்வே இல்லை. ஊரிலை

இருக்கிறவை இஞ்சை ஏதோ மரத்திலை காசு முளைக்குதெண்டு நினைக்கினம் போலை.

காலைமை வேலைக்கெண்டு போனவர். இன்னும் வரயில்லை. வாற நேரமும் தாண்டியிட்டுது. எங்கயேனும் கடன் வாங்கப் போயிட்டாரோ தெரியேல்லை. பயமாய்க் கிடக்குது.

மனிசன் எங்கையேனும் மயங்கி விழுந்திட்டுதோ தெரியேல்லை.

போகேக்கை தலையிடிக்குதெண்டும் சொன்னவர். அண்டைக்கு இவரை டாக்குத்தரிட்டை கூட்டிப் போனால் அவர் இவருக்கு ஓய்வு வேணுமெண்டு சொல்லிறார்.

இப்படியே போனால் அமுக்கம் கூடி இரத்த நாளம் வெடிச்சிடும் என்று டாக்குத்தர் சொல்லிறார்.

எப்பிடி ஓய்வெடுக்கிறது. ஊரிலை இருக்கிற நாசமாய்ப் போனதுகள் காசு காசு என்று கேட்டால் இந்த மனிசனும் என்ன செய்யிறது.

வெளியிலை வந்து பார்த்தன் கண்ணுக் கெட்டின தூரம்வரை ஆரையும் காணேல்லை.

போகேக்கை ஒண்டும் சொல்லவமில்லை.

நேரம் போய்க் கொண்டிருக்குது. அவரின்ரை நண்பர்மாருக்கு போன் அடிச்சுப் பார்த்தன். அவைக்கும் தெரியேல்லை.

“எதுக்கும் சவலைப்படாதையுங்கோ அக்கா. நாங்கள் இப்ப வாறம்” என்று ஆறுதலாய்ச் சொல்லிச்சினம்.

மனம் பலவிதமாய் யோசிக்கத் தொடங்கியிட்டுது. என்றை நெஞ்சு பக்கக் கென்று அடிக்கிறது எனக்கே கேட்குது.

பிள்ளையள் அழுகினம். பக்கத்து வீட்டிலை இருக்கிறவையும் தமிழாக்கன்தான். அவையின்ரை கதவைத் தட்டி விசயத்தைச் சொன்னன். அவையும் எங்கடை வீட்டை வந்திட்டினம். இவரின்ரை இரண்டு நல்ல நண்பர் மாரும் வந்திட்டினம்.

“ஏனக்கா இரண்டு மூண்டு வேலை செய்யிறான் இவன்.”

அவையின்ரை கேள்விக்கு நான் என்ன பதில் சொல்லிறது.

அப்ப ஒரு தொலைபேசி வந்தது.

என்னை எடுக்க வேண்டாமெண்டிட்டு தாங்கள் எடுத்திட்டினம்.

எனக்கு நெஞ்சு வேகமாக அடிக்கத் தொடங்கியிட்டுது.

அவை போனிலை கதைக்கிறதைக் கேட்க எனக்குப் பயம் வந்திட்டுது.

நான் தலையிலை அடிச்சு அழத் தொடங்கியிட்டன்.

அவை என்னை அழவேண்டாமெண்டு திருப்பித்திருப்பிச் சொல்லுகினம்.

ஆனால் என்னாலை நிறுத்த முடியவில்லை. போனை வெச்சிட்டுத் தங்களுக்குள்ளை குசுகுசு வெண்டு கதைக்கினம்.

தம்பி என்னவெண்டு சொல்லுங்கோவன் என்று கேட்கிறன். யாரும் எதுவும் சொல்லயில்லை.

ஏதோ கூடாமல் நடந்திட்டுதெண்டுதான் நினைக்கிறன்.

வெளியிலை ஏதோ சத்தம்.

எட்டிப் பார்த்தன்.

பொலிஸ் வண்டி வந்து வீட்டுக்கு முன்னாலை நிண்ட சத்தம்தான்.

எனக்கு விளங்கியிட்டுது.

நான் ஏங்கிப்போய் அப்படியே இருந்திட்டன். ●

கரடி வாழ்க்கை

எஸ். கிருபானந்தகுமாரன்

1.

பாலம்பிட்டிக்கு சென்ற புதிதில் முள்ளிக் குளம் காட்டுப் பகுதியில் வீதியில் அடிபட்டு கிடந்த ஆண் கரடியின் சரீரத்தை கண்டிருந்தேன். கிரவல் ஏற்றி சென்ற வாகனம் ஒன்றில் அந்தக் கரடி அடிபட்டு இறந்திருக்க வேண்டும். தலைப்பகுதியில் இரத்தம் கண்டிய நிலையில் ஒரு காயத்தை அவதானித்தேன். அதன் நீண்ட மூக்குப் பகுதியின் ஊடாக கடும் சிவப்பு நிற உறைந்த இரத்தம் வடிந்திருந்தது. மிகப் பிரமாண்டமான ஆண் கரடியான அது கிட்டத்தட்ட இருநூறு கிலோ வரை நிறையை கொண்டிருக்கும். பார்ப்போரை பயம் கொள்ளத்தக்க வகையில் அதன் நீண்ட நகங்களும் பெரிய வேட்டை பற்களும் அமைந்திருந்தன.

2.

நான் வேலை செய்யும் பாலம்பிட்டியில் கரடியால் கடிபட்ட பலரை சந்தித்திருக்கிறேன். அந்த பகுதி மடுவின் அடர்ந்த காடுகளுக்கு நடுவே அமைந்திருக்கிறது. அங்கு பகல் வேளைகளில் சர்வ சாதாரணமாகவே நரி மான் மரை என காட்டு விலங்குகளை அவதானிக்க முடியும். மழை காலங்களில் மதியம் மூன்று மணி வாக்கில் யானை முதலிய பெரு விலங்குகள் வீதிக்கு வரும். சில வேளைகளில் சிறுத்தைகளும் தென்படும். பன்னெடுங் காலமாகவே வேட்டையாடுதல் அங்கு மிக பிரபலம். வேட்டை, தேன் எடுத்தல், விறகு பொறுக்குதல் என காட்டுக்குள்

செல்லுகிறவர்கள்தான் கரடியின் தாக்குதலுக்கு ஆளாகின்றனர். கரடிகள் வேண்டுமென்று மனிதனை தாக்குவதில்லை. தன்னுடைய ஆளுகை பகுதிக்குள் மனித ஊடுருவல் நிகழும் போது இந்த அனர்த்தம் நிகழ்கிறது. பாலம்பிட்டியில் நான் சந்தித்த ஒருவர் இரண்டு ஆண் கரடிகள் சண்டை பிடிக்கும் போது இடையே அகப்பட்டிருக்கிறார். ஒரு கரடி தன் நீண்ட நகத்தால் அவருடைய இடது கண்ணை பிடுங்கி இருக்கிறது. ஒருவாறு கரடியின் பிடியில் இருந்து தப்பி வந்து சேர்ந்தாராம். மனித கண்ணின் பளபளப்பு தேன் கூடு போல தெரிவதால் கரடி கண்ணை நோண்டுவதாக கிராமத்து மக்கள் கூறுவார்கள். இதனை விஞ்ஞான ரீதியாக உறுதிப்படுத்த முடியாது.

இன்னொரு முறை மூன்று இளைஞர்கள் வேட்டைக்கு கீரிசுட்டான் காட்டுப் பகுதிக்கு சென்ற போது ஒருவரின் முதுகுப் புறமாக வந்த கரடியொன்று அவரை தள்ளி விழுத்தி தாக்கியிருக்கிறது. ஒருவாறு அங்கு வந்த மற்றவர்கள் அவரை காப்பாற்றியிருக்கிறார்கள். முதுகில் பெரிய காயங்களுடன் அவர் தப்பியிருக்கிறார். அந்த பகுதியில் ஏராளமான கரடி தாக்குதல் தொடர்பான கதைகள் உள்ளன. வளர்ந்த கரடி கிட்டத்தட்ட மனிதனின் அளவில் இருக்கும். அதாவது ஆறு அடி ஆண் கரடி நூற்று ஐம்பது கிலோ வரையும். பெண் கரடி அதனை விட சற்று சிறிதாகவும் இருக்கும். கரடி மனிதனின் பலத்துடன் இருக்கும் என அந்த பகுதி மக்கள் கூறுவர். கூரிய வேட்டைப் பற்களும் நீண்ட முன்பாதங்களும் அதில் அமைந்த நகங்களும் மனிதனை விட ஆற்றல் மிக்கதாக கரடியை மாற்றி உள்ளன.

3.

உலகில் கருங்கரடி, பனிக் கரடி, சீனத்து பாண்டா கரடி, கோலாக் கரடி என பல வகை கரடிகள் இருக்கின்றன. பொதுவான ஒரு மூதாதையரிடம் இருந்து அவை இயைபாக்கம் அடைந்திருக்கின்றன. காலநிலை, புவியியல், கிடைக்கும் உணவு வகை என்பவற்றின் அடிப்படையில் அவற்றின் உருவ

அமைப்பு, உடல் தொழிலியல் என்பன மாறியிருக்கின்றன. இலங்கையின் உலர் பகுதியில் இருக்கும் கரடிகள் ஆங்கிலத்தில் sloth bear என அழைக்கப்படுகின்றன. சிங்களத்தில் வலகா எனவும் ஹிந்தியில் பாலு எனவும் தமிழில் கரடி எனவும் சொல்லப்படுகின்றன. இலங்கைக் கரடிகள் இந்திய வகையின் உப பிரிவாகும் [sub species]. அளவில் சற்று சிறியன. அமைப்பியலிலும் சிறு சிறு வேறுபாடுகள் உள்ளன. இந்த கட்டுரையில் கரடி என நான் கூறுவது ஆங்கிலத்தில் வரும் Sloth bear ஐ தான்.

4.

தமிழிலும் இதர பல மொழிகளிலும் கரடிகளை பற்றி ஏராளம் கதைகள், நாவல்கள் உள்ளன. ராமாயணத்தில் வருகிற ஜாம்பவான் எனும் கதாபாத்திரம் சிறந்த ஒரு உதாரணமாகும். நான் சிறு வயதில் வாசித்த ஆங்கில எழுத்தாளர் Rudyard Kipling எழுதிய Jungle book புத்தகத்தில் வரும் பாலு எனும் கதாபாத்திரம் இன்னும் என் மனக் கண்ணில் நிலமாடுகிறது. ஐங்கிள் புக் எனது சிறு பராயத்தில் இலங்கை தேசிய தொலைகாட்சியில் காட்டுன் தொடராக ஞாயிறு தோறும் ஒளிபரப்பப்பட்டது. சிறுவர் முதல் பெரியவர்கள் வரை அதற்கு ரசிகர்கள். தமிழக எழுத்தாளர் ஜெயமோகன் சர்க்கல் கரடி தொடர்பாக சிறுகதை ஒன்றை எழுதியிருப்பார். என்னுடைய ஆசிரியர் தமிழ்மணி அகலாங்கன் தன்னுடைய சிறுகதைத் தொகுப்பான “முற்றத்து கரடியில்” அவர் ஊரான வவுனியாவின் பம்பைமடுவை மையப்படுத்தி கரடி தொடர்பாக எழுதியிருப்பார். Keneth Anderson என்ற பிரிட்டிஷ் இந்திய கால அதிகாரி எழுதியிருக்கும் 'The bond of love' கதையில் மனிதனுக்கும் கரடிக்குமான அன்பு பரிமாற்றம் அழகாக காட்டப்பட்டிருக்கும். உண்மையில் பிரிட்டிஷ் இந்திய அதிகாரிகளின் பல குறிப்புகள் வேட்டை மற்றும் விலங்குகள் தொடர்பாக ஏராளம் இருக்கின்றன. வெள்ளையர்கள் பொழுது

போக்காக ஏராளமான விலங்குகளை வேட்டையாடி அழித்திருந்த போதும் அவர்களுடைய விலங்குகள் தொடர்பான குறிப்புகள் விலை மதிப்பற்றவை. ஐம் காற்பெட் எழுதிய “குமாயுன் புலிகள்” மற்றும் “எனது இந்தியா” ஆகிய புத்தகங்கள் மிக சிறந்த விலங்குகள் தொடர்பான அனுபவ பகிர்வுகள். டால்ஸ்டாய் மற்றும் வில்லியம் பாக்னர்

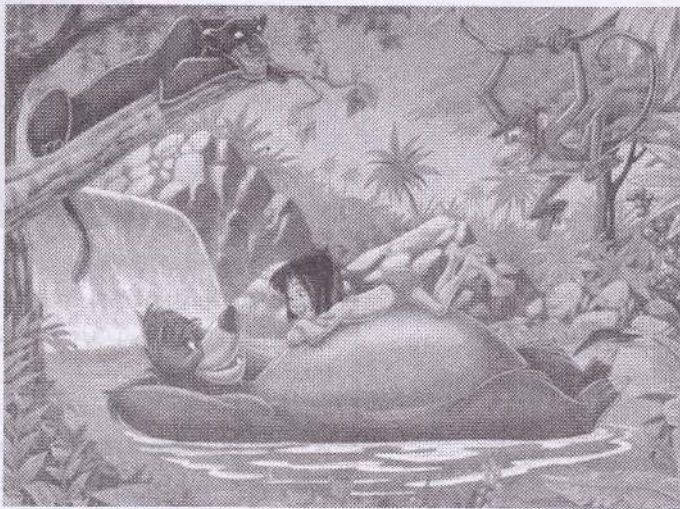
போன்றவர்களும் கரடிகளை பற்றி சுவையான கதைகளை எழுதியுள்ளனர்.

5.

சிறு வயதில் பெரும்பாலானவர்கள் இந்தக் கதையை வாசித்திருப்போம். இரண்டு நண்பர்கள் காட்டு வழியே செல்லும் போது கரடி குறுக்கிடும். ஒரு நண்பனுக்கு மரம் ஏற தெரியும். மற்றவனுக்கு தெரியாது. மரம் ஏறத் தெரிந்தவன் மற்றவனை கை விட்டு தான் மட்டும் மரத்தில் ஏறிவிடுவான். மரம் ஏறத் தெரியாதவன் செய்வதறியாது நின்று பிறகு இறந்தது போல படுத்துவிடுவான். கரடி வந்து அவனை முகர்ந்து பார்த்து விட்டு சென்று விடும். மரம் ஏறியவனுக்கு கரடி மற்றவனுக்கு ஏதோ ரகசியம் சொல்வது போல தெரியும். கரடி போனதும் மரமேறியவன் இறங்கி வந்து மற்றவனிடம் கரடி உன்னிடம் சொன்ன ரகசியம் என்ன என கேட்பான். “ஆபத்தில் உதவாத நண்பனை நம்பாதே” என கூறியதாக அந்தக் கதை முடியும். இதில் ஒரு விடயத்தை குறிப்பிட வேண்டும். கரடிகள் நன்றாக மரம் ஏறும் விலங்குகள். தேன் கூடுகளை எடுக்க எவ்வளவு பெரிய மரமானாலும் ஏறக்கூடியன.

6.

அண்மையில் நான் Youtube இணையத்தில் கரடிகள் தொடர்பான BBC இன் 'Saving indias dancing bears' விபரணத்தை பார்க்க முடிந்தது. இந்தியாவில் காலகாலமாக இருந்த கரடி நடனம் தொடர்பான அந்த விபரணச் சித்திரம் அமைந்தது. கரடிகளை சிறு வயதில் பிடித்து அவற்றின் வேட்டைப் பற்களை பிடுங்கி அவற்றை அச்சுறுத்தி, பட்டினி போட்டு அவற்றின் நீண்ட மூக்கு பகுதியில் துளை இட்டு அதனுள் மாட்டுக்கு மூக்கணாங் கயிறு போடுவது போல் கயிற்றை இணைத்து தமது கட்டுப்பாட்டுகள் கரடியை கொண்டு வருவார்கள். மாடுகளில் மூக்கு துவாரங்களில் உள்ள

பிரிமென் தகடை துளை இட்டு கயிறை செலுத்துவார்கள். அந்த பகுதி உணர்ச்சி மிக்கது. சிறிய தூண்டல் கூட வேதனையை தரவல்லது. மாடுகளுக்கு ஏதாவது பரிசோதனை செய்யும் போதும் மருந்து செலுத்தும் போது உரிமையாளர்களை மேற்படி பிரிமென்தகடு பகுதியை அழுத்தச் சொல்லுவோம். இதே நுட்பம்தான் கரடிகளுக்கும். இணைக்கப்பட்ட கயிறை நுண்ணிய முறையில் அசைப்பதன் மூலம் கரடியை கட்டுப்படுத்துவதோடு நடனம் ஆடவும் செய்ய முடியும்.

இந்தியாவில் விலங்கு நலச் சட்டங்கள் மூலம் சில வருடங்களுக்கு முன் இந்த கரடி நடனம் தடை செய்யப்பட்டது. கரடி நடனம் தொடர்பான மேற்படி விபரணம் என்னை இந்த குறிப்பை எழுதத் தூண்டியது. இந்தியாவில் தடை செய்யப்பட்ட போதும் பாகிஸ்தான் போன்ற நாடுகளில் கரடி நடனம் மிக பிரபலம். மொகாலய அரச சபையில் கரடி நடனம் மிக முக்கிய ஒரு அம்சமாக இருந்திருக்கிறது. பற்கள் பிடுங்கப்பட்ட கரடிகள் காட்டு வாழ்க்கைக்கு மீள செல்ல முடியாது. எனவே அவை புனர்வாழ்வு மையங்களில் தமது எஞ்சிய வாழ்வை மனித உதவியுடன் கழிக்கின்றன. கரடி நடனம் செய்யும் மனிதர்களுக்கு வேறு பால் தொழில் வாய்ப்புகள் கொடுக்கப்பட்டுள்ளதாக அந்த விபரணப் படம் கூறுகிறது.

7.

கரடிகள் அனைத்து முண்ணிகள் [omnivores]. சிறிய பூச்சிகள், எறும்புகள், கரையான்கள், பழங்கள், தேன், பூக்கள் என எல்லாவற்றையும் உண்ணும். அரிதாக சிறிய விலங்குகளை வேட்டையாடும். மிகப் பெரிய கரையான் புற்றுகளை தன் நீண்ட நகத்தால் உடைத்து நீண்ட குழாய் அதாவது வாக்கும் கிளிளர் போன்ற தான் மூக்கு பகுதியை நுழைத்து கரையான் மற்றும் பூச்சிகளை கரடி உறிஞ்சும். தேன் கூடுகளை அழகாக உடைத்து தேன் அடைகளை உண்ணும் இதனால்

தான் கரடிகளை Honey bear என அழைப்பார்கள். இவற்றின் கீழ் தாடை உறிஞ்சுவதற்கு ஏற்றது போல் பெரிதாக அமைந்துள்ளது. கரடி உறிஞ்சும் சத்தம் கேட்க சகிக்க முடியாது. இவை பல விதமான ஓலிகளை எழுப்பக் கூடியன. இனப்பெருக்கதின் போது மகிழ்ச்சியின் போது ஆபத்தின் போது சண்டையின் போது என ஏராளமான ஓலிகளை இவை எழுப்பும். பாலப் பழம் காய்க்கும் காலத்திலும் பூக்கள் பூத்து அதிகம் தேன் கிடைக்கும் காலத்திலும் கரடிகளின் நடமாட்டம் அதிகம் தென்படும். கரடிகள் இவ்விரண்டையும் அதிகம் விரும்பி உண்ணும்.

பொதுவாக கரடிகள் இரவு விலங்குகள். எனினும் அவற்றை பகலிலும் காண முடியும். மூன்று வருடத்துக்கு ஒருமுறை ஒன்று அல்லது இரண்டு குட்டிகளை போடும். அரிதாக மூன்று குட்டிகள் பிறக்கும். குட்டிகள் குறித்த காலம் வரை தாயுடன் இருக்கும். குட்டிகள் தாயின் உடலில் தொங்கிக் கொண்டு செல்லுதல் கரடிகளின் சிறப்பு இயல்பு. மூன்று வருடங்களில் கரடி இனப்பெருக்கத்துக்கு தயாராகி தாயை விட்டு பிரியும். கரடிகளில் குட்டிகளின் இறப்பு வீதம் மிக அதிகம். சாதகமான சூழலில் கரடிகள் நாற்பது வருடங்கள் வரை வாழக் கூடியன. இந்தியாவில் புலிகள் போன்ற விலங்குகளும் இலங்கையில் சிறுத்தை களும் கரடிகளின் எதிரி விலங்குகள்.

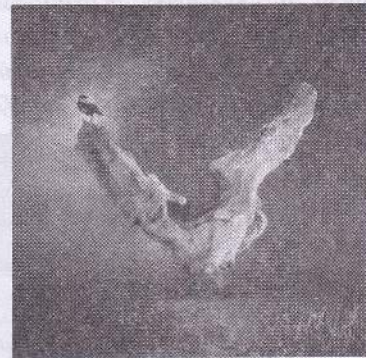
காடழிப்பு மற்றும் நகர உருவாக்கம் காரணமாக ஏனைய விலங்குகளைப் போல் கரடிகளும் வாழ்விடங்களை இழந்து அழிவுப்பாதையை நோக்கிச் செல்கின்றன. காடுகளை குறுக்காக்கும் வீதிகளும் அவற்றை ஆபத்துக்கு உள்ளாக்குகின்றன. சில இடங்களில் பயிர்களை நாசம் செய்கிற படியால் நஞ்சு வைத்துக் கொல்லப்படுகின்றன. வேட்டை மற்றும் மரம் வெட்ட செல்பவர்களும் கரடியை இலக்கு வைக்கின்றனர். கரடியின் வாழ்விட எல்லைகளை மனிதன் மீறாத வரையில் கரடிகளுக்கும் மனிதனுக்கும் பரஸ்பரம் ஆபத்துகள் ஏற்படாது என்பது நிதர்சனம்.

வியர்வைச் சுரப்பிகளை அடைத்து நெளியும் தோல்களைக் குத்திக் கிழித்து வழிந்திழுத்தே யாக்கையின் ஒட்டுமொத்த தாகம் தணிக்க வேண்டும்.

யாக்கை சுத்திரம் அற்றது.
யாக்கை தந்திரம் மிக்கது.
யாக்கை இரத்த நாளங்களின் காவலன்.
யாக்கை அசைவுகளின் வழி-செல்-காரன்
யாக்கை தசைகளின் ஈர்ப்பு விசை.
யாக்கை உற்பத்திகளின் தொழிற்சாலை.
யாக்கை நாளாந்த நடைப்பிணம்.
யாக்கை சிலர் கண்ணுக்கு மனித உருவம்.
யாக்கை மயிரக்கணுக்களின் விளைநிலம்.
யாக்கை வியர்வைகளின் நீர்வீழ்ச்சி
யாக்கை அசைவற்று புதைபுண்ட பின்பு மண்ணுக்குத் தீனி.

வளைந்து நெளிந்து நிமிர்கின்ற யாக்கையின் தந்திரம் என்னவென்பதை

யாக்கையின் காலம்

- நணர் இஜாஸ் -

கண்டறிந்த பின்னர்தான் யாக்கையின் மீது விரிந்து பரவுமளவுக்கு காறித் துப்ப வேண்டும் போலிருக்கிறது. உண்மை என்னவெனில் யாக்கை என்பது தோல்களால் போர்த்தப்பட்ட எலும்புக்கூடு என்பதைத் தவிர இங்கு சொல்வதற்கு வேறென்ன இருக்கிறது.

ஆண்டுமலரில் வெளியான குப்பிழான் ஐ. சண்முகனின் கதையின் இறுதிப்பகுதி தொழில்நுட்ப பிரச்சினை காரணமாக விடுபட்டுள்ளது என்பதை வாசகர்களுக்கு மனவருத்தத்துடன் தெரிவித்து கொள்கின்றோம். அந்த பகுதி கீழே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது என்பதை அறியத் தருகின்றோம்.

அப்போதும், முதலில் வந்த அந்த இளம்பெண் அங்கேயே, என் அருகிலேயே நின்று கொண்டிருந்தாள். மேலும் சிலகேள்விகளைக் கேட்டு பதிவு செய்தாள். எனது குடும்பத்தினரைப்பற்றி விசாரித்தாள். வருத்த மெல்லாம் சுகமாகுமென்று ஆறுதல் சொன்னாள். அவன் விசாரித்தபோது, தானிருப்பது தென்னிலங்கையில் ஒரு சிற்றுரென பெயரைச் சொன்னாள்.

“நன்றாகத் தமிழ் பேசுகிறீர்களே”

“எல்லாம் உங்கை மெடிக்கல் பக்கலரிக்கு வந்தாப் போல்தான் படிச்சது” என்றாள்.

இறுதியில் நன்றி சொல்லி விடைபெற்றுப் போய்விட்டாள்.

மீண்டும் அயர்ந்து போனான்.

அவன் மீண்டும் தனித்துப் போனான்.

இடையில் எட்டிப்பார்த்த தம்பி; தேநீர் வேண்டுமா; என்று கேட்டான்.

இப்ப வேண்டாம்.;

பெரிய டாக்டர் வந்திருப்பதாக யாரோ சொன்னார்கள்.

அவன் விழித்து எழுந்திருந்தான். அவனைப் பார்த்த டாக்டர் ஒரு வசீகரமான புன்னகை பூத்தார்.

அவருக்கு உதவியாக வந்த டாக்டர், அவனது கிளினிக் கொப்பியைப் புரட்டிப் பார்த்து, அவனது நோய்களைப் பற்றி பெரியடாக்டருக்கு சொன்னார்.

பெரிய டாக்டர் அவனது கையைப் பிடித்துப் பார்த்தார்.

“வீட்டை போக உமக்கு விருப்பமா”

பெரியடாக்டர் கேட்டார்.

அவன் ஒமென தலையசைத்தான்.

சரியென்று அவர் போய்விட்டார்.

மாலை மங்கும் நேரத்தில் ஆறுமணிபோல் வீடு வந்து சேர்ந்தான்.

மனைவியும், மகளும் மகிழ்ச்சியுடன் வரவேற்றார்கள். பெரியவனும் - வள்ளியும் வாலை யாட்டி குரலெழுப்பி தங்கள் மகிழ்ச்சியை தெரிவித்தன.

“இன்றைய நாள் பயனுள்ள - பெறுமதிமிக்க ஒரு நாள் எனவும்” நாட்குறிப்பில் எழுத வேண்டுமென்று நினைத்துக் கொண்டான்.

இதழ் 136 இல் பக்கம் 5 இல் வெளியான கவிதை கவிஞர் சேரனுடையது. பொருளடக்கத்தில் குறிப்பிடப்பட்ட போதிலும் குறித்த பக்கத்தில் அவரது பெயரை பதிவு செய்யாமைக்கு வருந்துகின்றோம்

இதழ் 135 இல் “இரவணன் அல்லது இறந்து போன நாய்” என்னும் நாடகத்தில் 64 ஆவது பக்கத்தை 63 ஆவது பக்கமாகவும் 63 ஆவது பக்கத்தை 64 ஆகவும் கொள்க.

சசிமன் றினோசனும் “மனப்பதிவுவாதமும்”

16 ஆம் நூற்றாண்டளவில் தோன்றிய மறுமலர்ச்சிக் காலம் - முக்கியமாக மைக்கலாஞ்சலோ, லியனாடோடாவின்சி, றபேல் போன்றவர்கள் கையாண்ட பாணி 19 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் புகைப்படக் கருவியின் கண்டுபிடிப்பைத்தொடர்ந்து ஆட்டம் கண்டது எனலாம். உள்ளதை அப்படியே துல்லியமாகக் காட்டும் புகைப்படக் கருவி ஓவியர்களுடைய சிந்தனைகளில் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தியது. நவீன ஓவியத்தின் தந்தை எனக் கருதப்படும் “போல் சிசான்”(Paul zizan) மனப்பதிவு வாத (Impressionism) ஓவியமுறைமையைக் கைக்கொண்டதைத் தொடர்ந்து, பிக்காசோ (Cubism), Salvador Dali (zerialism) போன்றவர்களின் துணிகர முயற்சி பல ஓவியர்களுடைய மனதில் புதுமையைக் கையாளத் துணைநின்றன. ஆரம்பத்தில் இவற்றுக்கு மக்கள் மத்தியில் செல்வாக்கு அற்ற நிலையிலும் (ஓவிய உலகில் காத்திரமாகப் பேசப்படுகின்ற வின்சன் வாங்கோ (Vincent Vangouh) தனது வாழ்நாளில் ஒரு ஓவியத்தையும் விற்க முடியவில்லை என்றும் கூறப்படுகிறது) பலரும் பலவிதமான பாணிகளைக் கையாண்டுள்ளமை கண்கூடு. அண்மையில் சசிமன் றினோசனால் வரையப்பட்ட “குழந்தை மா. சண்முகலிங்கம் அவர்களுடைய உருவப்படம் இவர்களை நினைவுட்டியுள்ளது எனலாம். “குளோட் மொனே”, (Clode Monet), டேகாஸ் (Negas), பிசாரோ(Pissaro), சிசான் போன்றவர்களை இவர் கைக்கொண்ட பாணி நினைக்கத் தூண்டுகிறது. ஒரு மனிதனை வரையும் பொழுது முக்கியமாக அவனுடைய நிறம் (தோல்வர்ணம்) கவனிக்க வேண்டியது. ஆனால் இங்கே எந்த இடத்திலும் தோல் வர்ணம் பிரயோகிக் கப்பவில்லை. அதைத் தவிர்த்து, சம்பந்தப்படாத பிற வர்ணங் களைக் கொண்டு இவ் ஓவியம் பூர்த்தியாக்கப்பட்டுள்ளமை அவருடைய திறமைக்கு எடுத்துக்காட்டாகக் கொள்ளலாம். மனப்பதிவுவாத ஓவிய முறைமையில் அடிப்படைக் கோட்பாடுகள் கருத்தில் எடுத்துக் கொள்ளப்படுவதில்லை. இங்கே ஓவியன் தனது முழுச் சுசுதந்திரத்தையும் பயன்படுத்திக் கொள்கிறான். குழந்தை மா. சண்முகலிங்கம் அவர்களின் சுபாபம், குணாம்சம் (character) வெளிப்பட்டுள்ளதா என்பதுதான் முக்கியமாக நாம் நோக்கவேண்டியது. இங்கே அது வெளிப்பட்டு நிற்கிறது கண்கூடு. ஆகையால் ஓவியன் இதில் வெற்றி பெற்றுள்ளான் என்பது கருத்தாகிறது. றினோசன் புகைப்படக் கலையிலும் தனது படைப்பாற்றலை வெளிப்படுத்தி நிற்பதை ஏற்கனவே நான் அவதானித்திருக்கிறேன். பல விதத்திலும் வித்தியாசமாகச் சிந்திப்பதும் செயற்படுவதும் ஒரு படைப்பாற்றல் உள்ள கலைஞனின் குணாம்சம். அது இவரிடம் நிறைய உண்டு. றினோசன் எதிர்காலத்தில் இந்த மண்ணில் விதந்து பாராட்டப்படும் ஒரு கலைஞனாவான் என்பதில் எந்தவித ஐயமுமில்லை.

- ஆசை இராசையா

பார்வையும் பதிவும்

சாங்கிருத்தியன்

சமூகம் பண்பாட்டு இலக்கிய தளத்தில் “ஜீவநதி” தொடர்ந்தும் உயிர்ப்புடன் இயங்கி வருவது மனதுக்கு நிறைவைத் தருகிறது. புலமைச் சூழலில் கருத்துருக்களின் அறிவுபரப்புகையின் நிலைபேறாய் புனைவுருக்களின் விளைநிலமாய் வெளிவந்த 13ஆவது ஆண்டு மலர், வரலாற்றின் வழிநின்று நவீன இலக்கியத்தை வளம் படுத்துகிறது. செல்வமனோகரனின் நேர்காணல் நம்முள் ஆழ அடங்கியுள்ள அழுத்தியுள்ள கருதுகோளை மறுபரிசீலனைக்குட்படுத்துகிறது. “மறுபாதி” சிற்றிதழில் திருஞானசம்பந்தர் குறித்து சாங்கிருத்தியன் எழுதிய கருத்துக்களோடு உடன்படுகிறீர்களா?” என செல்வமனோகரனிடம் இ.சு.முரளிதரன் வினாவ “சாங்கிருத்தியன் மறுபாதியில் எழுதிய அக்கட்டுரைக்கு மறுப்பாக அடுத்த மறுபாதியில் தரஹரன் என்பார் எழுதிய கட்டுரையோடு நான் பூரணமாக ஒத்துப்போகிறேன். அரைத்த மாவை அரைக்காமல் புதிய வாசிப்புக்களையும், தரிசனங்களையும் விமர்சனக் கண்ணோட்டத்தோடு முன் வைக்க வேண்டும் என்பதே என் தரப்பு நியாயம். தரஹரனின் கட்டுரை அதனை செய்துள்ளது” என செல்வமனோகரன் பதிலளிக்கிறார்.

மறுபாதி ஆடி - புரட்டாதி 2009ஆம் ஆண்டு “புனிதத்துக்குள் கட்டுறும் அபத்தத்தின் முகம்” என்ற தலைப்பில் இக்கட்டுரையை இறுக்கமான மொழிநடையில் வெள்ளைமாரனாரே எழுதினார். இங்கு அறிவு ஜீவிகள் இருவரும் ‘சாங்கிருத்தியன்’ என்ற பெயரை தவறாகச் சித்திரிப்பதன் உள்ளார்ந்த நோக்கம் தான் என்ன? இதற்கு தரஹரன் வெள்ளைமாரனாரின் ‘புனிதத்துக்குள் கட்டுறும் அபத்தத்தின் முகம் குறிப்புக்களும் மேலும் சில குறிப்புக்களும்’ என்ற தலைப்பில் ஓர் எதிர்வினையை ஐப்பசி மார்ச்சு 2009 இதழில் எழுதியிருந்தார். எதிர்வினையாற்றியவரின் பெயரை சரியாக நினைவில் வைத்துள்ள செல்வமனோகரன் அவர்களுக்கு கட்டுரை எழுதியவரின் பெயர் நினைவில் நிற்காமல் போனது ஆச்சரியம்தான். வாசகனுக்கு இடையூறு செய்யும் வண்ணம் பண்டிதமொழியும் நவீனமொழியும் கலந்து எழுதப்பட்ட இக்கட்டுரை தரஹரனின் கூற்றுப்படி ‘அரைத்த மாவை அரைக்கும் முயற்சி’. பயனற்ற இக்கட்டுரை குறித்து இரு புத்தி ஜீவிகளும் பத்துவருடம் கழித்து பின் உரையாட வேண்டிய அவசியம் தான் என்னவோ?... ஈழத்தில் சம்பந்தர் குறித்து பெரிதும் பேசப்படாநிலையில் காலத்தின் தேவையறிந்து இக்கட்டுரை எழுதப்பட்டது என்பதுதான் வெளிப்படை. மணிவாசர் பதிப்பாக வெளிவந்த ‘சம்பந்தரும் சமணரும்’ என்ற நூலும் கங்கை புத்தகநிலைய வெளியீடாக வந்த அ.ச.ஞானசம்பந்தனின் ‘பெரியபுராணம் ஓர் ஆய்வு’ என்ற நூலும் சம்பந்தரின் படுகொலைகளை நியாயப்படுத்தி வெளிவந்த நூல்களையன்றி தரஹரன் கூறுவது போல் நடுநிலைத் தன் மையோடு சமணர் படுகொலையை எடுத்துரைக்கவில்லை.

தெ.பொ.மீயின் ‘சம்பந்தரும் சமணரும்’ என்ற நூல் கடவுட் பேராறு, சமணரும் கடவுளே, பேய்த் துறவு,

போலித் துறவு, கழுவேற்றிய கதை, வெறுப்பின் விளக்கம் என ஆறு தலைப்புகளின் கீழ் எழுதப்பட்டது. தெ.பொ.மீ அரசியல், சமூக, நிலையில் சம்பந்தர் சமணர்களை அழித்த கதையைக் கூறாது அது கற்பனையே எனக் கடவுட் பேராறு என்ற பகுதியில் கூறுகிறார். சம்பந்தர் பாடிய பாடல்கள் அருள் வழியில் நிற்க, அவர் செயல் மருள் வழியில் நிற்குமோ? (பக்.55) என வினவும் தெ.பொ.மீ, பெரிய புராணம், திருவாலவாயுடையார் திரு விளையாடற்புராணம், வீமநாத பண்டிதரின் கடம்பவன புராணம், பரஞ்சோதி முனிவரின் திருவிளையாடற் புராணம், ஒட்டக்கூத்தரின் தக்கயாகப் பரணி ஆகிய நூல்கள், கழுவேற்றிய கதையை எப்படி கூறுகின்றன என்பதை விரிவாக விளக்கி சம்பந்தரை கொலைக் குற்றத்தில் இருந்து அகற்றி அவரை புனிதராக ஸ்தாபனம் செய்கிறார்.

வி.கல்யாணசுந்தரனார் தனது ‘சீர்திருத்தம் அல்லது இளமை விருந்து’ எனும் நூலில் போதிய அகச் சான்றும் புறச்சான்றும் இல்லாததால் சமணர் கழுவேற்றத்தைத் தான் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாதெனக் கூறியுள்ளமையையும் இத்தருணத்தில் நினைவூட்ட விரும்புகிறேன். நீலகண்டசாஸ்திரி, ஜெயமோகன் போன்றவர்கள் சம்பந்தரின் கழுவேற்றம் என்பது கட்டுக்கதையே எனக் கூறுவதோடு நில்லாது சம்பந்தரின் அனல்வாதம், புனல்வாதம் என்பதுவும் கட்டுக்கதையே எனக்கூறுவர். கிழக்கு பதிப்பக வெளியீடாக வெளிவந்த கோ.செங்குட்டுவனின் ‘சமணர் கழுவேற்றம் ஒரு வரலாற்றுத் தேடல்’ என்ற நூலும் இலக்கியம், சிற்பங்கள், வரலாற்று ஆவணங்கள், கள ஆய்வுகளுடன், மேல்சித்தாழார் சமண மடத்தின் மடாதிபதி அவர்களின் நேர்காணல் என கிடைத்திருக்கும் ஆதாரங்களின் ஊடாக சமண கழுவேற்றத்தை ஆராய்கிறது. அதுபோல சமண சமயம் இந்துமதத்தினரால் தாக்கப்பட்டதையும் சமணர்கள் கொடுமைப்படுத்தி கழுவேற்றப்பட்டு கொலை செய்யப்பட்டதையும் மயிலை சீனி வேங்கடசாமியின் ‘சமணமும் தமிழும்’ என்ற நூலும் வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது.

அக்காலப்பகுதியில் செந்தமிழ்ச்செல்வியில் எழுதிய ஆ.ஈஸ்வரமூர்த்திப்பிள்ளையும் “சம்பந்தரை கொல்ல முயன்ற சமணரையே மன்னன் கழுவேற்றினான்” எனக்கூறி சம்பந்தரை புனிதசீலராக் குவார். ஆ.ஈஸ்வரமூர்த்திப்பிள்ளையின் இக்கட்டுரையை ரசனை இதழ் 2009 அக்டோபர் வெள்ளைமாரனாரின் மறுபாதி கட்டுரை வந்து அடுத்தமாதம் மறுபிரசுரம் செய்தது. ரசனை இதழ் கூட தரஹரன் கூற்றைச் செவி மடுக்காமல் “அரைச்ச மாவை” மீண்டும் அரைத்துள்ளது என்பதையும் இத்தருணத்தில் சுட்டிக்காட்டுகின்றேன்.

சம்பந்தரின் நோக்கையும் போக்கையும் விரிவாகப் பேசும் நூலில் ஒன்றே அ.பொன்னம்பலனார் 1944இல் எழுதப்பட்டு குடிஅரசு பதிப்பாக வெளிவந்த “அப்பரும் சம்பந்தரும்”. சமணம் தழைத்தோங்கி புரோகித்ததொழில் கரும் நெருக்கடிக்கு உள்ளாகி யிருந்த காலத்தில் சீர்காழியில் சிவபாத விருதையர்-பகவதி என்னும் “பிராமண” வைதிக தம்பதிகளுக்குப் பிறந்த சம்பந்தர்

சமணரை அழிக்க தந்தை முன் எடுத்த சபதத்தை இந்நூல் விளக்கி நிற்கிறது. அதுபோல “உலகின் வரலாறு ஒரு வரலாற்று ஆய்வு” என்ற கட்டுரை சமயக் குரவர்களில் திருநாவுக்கரசு நாயன்மார் முதன்மையானவராக இருக்க புரோகிதரான சம்பந்தருக்கு ஏன் முதலிடம் கொடுக்கப் பட்டது என்பதை பேசுகிறது. இது போல 6.04.1947இல் அண்ணாத்துரை யினால் எழுதப்பட்ட “இதுவா தமிழர் சமயம்” என்ற கட்டுரையும் எண்பத்தொரு வயதுடைய திருநாவுக்கரசு நாயனார் பதினாறு வயதுடைய சம்பந்தரின் பல்லக்கை சுமந்த நுண்அரசியலை வெளிப்படுத்தி நிற்பதையும் இத்தருணத்தில் நினைவு கூர்கிறேன்.

12.08.1944 ஆம் ஆண்டு பெரியார் ஈ.வே.ரா. “சித்திரபுத்திரன்” என்ற பெயரில் “பெரியபுராணம் நஞ்சைக் கக்கும் நெறி” என்ற தலைப்பின் கீழ் எழுதிய கட்டுரையில் மாற்று மதத்துக்காரர் மனைவியை மாண்பங்கப்படுத்த வேண்டும் என்ற சம்பந்தரின் கூற்றை “மூன்றாம் திருமுறை திருஞானசம்பந்தர் தேவாரப் பதிகங்களின் திருவாலவாய்ப்பண - கௌசிகம்” என்னும் தலைப்பில் இடம்பெறும் மூன்றாவது பாட்டான “மண்ணகத்திலும் வானிலும் எங்குமாம்...” பாடலை ஆதாரம் காட்டி எள்ளிநகையாடி விளக்குவார். திருவண்ணாமலை ஆதினம் ஆறுமுகத்தம்பிரான், 1885இல் வெளியிட்ட திருஞான சம்பந்தர் சுவாமிகள் வரலாற்று நூலில் இடம்பெற்ற

“பெண்ணக கத்தெழில் சாக்கியப் பேய் அமணப் பெண்ணர் கற்பழிக்கத்திரு வுள்ளமே”

என்ற சம்பந்தர் பாடலடி அதற்குப் பிறகு 1950இல் வெளியிடப்பட்ட திருஞானசம்பந்தர் வரலாற்றில் “தெண்ணர் கற்பழிக்கத்திரு வுள்ளமே” என்று சொல் மாற்றம் செய்யப்பட்டிருந்தது. இதனைத் திருவாரூர் தங்கராசு தனது ஆய்வுத் திறனால் அம்பலப்படுத்தி இருந்தமையும் இங்கு சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். தரஹரணும் மறுபாதியில் எழுதிய கட்டுரையில் சொல் மாற்றம் செய்யப்பட்டு திருத்தப்பட்ட இப்பாடலை ஆதாரம் காட்டி புதிது புனைவது போல் சம்பந்தரின் முகத்திரையைக் கிழிப்பார். ஆகவே தரஹரனின் கட்டுரையையும் அரைச்ச மாவையே அரைக்கிறது எனக் கூறி வாசகராகிய நாம் இக்கட்டுரையை உதாசீனம் செய்வது பொருத்தமான செயலாக அமையுமா?... யாருடைய நோக்கையும் புண்படுத்துவதற்காக இக்குறிப்பை நான் எழுதவில்லை. மூத்த தலைமுறைக்கு உறைக்கவேண்டும் என்பதற்காகவும் இளைய தலைமுறைக்கு சம்பந்தரின் முகத்திரையை கிழித்துக் காட்ட வேண்டும் என்ற நோக்கிலும் வெள்ளைமாரனரால் எழுதப்பட்ட இக் கட்டுரை என் அறிவுக்கு எட்டிய வகையில் முதன்மையானது. இக்கட்டுரை வெளிவந்து இரண்டு ஆண்டுகளின் பின் இது தொடர்பாக சி.கருணாகரன் எழுதிய பதிவுகள் இன்றைய தழுவில் இக்கட்டுரையின் தேவையையும் அதன் அவசியத்தை வலியுறுத்தி நிற்கிறது. ஈழத்தில் சம்பந்தரின் அபத்த வாழ்வு மருந்துக்கு கூட பெரியளவில் பேசப்படாநிலையில் வெளிவந்த வெள்ளைமாரனாரின் கட்டுரையை “அரைச்ச மா” எனக் கூறி தரஹரன் ஒரேயடியாக நிராகரிப்பது அவருக்கும் செல்வமனோகரனுக்கும் நியாயப்படாக்க இருக்கலாம். ஆனால் யாவரும் இக் கூற்றோடு ஒத்துப்போகவேண்டும் என்ற அவசியமில்லை.

ஆணவமலத்துடன் சம்பந்தர் முக்திபேற்றினை எவ்வாறு பெறமுடியும்? அவரை இந்துமதம் புனிதராகச்

சிருஷ்டிப்பதன் உள்ளரசியல் என்ன? பரசமயக் கோளரியான சம்பந்தர் புத்தநந்தி தேரரின் தலையில் இடி விழ பாடியதன் உள்நோக்கம் தான் என்ன? என்ற பல கேள்விகளுக்கு தரஹரன் தன்கட்டுரையில் விடையளிக்கவில்லை. புனிதத்துக்குள் கட்டுறும் சம்பந்தரின் அபத்தத்தின் முகத்தை வெளிப்படுத்துவது தான் வெள்ளை மாரனாரின் கட்டுரையின் நோக்கமேயன்றி பழைய பஞ்சாங்கத்தை புரட்டுவதல்ல. “மனிதனைச் சக மனிதனாக மதிப்பது, மனிதனுக்கு உரிய உரிமைகளைத் தருவது, மனிதனை நண்பனாகக் கொள்வது, மனிதனைப் பிரிப்பின்றிப் பார்ப்பது, மனிதனைத் தொழிலால் இழிவுபடுத்தாமலிருப்பது என வாழ்வதே மெய் வாழ்வு” இவற்றை உண்மையாகக் கடைப்பிடித்து ஒழுமுவதே தர்மம். இவையொன்றினையும் கருத்தில் கொள்ளாது தெய்வத்தின் திருமகனாக சிருஷ்டிக்கப்படும் சம்பந்தர் புனிதரல்ல என்பதை தர்க்கபூர்வமாக அக்கட்டுரை கூறியுள்ளது என்பதை அதை படிக்கும் சாதாரண வாசகனும் புரிந்துகொள்வான்.

பத்து வருடங்கள் கழிந்த நிலையில் தரஹரன் பார்வையில் எதுவித பயனும் இல்லாத சமூகத்துக்கு தேவையற்ற உருப்படியற்ற வெள்ளைமாரனாரின் கட்டுரை குறித்து உரையாட வேண்டிய அவசியமென்ன என்பதை வாசகருக்கு இவ்விருவரும் தெளிவுபடுத்துவார்களா? இ.ச.முரளிதரனின் வெள்ளைமாரனார் குறித்த கேள்விக்கு செல்வமனோகரன் பதிலளிக்காமல் சென்றிருந்தால் வெள்ளைமாரனாரின் கட்டுரையின் தர்ம குறித்து வாசகன் விளங்கிக் கொண்டிருப்பான்.

நம்மால் புனிதவிக்கிரகங்களாகக் கருதப்பட்ட சம்பந்தர் உட்பட சைவமதவாதிகள் பலரால் அக்காலத்தில் பிறசமயங்களை எவ்வாறு வேட்டையாடப்பட்டன? என்பதையும் ஆதிசங்கரரால் அழிக்கப்பட்ட பௌத்த கோவில் எவ்வாறு காமாட்சியம்மன் கோவிலாக மாற்றப்பட்டது? என்பதையும் கே.முத்தையாவின் “தமிழ் இலக்கியங்கள் கூறும் தத்துவப்போராட்டங்கள்” என்ற நூல் விளக்கி நிற்கிறது. இன்றும் இது குறித்த வாதப்பிரதி வாதங்களுடன் ஏராளமான பிரதிகள் வந்த வண்ண முள்ளன. அதுபோல “நந்தனார் சரித்திர கீர்த்தனை”, “கோபுரவாசல்”, “நந்தனார் ஒரு கிந்தனார்”, மா.நயினாரின் “பக்தி இலக்கியத்தில் ஒடுக்கப்பட்டோர் நிலையும் மேம்பாடும்” உட்பட பல பிரதிகள் நந்தனார் குறித்து வெளிவந்துள்ளன. அவை ஒவ்வொன்றும் பேசும் அரசியல் வேறு. பிரதிகள் பேசும்முறை வேறு. இவற்றின் பேசுபொருள் பழமையே ஆனாலும் இப்பிரதிகள் தர்க்கபூர்வமாக தான் எடுத்துக் கொண்ட விடயத்தை நிறுவிச் செல்கின்றன. “அரைச்ச மா” எனக் கூறி தரஹரனைப் போல் இப்பிரதிகளை ஒரேயடியாக தள்ளிவிடுவது முறையான செயலன்று. வெள்ளைமாரனாரின் கட்டுரையும் அதுபோலவே. காலத்தின் தேவையறிந்து எழுதப்பட்டதாகும். புத்திஜீவிகளின் நேர்காணல் தரவு பிழையின்றி தகவல் பெட்டகமாக அமைதல் வேண்டும். நேர்காணலில் தொடர்ச்சித் தன்மையொன்று இருத்தல் அவசியம். மேற்குறிப்பிட்ட நேர்காணலில் அதனையும் காணக்கிடைக்கவில்லை. நேர்காணல் இயல்பாக நடைபெறாது வினாக்களும் அதற்கமைவான விடைகளும் ஏலவே திட்டமிடப்பட்ட கருதுகோளை நோக்கியே நகர்த்தப்படுகிறது. இனிவரும் காலங்களில் இது போன்ற தவறுகள், தகவல் பிழைகள் நேர்காணலில் இடம்பெறாது என்னும் நப்பாசையுடன் சாங்கிருத்தியன். ●

பனைமீன் நாடன் பக்கம் - 8

சில மாதங்களின் முன், நாடகர் குழந்தை சண்முகலிங்கத்துடனான சந்திப்பு நிகழ்வொன்று, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக நூலகக் கேட்போர் கூடத்தில் நடைபெற்றது. நிகழ்ச்சியை நடத்திச் சென்ற - நுண்கலைத்துறைத் தலைவர் தா. சனாதனன், அக்காலங்களில் (எழுபதுகள் எண்பதுகள்) வந்த நாடக விமர்சனங்களைப் படிக்கும்போது, அவை "இலக்கிய விமர்சனங்களாகவே" இருப்பதாகக் குறிப்பிட்டார். பல்கலைக்கழக நாடகமும் அரங்கியலும் துறை சார்ந்த வேறு சிலரும், முன்பு இவ்வாறு குறிப்பிட்ட நினைவும் வருகிறது.

இக்கருத்து எவ்வாறு உருவாகின்றதெனத் தெரியவில்லை; ஏனெனில், உதாரணங்களுடன் அது அவர்களால் விளக்கிச் சொல்லப்பட்டதில்லை! "இலக்கியக்காரர்தான் நாடகங்களை விமர்சிக்கிறார்கள்" எனவும், "குறையாக" முன்பு சொல்லப்பட்டது. சாதாரண பார்வையாளர் - பெரும்பாலார் தமிழ்த் திரைப்பட இரசனை கொண்டவர்கள்; படைப்புகள்பற்றி கூர்மையான விமர்சனக் கருத்துக்கள் ஏதுமற்றவர்கள் - பாராட்டிச் சொல்லும் சில அபிப்பிராயங்களை, இந்தப் பல்கலைக் கழக நாடகக்காரர் உவப்புடன் ஏற்றுக்கொள்கிறார்கள்!; ஏன் பாராட்டுகிறீர்கள் என விளக்கங்களை அவர்களிடம் விசாரித்தறிவதில், இவர்களுக்கு அக்கறை ஏதுமிருப்பதில்லை. ஆனால், மாற்றுநிலைக் கேள்விகளும் மதிப்பீடுகளும் வேறு சிலரிடமிருந்து (இலக்கியக் காரரிடமிருந்து!) வரும்போது மட்டும், அலௌகரியத்துக்கு உள்ளாகிறார்கள்!

இலக்கியத்துக்கும் நாடகத்துக்கும் சில அம்சங்கள் பொதுவானவையாக இருக்கின்றன. கதை, உரையாடல் மொழி, பாத்திரங்களின் குணம்ச உருவாக்கம் எனச் சிலவற்றைச் சொல்லலாம். நிகழ்த்திக்காட்டுதல், அரங்க அளிக்கை, ஓளியமைப்பு, இசை முதலியவை நாடகத்தில் மேலதிகமாக இருக்க வேண்டியவை. கதையும் மொழியும் முக்கியமானவை. கதையின் பொருத்தப்பாடு, யதார்த்தத் தன்மை அல்லது வேறு வகைமையாயின் அதன் ரீதியின் செம்மை போன்றவை, விமர்சனத்தில் கையாளப்படும்.

அதுபோலவே பாத்திரங்களின் உரையாடல் மொழியின் பொருத்தப்பாடும், இயல்புத் தன்மையும் கவனத்துக்குள்ளாகும். தேர்ந்த பார்வையாளராக உள்ள ஓர் இலக்கியக்காரர், தனது நோக்கில் இவைபற்றிக் கருத்துக் கூறுவது இயல்பானதே! பிசிறல் எதையேனும் அவதானிக்கும்போது அதனைச் சுட்டுவது, தவிர்க்க வியலாதது. சாதாரண பார்வையாளர் மேலோட்டமான பார்வையையே கொண்டிருப்பதால், இவைபற்றி ஏதும் கூறமாட்டார்; அவரிடம் எதிர்க் கருத்தே உருவாகி யிருக்காது!; சிலரிடம் உருவானாலும் வெளியிடத் தயங்கும் நிலைமையும் உள்ளது! இலக்கியக்காரரின் மாறுதலான விமர்சனக் கருத்துக்கள் பல்கலைக்கழக நாடகக்காரருக்குச் சங்கடம் தருமானால், அதற்கு வேறு என்ன செய்யலாம்!

இவற்றுடன் மட்டும் இலக்கியக்காரரின் விமர்சனங்கள் அமையுமானால், குறைப்படுவதில் ஓரளவுக்கு அர்த்தம் இருக்கலாம். ஆனால், கூறப்படும் அல்லது எழுதப்படும் விமர்சனங்களில் - நிகழ்த்திக் காட்டுதல், நடிதரின் நடிப்பு வெளிப்பாடு, இசை அல்லது பாடல்களின் நேர்த்தி/ நேர்த்தியின்மை / பொருத்தப்பாடு, ஓளியமைப்பு போன்றவற்றைப் பற்றியும் கருத்துக்கள் உள்ளன. வேண்டுமென்றால், இவைபற்றிய விபரிப்பு இன்னும் சற்றுக் கூடுதலாக இருக்கலாமெனச் சொல்லலாம். எவ்வாறாயினும், ஒரு பார்வையாளராகக் குறிப்பிட்ட நாடக அளிக்கைபற்றிய தனது அனுபவப் பகிர்வை, விமர்சன நோக்குநிலையில் இலக்கியக்காரர் வெளிப்படுத்துவதைக் குறைத்து மதிப்பிட முடியாது! வெறுமனே கோட்பாடுகளையும் பாடத்திட்ட விடயங்களையும் (பாடமாக்கி!) அறிந்திருத்தல் மட்டும், ஒரு கலைப்படைப்பை / நாடகத்தை விமர்சிக்க / இரசிக்க உதவப்போவதில்லை! ஏற்கெனவே இவ்வாறமைந்த பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறை சார்ந்த பலரின் "வரட்சி", பல்கலைக்கழகத்துக்கு வெளியே பரவலாக உணரப் பட்டிருக்கிறது! அடிப்படையில் - இலக்கியம் / கலைகள் பற்றிய ஈடுபாடும், வெவ்வேறு படைப்புகளுடன் உறவு கொண்டு கட்டமைவுகொண்ட, தேர்ச்சியான கலை நுகர்மனப்பாங்கும் இருத்தல் வேண்டும்! நாடகம்பற்றிக் கருத்துக்கள் கூறிய / எழுதிய இலக்கியக்காரர் பலரிடம் இக் கலைமனம் இருப்பதை அவதானிக்கலாம். அவர்களில் பலர் இலக்கியம், இசை, பிறமொழித் திரைப்படங்கள், பிறமொழி நாடகங்கள், ஓவியம் என ஈடுபாடுகொண்டு தமக்கிடையே அவைபற்றி உரையாடி - இயங்கி வருபவர்கள். ஒருவிதத்தில், கலை / இலக்கியங்களில் நிகழும் நவீன மாற்று முயற்சிகள் / பரிசோதனைகள் பற்றிய கருத்துக்களை, சமூகத்தின் முன் கொண்டுசெல்லும் "முன்னேறிய பிரிவினரு"மாவர்! அத்தகையோரின் கருத்துக்கள் பற்றி - அலட்சியமாக அபிப்பிராயம் தெரிவிப்பதில் வெளிப்படுவது, வழமையான பல்கலைக்கழக "மேட்டிமைத்தனம்" எனவே, உணரமுடிகிறது!

திரும்பி பார்க்கிறேன் - 11

தெனியான்

விமர்சகர் கே.எஸ்.சிவகுமாரன் காலையில் எங்கள் வீடு வந்தார். வெற்றிவேல் துஷ்யந்தன் அவர்கள் அவரை அழைத்து வந்தார். அவரின் பவளவிழா அவை 37 இல் கலைஅகம், அல்வாயில் பிற்பகல் நடைபெற்றது. நண்பர் பேராசிரியர் எஸ்.சிவலிங்கராசா அவர்கள் விழாவுக்குத் தலைமை தாங்கினார். நான் வாழ்த்துரை வழங்கினேன். ஜீவநதி கே.எஸ்.சிவகுமாரன் பவள விழாச் சிறப்பு மலர் ஒன்றினையும் வெளியிட்டு அவரைக் கௌரவித்தது.

கு.சின்னப்பாரதி அறக்கட்டளை இலக்கி விருதுகள் 2011 தமிழ்நாடு நாமக்கல்லில் நடைபெற்றது. எனது “ஒடுக்கப்பட்டவர்கள்” சிறுகதைத்தொகுதிக்கு இலக்கியச் சிறப்புப் பரிசு பணமாக வழங்கப்பட்டது. நான் நேரிற்சென்று அப்பரிசினைப் பெற்றுக் கொள்ளவில்லை. அந்தவிழாவுக்குச் சென்று திரும்பிய நண்பர் அந்தனிஜீவா அவர்கள் அந்த விருதினைப் பெற்று வந்து எனக்குக் கிடைக்கச் செய்தார்.

யாழ்ப்பாணம் பல்கலைக்கழகப்பட்டமனிப்பு விழா 06.10.2011 நடைபெற்றது. எனது மூத்தமகன் ஆதவன் பி.எஸ்.சி. பட்டத்தினைப் பெற்றுக் கொண்டான். குடும்பத்தினருடன் ஹயஸ் வானில் சென்று வந்தேன்.

கரணவாய் அண்ணாநிலைய வள்ளுவர் சனசமூக நிலையத்தின் ஐம்பதாம் ஆண்டுவிழாவில் கலந்து கொண்டேன். விழாச் சார்பாக மலர் ஒன்றினையும் வெளியிட்டுள்ளார்கள். அந்த மலரில் “சமூக

எழுச்சியின் அடையாளம் கரணவாய் அண்ணாநிலை” என்னும் கட்டுரையை எழுதியுள்ளேன் என்பது குறிப்பிடத்தகுந்ததாகும்.

வெற்றிவேல் துஷ்யந்தன் அவர்களின் இரண்டாவது கவிதைத்தொகுதி “மொழிபெயர்க்கப் படாத மௌனங்கள்” வெளியீட்டு விழா 06.10.2011 காலைவேளை தேவரையாளி இந்துக் கல்லூரியில் இடம்பெற்றது. விழாவுக்குத் தலைமையதாங்கி நடத்தினேன். மிகக் கவித்துவமான பொருள் பொதிந்த பெயரைத் தொகுதிக்கு நூலாசிரியர் சூட்டியுள்ளார்.

யாழ்.கச்சேரியில் அமைச்சர் வாசுதேவ தலைமையில் தமிழ், சிங்கள எழுத்தாளர் சந்திப்பு 18.12.2011 நடைபெற்றது. அந்தச் சந்திப்பில் நான் பேசுவதற்கு ஏற்பாடு செய்திருந்தும் உரியமுறையில் அழைக்கப்படவில்லை. அதனால் நான் அங்கு செல்ல வில்லை. விழா முடிந்த பின்னர் கொழும்பில் இருந்து வந்திருந்த பஸ் வண்டியில் சிங்கள எழுத்தாளர்கள் முப்பது பேர்வரை எனது வீடு வந்தனர். நண்பர் உபாலி லீலாந்ணவும் வந்திருந்தார். எனது வீட்டில் நடைபெற்ற அந்த சந்திப்பில் சிங்களத்தில் ஒருவர் உரையாற்றினார். நான் தமிழில் பேசினேன். நண்பர் மேமன்கவி அர்கள் உரைகளை மொழிபெயர்த்தார். என்னுடன் சேர்ந்து படங்களுடன் சிங்களப்பத்திரிகையில் என்னைப் பற்றி கட்டுரை ஒன்றும் வெளிவந்தது.

கனடா “யாதும்” சஞ்சிகையில் நான் எழுதி இருக்கும் “ஈழத்து தமிழ் இலக்கியம் நகர்ந்து செல்ல வேண்டிய அடுத்த கட்டம்” என்னும் கட்டுரையை “ஜீவநதி” மறுபிரசுரம் செய்திருக்கின்றது. இலங்கையார் கோனின் “முதற் சம்பளம்” சிறுகதைக்கு நான் எழுதியுள்ள மதிப்பீடு ஜீவநதியில் வெளிவந்துள்ளது.

கலாபூஷணம் விருது பெற்றமையை கௌரவித்து கே.ஆர்.டேவிட் அவர்களுக்கு அவை -38 இல் கலைஅகம், அல்வாயில் நடைபெற்ற விழாவுக்குத் தலைமை தாங்கினேன். பருத்தித்துறை பிரதேச செயலகம் வெளியிட்ட “தரிசனம்” தொகுதியில் எனது “சந்தனம் அக்காவின் பேத்தி”, தம்பியின் “நல்ல விருந்து” ஆகிய இரு சிறுகதைகள் வெளிவந்துள்ளன.

கனடா “யாதும்” சஞ்சிகையில் எனது கட்டுரை ஒன்று இளைமகன் ந.துஷ்யந்தனின் “மகிழ்சிகரமான வாழ்வை நோக்கி... ஓர் உளவியல் நோக்கு”, திருமதி தேவகி ரமேஸ்ரனின் “தமிழ்க் காவியப் பரப்பில் கம்பராமாயணம் ஒரு நோக்கு” என்னும் கட்டுரையும் வெளிவந்துள்ளது.

கொற்றாவத்தை செட்டித்தறை கல்யாண மண்டபத்தில் கொற்றை பி.கிருஷ்ணானந்தனின் “இன்னுமோர் உலகம்” சிறுகதைத்தொகுதி அமரர் ஆ.கிருஷ்ணபிள்ளை ஆசிரியர் அரங்கில் நடைபெற்றது. விழாவுக்குத் தலைமை தாங்கினேன்.

“சேவைகள் பணிகள் - சந்தியான் ஆச்சிரமம் பாகம் - 02 இன்று வெளியிடப்பெற்றது. நூலில் எனது அணிந்துரை இடம்பெற்றுள்ளது. அவை 39 இல் நண்பர் சுந்தரம் டிவகலாலா (ஆறுதல் நிறுவன நிறைவேற்றுப் பணிப்பாளர்) “வடலி களும் வானுயரும்” (நிறுவனத்தின் வாசகம்) உரையாற்றினார். தலைமை தாங்கினேன்.

- தொடரும்

சிறமனா பப்ளிக்சாரிகள்,
கூலாட்சாரிகள்,
பப்ளிக்சேப்டீகன்
Model சேவார்கன்,
Office சாரிகள்
மற்றும்
ஆளர்கன், பெண்கள்
சிறுவர், சிறுமியர்களுக்கான

அனைத்து ஆடைத்தெரிவுகளையும்

தியாய விகலையில் பெற்றுக்கள்ளள்ள.....

சீர்திராங்கம் ரிக்ஸ்

வதர் வீத், உடுப்பீடர்
ததா. 021-3737455

பிரகான வீத், வதல்லியடர்,
(Nation Trust Bank அருகல்)
ததா. 021-5619048

northern
PC Park

0215675566
0212229581
0212222050
0212220388
0777570124
0773366443
0755557327
0717772377

Hot Line : 0777771545

கணினி உலகில் நம்பகமான
சேகவயில்10 வருடங்களுக்கு
மேலாக யாழ் மண்கணினில்
தரமான கணினிகளைப்
பெற்றுக் கொள்ள நம்மை
நாடுங்கள்....

10, Muddaskada Junction
Stanly Road, Jaffna

www.pcpark.co

info@pcpark.co

Northern Pc Park NPcpark northermpcpark Northern Pc Park

வடக்கின் கணினிப் பூங்கா

EXCELLENCE IN DIGITAL COLOUR PRINTING SERVICES

PERFECT QUALITY | FINISHING TOUCH |
COMPETITOR PRICE | BEST SERVICES

Work with us to
CREATE
OUTSTANDING
Quality PRINT &
marketing materials
that are **REMEMBERED**

- || FULL COLOUR
- || HIGH QUALITY
- || LATEST PERFORMANCE
- || BEST PRINTING SERVICES
- || SATISFACTION GUARANTEE

365 DAYS OPEN

MATHI
COLOURS

NO. 10, MURUGESAR LANE,
NALLUR, JAFFNA.
TEL : 021 222 9285
E-mail : mathicolours@gmail.com

CUSTOMERCARE
077 722 2259

இச் சஞ்சிகை அவ்வாய் கலையகம் வெளியீட்டு உரிமையாளர் கவாநிதி த. கலாமணி அவர்களால் மதி கலர்ஸ் நிறுவனத்தில் அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டது.